

Giới thiệu Đứa Con Đến Từ Tương Lai

Thể loại: ngôn tình hiện đại, tình cảm,....

Do từ nhỏ đã được nuông chiều nên đã tạo ra Hoàng Kỳ Linh với tính tình ngang ngược ích kỉ, không muốn làm việc mà chỉ thích tiêu tiền. Vào một ngày anh bị ba mình gọi bắt buộc phải từ Mỹ quay về Việt Nam, và từ đó cuộc đời anh bắt đầu bước sang một ngã rẽ mới vì sự xuất hiện của một cô bé đích xác là con ruột của anh đến từ tương lai. Nhưng anh lại nghĩ cô bé đúng là con của mình với một người phụ nữ nào đó mà anh đã từng quan hệ mà không phòng tránh, nhưng anh đã từng lãng phí quá nhiều nên không thể nhớ nổi rốt cuộc người nào là mẹ của cô bé.

Cô là Tô Thanh Hà là một cô gái trẻ vừa thông minh vừa xinh đẹp lại thành đạt, cuộc đời cô cũng bỗng chốc được thay đổi bởi vì sự xuất hiện của Hoàng Kỳ Linh và Tina cô con gái trong tương lai của cô, cô phải đối diện với những tình huống khó tin và cảm xúc con tim của mình như thế nào mời các bạn theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên trở về

Trong một gian phòng nghiên cứu khắp nơi đặt đầy các thiết bị máy móc hiện đại, hai cô gái vóc dáng xinh đẹp và một người đàn ông đầu hói tóc xoắn bù xù đang đứng trước một cỗ máy kỳ lạ, cỗ máy này có hình dạng giống như một chiếc vòng tròn được bọc lại bằng những lớp kính trong suốt, ở phía trung tâm lại chỉ có một cái ghế ngồi và một bàn điều khiển cảm biến.

Ba người đứng trước cỗ máy này, trên khuôn mặt và ánh mắt đều mang ba sắc thái khác nhau, gã đàn ông đầu hói kia thì trên khuôn mặt nở đầy nụ cười rạng rỡ cùng hài lòng, từ trong mắt gã không hề che giấu được sự vui mừng và tự hào về chính mình, bởi vì thứ trước mặt này là một phát minh tuy điên cuồng nhưng lại thành công ngoài mong đợi nhất trong cuộc đời nghiên cứu và chế tạo của gã.

Còn về phía hai cô gái xinh đẹp chỉ mới chừng hai mươi đến hai mươi hai tuổi kia, lúc này một người thì trên khuôn mặt xinh đẹp thể hiện sự lo lắng và bất an thấy rõ, cô cau mày quay sang người bạn đứng bên cạnh mình, cất lên giọng nói như vừa lo lắng vừa khuyên nhủ nói.

--- TiNa à... Minh thấy hay là thôi đi, cậu không nên mạo hiểm, cỗ máy này mình thấy không an toàn chút nào lỡ như gặp phải trục trặc thì cậu phải làm sao đây...?

TiNa đứng ngăn người chăm chú nhìn cỗ máy trước mặt, từ sâu trong đáy lòng cô trào dâng một cảm giác vui mừng khó tả, cảm giác mong chờ bấy lâu ao ước bấy lâu nay đã sắp thành sự thật, cô thất thần lầm bầm “Ba Mẹ ơi con, con sắp được gặp lại Ba Mẹ rồi” “nhưng khi cô nghe người bạn đứng cạnh mình lo lắng khuyên nhủ thì cô vội định thần lại, khoé môi dịu dàng nở nụ cười xinh đẹp đưa tay vuốt vuốt tóc bạn mình đáp.

--- Ngọc Hân à mình cảm ơn cậu đã lo lắng cho mình, nhưng cậu cũng phải biết vì để có một ngày này mình đã phải bỏ ra công sức và trả giá như thế nào mà... Minh muốn gặp lại ba mẹ, mình muốn ở bên cạnh họ dù là trong ký ức cũng được mình đều chấp nhận hết.

--- Minh biết cậu đã đổ một khoảng tiền gần năm trăm tỷ vào dự án này, còn ngày đêm miệt mài để hoàn thiện nó.

Nhưng mà lỡ như nó không hoạt động tốt như mong muốn thì làm sao đây... Cậu sẽ ra sao chứ? Ngọc Hân càng nói càng thêm lo lắng gấp gáp đến độ mặt cô gắng khuyên nhủ bạn mình. Nhưng lúc này giọng nói cam đoan của gã đầu hói kia lại đột nhiên vang lên.

--- Cô Ngọc Hân à, cô yên tâm đi tôi chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu, tất cả các lập trình cần thiết tôi đã kiểm tra kỹ càng và cài vào trong đó hết rồi, chắc chắn sẽ không có sơ xuất gì đâu... với lại tôi cũng đã thử qua rồi, nó có thể giúp chúng ta xuyên qua thời gian trở về ký ức trong vòng năm mươi năm trở lại đây, nếu cô chủ muốn trở về ký ức gặp ba mẹ mình thì khoản thời gian cũng không xa sẽ không có vấn đề gì cả.

--- Hừ... Ông nói thật hay, nhưng người ngồi trong đó đâu phải là ông, ông chỉ thử xuyên về thời gian cách đây một năm còn TiNa phải xuyên về thời gian hơn hai mươi năm trước, làm sao ông biết trong thời gian dài như vậy sẽ không xảy ra vấn đề...! Ngọc Hân gân cổ nổi lên cổ nín tức giận để khỏi đâm vào mặt cái gã cuồng chế tạo điên cuồng này, bảy năm trước nếu không phải do gã nêu ra các ý tưởng điên cuồng là chế tạo cỗ máy thời gian thì TiNa cũng đâu có biến thành khao khát hy vọng mà làm nhiều như vậy.

--- Được rồi Ngọc Hân, cậu đừng có giận mà... Minh đã quyết tâm rồi dù có thế nào mình cũng phải trở về, mình muốn gặp lại ba, mình muốn tận mắt nhìn thấy mẹ bằng xương bằng thịt, mình muốn được mẹ ôm vào lòng, từ lúc sinh ra đến giờ mình đã không có mẹ, mình rất khao khát được như bao người khác một lần được mẹ yêu thương che chở và có ba ở bên cạnh và còn một số chuyện trong quá khứ mình cần phải thay đổi nó, mình nhất định phải ngăn cản người đàn ông kia mang mẹ đi khỏi ba.

TiNa hai mắt đầm lệ nước mắt nói ra cảm xúc mà mình khao khát bao lâu nay, cô quyết tâm nhất định phải gặp được ba mẹ mình cô muốn tự mình thay đổi lịch sử ngăn cản người đàn ông đã chia cách ba mẹ mình, người đàn ông đã khiến cho mẹ mình đau lòng và thất vọng đến nỗi phải tự sát.

--- Nhưng mà những chuyện đó đã là quá khứ rồi, cậu không buông bỏ nó mà sống cuộc sống yên bình được sao?... Ngọc Hân vẫn không bỏ cuộc cô

kiên trì tiếp tục khuyên nhủ bạn mình.

--- Không được đâu Ngọc Hân à, mình đã chờ đợi bấy giờ cơ hội đã ở rất gần rồi, mình nhất định phải đi, mình hứa với cậu mình chỉ đi một khoản thời gian, gặp được ba mẹ và làm những việc cần làm xong xuôi mình sẽ quay về... Cậu đừng lo nữa nha... Nha...!! TiNa kiên quyết với ý định của mình, cô hứa hẹn với cô bạn thân để bạn mình có thể yên tâm hơn, cô đưa tay kẹp nhẹ chiếc mũi xinh đẹp của bạn mình mà yêu kiều nũng nịu năn nỉ.

--- Được rồi được rồi lại dở chiêu này, cậu nhớ những gì đã hứa đó nhé nhất định phải an toàn trở về... Còn về vấn đề công ty trong thời gian cậu vắng mặt mình sẽ đứng ra chủ đạo thay cậu, nhưng mà sức mình cũng có hạn thôi đấy, cả một cái tập đoàn xuyên quốc gia lớn như vậy nếu cậu đi lâu quá mình sợ là mình sẽ không trụ nổi quá lâu đâu đấy....! Ngọc Hân thấy khuyên ngăn không được cô chỉ đành thờ dài một hơi gật đầu chấp nhận để cho TiNa đi thoả mãn gỡ bỏ nút thắt trói buộc của mình bao nhiêu năm nay.

--- Ừ cậu không cần phải lo mình đã sắp xếp mọi thứ rồi, có thư ký Sam và cô Ba sẽ giúp cậu giải quyết bớt công việc, sẽ không để cậu gánh hết một mình đâu...!

--- Được rồi cô chủ nếu đã sẵn sàng rồi thì tôi sẽ giúp cô nhập số liệu ngày tháng năm và địa điểm cần đến, cô mau đưa số liệu cho tôi đi...! Thấy hai cô gái nói chuyện xong xuôi lúc này gã đầu hói lại lên tiếng muốn mang số liệu cần thiết để thiết lập cho TiNa.

--- Vâng Giáo Sư... Cháu muốn trở về thời điểm ba và mẹ mới cưới nhau là ngày 15/10/2020 tại biệt thự Trắng Vàng của ông bà nội...! TiNa vui vẻ đưa ra số liệu của mình muốn, trong lòng đồng thời hồi hộp.

Giáo Sư đầu hói ghi lại số liệu của TiNa rồi quay người đi vào trong cỗ máy thời gian ngón tay khẽ động một màn hình ảo hiện lên trước mặt, gã ấn tay vào từng khoảng không đem số liệu lưu lại kỹ càng, nhưng lão không hề biết trong lúc nhập dữ liệu đã xảy ra một sự cố nhỏ mà gã không để ý, ngày tháng và địa điểm thì đã nhập chính xác nhưng còn lịch năm thì đã xảy ra vấn đề. Năm 2020 gã nhập xong trong lúc lưu lại đã bị lỗi biến số 2020 thành 2018, và sự cố nhỏ này đã vô tình thay đổi theo biết bao nhiêu chuyện vì sự xuất hiện của TiNa trong thời điểm này.

--- Xong rồi cô chủ, cô nhanh chuẩn bị đi trong mười phút nữa máy sẽ bắt đầu khởi động...! Giáo Sư hời hợt.

--- Vâng Cảm ơn Giáo Sư về tất cả... Ngọc Hân mọi việc còn lại ở đây mình nhờ cậu nha...! TiNa chân thành cúi người cảm tạ lão Giáo Sư và cô bạn thân đã toại nguyện cho mình.

--- Được rồi cứ yên tâm mà đi gặp ba mẹ đi, việc ở đây mình sẽ lo giúp cậu...! Ngọc Hân ôm lấy TiNa đưa tay vỗ vỗ nhẹ vào lưng cô như tiếp cho bạn mình thêm động lực, cả hai đều thoải mái cười nhẹ một tiếng rồi buông nhau ra TiNa cất bước tiến vào trung tâm cỗ máy ngồi vào cái ghế duy nhất trong đó, lập tức xung quanh cô các thiết bị bảo vệ được khởi động đem cô bao bọc lại vào bên trong.

Thời gian mười phút trôi qua, dưới sự quan sát của hai người Ngọc Hân và Giáo Sư cỗ máy bắt đầu hoạt động từng tiếng kêu kì lạ từ trong máy phát ra, không gian xung quanh cũng bắt đầu uống lượng như đang xoá nhoà đi hình ảnh cỗ máy bên trong đó, cứ thế mờ dần mờ dần như hư ảo cho đến khi hoàn toàn phai nhạt biến mất, lão Giáo Sư đã từng thử qua cỗ máy này nên lúc này lão cũng chẳng có tỏ ra thái độ gì, vẫn cứ lặng yên bình tĩnh như vậy, còn Ngọc Hân thì thờ dài chán chường cất bước đi ra khỏi phòng nghiên cứu.

OoO

Năm 2018 sân bay Tân Sơn Nhất Thành Phố Hồ Chí Minh, trong muôn vàng tiếng vi vu của máy bay cất cánh và hạ cánh, một chiếc máy bay đáp xuống sân bay vào giữa trưa, một chàng thanh niên chừng hai mươi lăm tuổi kéo theo vali hành lý đi vào sân chờ, nhìn dáng vẻ người này ngoại hình cao ráo đáng chuẩn, ăn mặc có vẻ như toàn là đồ hiệu đắt tiền trên khuôn mặt trắng ngần đeo một đôi kính to màu đen che đi hết nửa khuôn mặt, nhưng nhìn Tổng quát lại toàn diện cũng không khó để nhận ra người thanh niên này sở hữu một thân hình chuẩn mà còn rất đẹp trai nữa. Nhìn cách Anh ta ăn mặc tuy toàn là hàng hiệu nhưng phối đồ lại giống như một tay chơi chính thống.

Một cái quần zin màu xanh lam hai bên ống quần cắt thùng lỗ chỗ, mặt một cái Áo thun rằn cò sọc ngang màu đen trắng, bên ngoài còn khoát một cái Áo da màu đen đắt tiền, chỉ có điều lúc này hai ông tay Áo được xắn lên cao, từ trên xuống dưới phối hợp lại với nhau cộng thêm vẻ mặt ngó nghiêng như không để ai vào trong mắt kia đã tạo nên một hình ảnh mà người ngoài nhìn vào ai cũng có thể dễ dàng nhận ra người thanh niên này là một tay nhà giàu chơi bời.

Hoàng Kỳ Linh vốn đang còn vui vẻ an nhàn mà sống hưởng thụ ở Mỹ, hai ngày trước lại đột ngột bị ba mình gọi sang mansion xối xả rồi bắt về nước lo công việc, Hoàng Kỳ Linh không còn cách nào khác chỉ đành cuốn gói trở về ứng phó vài ngày rồi lại đi, bởi vì đây không phải là lần đầu tiên xảy ra những chuyện như thế này nên anh ta cũng chẳng có tỏ vẻ gì cả mà còn cực kì nghe lời thuận theo ba mình lập tức trở về nước. Nhưng có một điều Hoàng Kỳ Linh không ngờ là lần này mình trở về lại không thể đi được nữa, và cũng bắt đầu từ đây cuộc đời Anh dần dần thay đổi, từ một kẻ ăn chơi ích kỷ biến thành một người cha có trách nhiệm, từ một kẻ ăn chơi qua đường với biết bao nhiêu cô gái chưa từng biết tình yêu chân chính là gì bắt đầu nảy sinh tình cảm một lòng yêu thương người con gái kia, từ một kẻ lười biếng không quan tâm công việc chỉ biết tiêu tiền lại bắt đầu lột xác chăm lo công việc cùng gia đình gánh vác công ty, một tay vạch ra vô số kế hoạch để bắt hết những kẻ âm mưu muốn chiếm lấy tài sản nhà mình. Mà hết thảy tất cả điều này đều chỉ vì sự xuất hiện của một cô bé bước vào cuộc đời anh.

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Đầu gối ngang ngược

Một chiếc Lamborghini Veneno Roadster đắt tiền mang màu đỏ sang trọng lướt đi trên đường, Hoàng Kỳ Linh ngồi trong xe nắm chắc tay lái chân ga đạp mạnh chiếc xe phóng đi như hoả tiễn làm cho Anh tài xế ngồi bên cạnh sợ đến xanh mặt, tim như muốn rớt ra ngoài. . .

--- Cậu. . . Cậu chủ à, cậu có thể chậm lại một chút được không, đi nhanh như vậy nguy hiểm lắm. . ! Anh tài xế sợ hãi giọng run run nói.

Kít kít kít tiếng thắng xe bánh ma sát trên đường phát ra một chuỗi âm thanh đinh tai nhức óc, chiếc xe đột ngột dừng lại bên đường Hoàng Kỳ Linh hờ hững không thèm nhìn anh tài xế mà chỉ lạnh nhạt bỏ lại một câu “ Xuống xe “... Anh tài xế lắc đầu cười khổ, ảo não mở cửa bước xuống xe bảo toàn lấy cái mạng nhỏ của mình, chiếc xe lại như một con gió lướt đi, cho đến khi Hoàng Kỳ Linh chạy đến một ngã rẽ mới bắt đầu giảm lại tốc độ vì phía trước đang có một trạm kiểm tra, tất cả các xe đang xếp thành hàng dọc trên đường đợi kiểm tra an toàn trên xe và giấy tờ lưu hành.

Những chuyện này đáng lẽ ra trong mắt Hoàng Kỳ Linh thì đều là chuyện vô nghĩa, anh ta không muốn tuân thủ cũng không sao cả, nhưng vấn đề hiện tại là ở đây xe đỗ lại quá nhiều, đường như đã bị bịt kín không thể nào thông qua được, phải đợi những xe phía trước lưu thông qua hết đã mới có thể đi được.

Hoàng Kỳ Linh ngồi trong xe nhàm chán bức bối, tay bấm còi kòi kêu in ỏi chân thì đạp ga nẹt bô ầm ầm, hành động tỏ ý bất mãn của anh ta lập tức gây sự chú ý của những người xung quanh, mọi người đều thấy khó chịu vì sự bất lịch sự gây náo loạn nơi công cộng của Hoàng Kỳ Linh, ai nấy đều đưa mắt nhìn về hướng phát ra âm thanh xem xem người gây ra tiếng động kia là ai. Nhưng khi bọn họ vừa nhìn qua liền thấy một chiếc Lamborghini Veneno Roadster màu đỏ và biển số xe thì lập tức dẹp bỏ hết suy nghĩ trong đầu mặc kệ người trên xe kia muốn làm gì thì làm họ coi như không nghe không thấy.

Ngay lúc Hoàng Kỳ Linh như đang sắp mất kiên nhẫn muốn mở cửa xe đi ra quát tháo để phía trước nhường đường, đột nhiên từ phía sau xe của anh ta lại có một chiếc FERRARI LAFERRARI màu đỏ nhạt gần như màu hồng chạy tới chen lên đầu ngang hàng với xe của Hoàng Kỳ Linh, anh ta trợn tròn mắt nhìn chiếc xe vừa chạy đến kia mà kinh ngạc. Với một tay chơi như anh ta đương nhiên có thể nhìn ra được giá trị của chiếc xe này không hề thua kém xe của mình tí nào, mà người có thể lái nó đương nhiên bối cảnh cũng không phải đơn giản.

Nhưng mà kinh ngạc thì kinh ngạc, tính tình Hoàng Kỳ Linh vốn đã kiêu ngạo không biết trước sau, anh ta bức bối mở cửa đi xuống xe tiến đến gần chiếc FERRARI LAFERRARI kia đưa tay thô lỗ gõ lóc cóc trên cửa xe đồng thời quát lên “ Không cần biết người trong xe là ai, mau lập tức lui lại nhường đường ngay cho tôi “

Không có tiếng trả lời, cửa kính xe từ từ hạ xuống người trong xe là một cô gái với gương mặt cực kỳ xinh đẹp đang lạnh nhạt liếc nhìn Hoàng Kỳ Linh, cô nàng này toàn thân mặc một bộ đồ tây màu trắng ngà, quần thì bó sát đến mắt cá chân, Áo thì ôm sát lấy thân thể, bên trong lớp Áo khoát là một chiếc sơ mi trắng tinh tẻ, đặc biệt là hai ống tay Áo được kéo ngắn lên lộ ra hai cẳng tay dưới làn da mịn màng trắng trẻo trông rất có cá tính. Mái tóc xõa uốn lượn tự nhiên được rẽ ra hai bên phối hợp với khuôn mặt tinh xảo không tí vết kia quả thật là tuyệt mỹ vô ngần.

Hoàng Kỳ Linh nhìn người con gái ngồi trong xe nhất thời ngơ ngẩn trong chốc lát rồi kịp định thần lại, câu từ cứng ngắt ngông nghênh như củ “ Lập tức lui xe lại cho tôi “.... Phải nói Hoàng Kỳ Linh tuy chơi bời vô độ, không coi ai ra gì bản chất cũng là một tên chẳng hoa bay bướm, và anh ta chưa từng nhường nhịn ai bao giờ đặc biệt là với phụ nữ, cô nàng trước mặt này trong mắt anh ta cũng phải ra sức thừa nhận là cô ta quá mức kinh diễm nhưng dù là như vậy đi chăng nữa thì anh ta cũng không quá chú trọng hay để tâm mà ra vẻ nịnh nọt lấy hình tượng, đối với Hoàng Kỳ Linh phụ nữ chỉ là một trò chơi không đáng giá mặc cho họ cao quý xinh đẹp hay là ở tầng lớp nào.

Cô gái trong xe nghe Hoàng Kỳ Linh buông lời ngang ngược cô cau mày đôi mắt đẹp sắc lạnh nhướng lên nhìn rõ người đàn ông thô lỗ đứng ngoài cửa xe kia, trong mắt cô cũng xẹt qua một tia kinh ngạc vì dáng vẻ của người này từ vóc dáng đến khuôn mặt cũng được coi như là xếp vào hàng cực phẩm mỹ nam nhân rồi, nhưng tiết là cái tính cách lại sai lệch quá lớn (thô lỗ) (ngạo mạn) (ngang ngược) cô cũng chỉ lướt qua Hoàng Kỳ Linh một lượt rồi lại mặc kệ anh ta, đem cửa kính xe mình kéo lên lại ngồi yên lặng trong xe không thèm nói câu nào.

--- Đây cô kia, thái độ gì vậy không nghe tôi nói sao?...! Hoàng Kỳ Linh thấy cô gái này ngay cả trả lời mình cũng không thèm trả lời, mà làm ra thái độ giống như đang coi thường khiến anh cực kì khó chịu. Anh đưa tay liên tục vỗ mạnh vào cửa xe làm cho cô gái trong xe cũng mất kiên nhẫn lại một lần nữa hạ kính xe xuống nhìn chằm chằm Hoàng Kỳ Linh tức giận nói.

--- Đây anh kia, đầu anh làm bằng gỗ sao tại sao lại vô lý ngang ngược như vậy?

--- Đầu của cô cũng ướp bằng đá sao, không nghe tôi nói gì sao mà còn ngồi lì ra đấy?...! Hoàng Kỳ Linh lập tức lên tiếng đáp trả.

--- Anh. . . (Ting Ting ting) “ Alo mình nghe đây Mộc Đào. . . Ừ lát nữa mình sẽ đến, bây giờ đang bị kẹt xe nè. . . Còn gặp phải một tên bệnh hoạn nữa. . . Ừ có gì lát nữa mình nói cho cậu nghe sau. . . Ừ vậy nha. . . ! Đang lúc cô gái muốn nói giận mắng Hoàng Kỳ Linh thì tiếng chuông điện thoại trên xe cô vang lên cắt ngang những gì cô đang định nói, cô bắt máy nói chuyện với bạn mình vài câu rồi lại cúp máy tiếp tục quay sang nhìn Hoàng Kỳ Linh nói.

--- Đây anh kia, tôi không có thời gian đùa cợt mấy chuyện nhảm nhí này với anh đâu. . ! Nói xong câu đường phía trước cô xe cũng đã lưu thông hết, cô nhả ga chạy thẳng về phía trước, mặc kệ Hoàng Kỳ Linh ở phía sau tức tối lầu bầu lắm lắm

--- Được lắm, lần sau đừng có để tôi gặp lại cô. . ! Nói xong anh ta quay trở lại xe cũng vừa lúc tiếng chuông điện thoại lại vang lên “ Kỳ Duyên à gọi anh có chuyện gì không? “

“ Alo anh hai ba nói anh khoan hãy về nhà, bảo anh chạy thẳng qua toà nhà Bitexco Financial Tower cùng ba dự hội thảo, có sự kiện quan trọng “... Phía

bên kia một giọng nữ thánh thót trong trẻo vang lên trả lời Hoàng Kỳ Linh, nghe cách xưng hô thì có vẻ như là em gái của anh ta.

--- Không muốn không đi...! Hoàng Kỳ Linh dứt khoát cự tuyệt.

--- Anh hai à làm ơn đi, anh lại muốn ba lên con đâu tìm sao? Coi như em năn nỉ anh đến đó theo ý ba đi mà, chỉ cần có mặt thôi cũng được...!

--- Em có chắc không, anh đến đó chỉ sợ ông càng dễ lên con đâu tìm hơn đây, cái này em cũng biết mà...! Hoàng Kỳ Linh nói.

--- Ai da xin anh đấy, anh đến đó chỉ cần giữ yên lặng rồi đi bên cạnh ba là được mà, đừng có gây rối là được rồi...! Giọng nói của Kỳ Duyên lại vang lên cầu khẩn nói. Cô thật sự đau đầu với người anh trai này, cứ mỗi lần nói chuyện lại khiến cô phát mệt vì phải nài nỉ.

--- Được rồi được rồi, đến thì đến nhưng anh nói trước nếu như có xảy ra chuyện gì thì cũng đừng trách anh đấy...! Hoàng Kỳ Linh nói xong liền cúp máy bắt đầu lái xe chuyển hướng đến toà nhà Bitexco Financial Tower

OoO

Toà nhà Bitexco Financial Tower (đến đây đổi thành tòa nhà Trung Thiên cho dễ gọi nha) nằm ở trung tâm thương mại thành phố Hồ Chí Minh tòa nhà cao 61 tầng được thiết kế tỉ mỉ để thể hiện đúng sức sống theo quy cách thời đại và khát vọng của con người, tòa nhà này được tạo nên chính là biểu tượng trung tâm cho một nền tảng hình ảnh việt nam đầy sức sống và năng động.

Lúc này phía trước toà nhà đang có vô số người đứng, đa phần người đứng ở nơi này hiện đều là doanh nhân có địa vị trong xã hội, còn lại thì toàn là phóng Viên đứng đây đặc chờ đợi, từng chiếc từng chiếc xe đắt tiền nối đuôi nhau chạy tới đậu trước cửa tòa nhà Trung Thiên.... Tất cả các doanh nhân tên tuổi đều chào hỏi nói chuyện với nhau rồi cùng tiến vào phòng hội nghị.

Một chiếc Ferrari laferrari đỏ nhạt chậm rãi chạy tới dừng lại trước cửa tòa nhà, hiển nhiên đây là xe của cô gái lúc nãy đã cãi nhau với Hoàng Kỳ Linh, cô gái mở cửa bước xuống xe dáng người cao ráo mảnh khảnh cộng với khuôn mặt cực kì xinh đẹp lập tức thu hút không ít sự chú ý của các doanh nhân trẻ tuổi đang có mặt ở đây cùng với một số phóng Viên nhin không được mà chụp ảnh.

--- A cô gái này chẳng phải là Tô Thanh Hà con gái của chủ tịch tập đoàn Tô Thị đây sao?

--- Ừ đúng rồi, chà chà người thật thật xinh đẹp, nghe nói hiện tại cô ấy đang nắm giữ vị trí cao trong Tập Đoàn thì phải... Trẻ tuổi như vậy mà có địa vị cao và tài giỏi nữa thật là ngưỡng mộ quá đi...!

--- Nghe nói là cô ấy đã nắm trong tay tấm bằng thạc sĩ ngành quản trị kinh doanh, còn trẻ như vậy thật sự quá mức tài năng...!

Tô Thanh Hà dưới sự chú mục của mọi người, cô thản nhiên bước vào sảnh lớn bỏ lại sau lưng một đám người đàm luận về mình.

Trong đại sảnh trước phòng hội nghị.

--- Ha ha Chủ Tịch Tô lâu ngày không gặp ông vẫn khỏe chứ? Một người đàn ông chừng năm mươi tuổi mặt trên mình một bộ tây phục sang trọng tiến lại gần một người khác cũng trạc tuổi ông mà chào hỏi.

--- A Hoàng Chủ Tịch, tôi vẫn khỏe còn ông cũng vậy chứ? Chủ Tịch Tô thấy người đến là người quen thì kinh ngạc đồng thời vui vẻ chào hỏi lại.

--- Ừ tôi vẫn vậy, buổi Hội Thảo hôm nay ông đến một mình sao? Hoàng Chủ Tịch tò mò hỏi lại, theo như ông biết hiện tại ông bạn già này của mình đã có một trợ thủ đắc lực là con gái ông ấy cũng mới từ nước ngoài trở về không bao lâu, nhưng năng lực làm việc của cô bé này lại rất dày dặn kinh nghiệm, đã nhanh chóng tìm được chỗ đứng bằng vào năng lực của mình đảm nhiệm vị trí quan trọng trong tập đoàn gánh vác công việc cho ông bạn này rất nhiều, vì không thấy cô gái kia đi cùng nên ông mới tò mò hỏi, với lại ông đột ngột gọi thẳng con trai vô dụng kia của mình đến đây cũng là có lý do tính toán cả.

--- À ha Hà... Hôm nay tôi đến cùng với con gái, nó rất quan tâm đến buổi hội thảo này nên dù thế nào cũng muốn tự thân đến dự.... À vừa mới nhắc xong, nó đến rồi kìa...! Chủ Tịch Tô mỉm cười hòa nhã nói.

Hoàng chủ tịch theo tay nhìn lại, đôi mắt thương trường lão luyện đánh giá cô gái toàn thân mặt trang phục màu trắng đáng người xinh và khuôn mặt sáng lạng đầy trí tuệ đang đi tới kia, ông thầm gật đầu hài lòng miệng thốt lên một câu khen ngợi “ Con gái ông lớn lên thật là xinh đẹp lại còn tài năng trẻ tuổi như vậy nữa “

--- Ông cứ nói quá, con trai ông lâu nay cũng đi học ở mỹ chắc hẳn cũng không thua kém gì con gái tôi đâu nhỉ...!

--- Nào để tôi giới thiệu, Thanh Hà lại đây để ba giới thiệu bạn của ba bác Hoàng Hữu cho con gặp... Ông ấy là bạn của ba từ thời còn trẻ, đồng thời hiện ông cũng là Chủ Tịch Tập Đoàn kiến trúc và xây dựng lớn trong nước ta là Tập Đoàn ICS đây...! Chủ Tịch Tô đưa tay kéo con gái mình lại trước mặt bạn mình rồi bắt đầu giới thiệu qua một lượt.

--- Ông bạn à đây là con gái tôi nó tên là Tô Thanh Hà, thấy thế nào nó cũng vừa từ nước ngoài trở về chưa đầy một năm đây...!

--- Cháu chào Bác Hữu cháu là Tô Thanh Hà...! Tô Thanh Hà lễ phép mỉm cười khom mình chào Hoàng Chủ Tịch một tiếng trông rất tao nhã.

--- Ừ ngoan lắm thật không ngờ cháu lớn lên lại xinh đẹp tài giỏi như vậy, chẳng bù cho con trai Bác haiz mà thôi đừng nhắc đến nó nữa...! Hoàng Chủ

Tịch ào nào lắc đầu nhìn con gái của bạn mà tiết rỏ cho con trai mình, mục đích ông kiên quyết ép cho con trai mình đến đây cũng chính là vì nguyên nhân nhân cơ hội này cho hai đứa trẻ gặp mặt, nhưng mà khi nhìn thấy cô con gái của ông bạn thì ông cũng mất hết niềm tin vào con trai mình, căn bản là hai tính cách khác nhau một trời một vực không cách nào tác hợp lại được.

--- y da có đứa con trai như con khi nhắc đến trước mặt người khác làm ba mắt mặt lăm sao?...! Đang lúc Hoàng Chủ tịch vừa mới phiên muộn nói dứt câu thì từ phía sau lưng ông lại vang lên một giọng nói, nghe vào khiến ông không biết nên vui hay nên buồn vì giọng nói này không phải của ai khác mà chính đứa con trai hư đồn làm ông đau đầu nhất.

--- Hoàng Chủ tịch đây là?...! Tô Định Hải nhìn người thanh niên cao ráo đẹp trai vừa mới bước đến mang theo vẻ mặt không tình nguyện khoanh tay trước ngực đứng bên cạnh Ông Hoàng Hữu hỏi.

--- À thật ngại quá, nó là Hoàng Kỳ Linh là con trai lớn của tôi, vừa mới xuống sân bay trưa nay...! Ông Hoàng Hữu vẻ mặt cười gượng nói.

--- Đây là Bác Tô Định Hải bạn ba và con gái ông ấy Tô Thanh Hà, nhanh chào hỏi đi...!

--- Cháu chào Bác Hải... A lại là cô nữa à đầu uớp đá...?

Hoàng Kỳ Linh tháo xuống mắt kính, đang tính qua loa chào hỏi xong nhưng đang nói lưng chừng thì anh ta lại đột nhiên la ầm lên gây sự chú ý của mọi người, ông Hoàng Hữu cũng giật thót mình thán thán trong bụng “hồng bét thẳng ranh con này không phải lại gây chuyện nữa chứ “

--- Lại là anh cái đầu gỗ ngang ngược...! Tô Thanh Hà liếc nhìn Hoàng Kỳ Linh vẻ mặt vẫn lạnh nhạt đáp một câu, đương nhiên cô cũng cảm thấy không thoải mái khi gặp lại cái tên đẹp trai mà thô lỗ này.

--- Hà hà hoá ra hai đứa đã biết nhau sao? Ông Tô Định Hải liếc mắt đầy thâm ý nhìn ông bạn mình rồi nở nụ cười ôn hoà hỏi.

(không biết.) (không biết.) cả hai người đồng thanh hô lên một câu rồi quay mặt sang chỗ khác không thèm nhìn đối phương... Ông Hoàng Hữu cười khổ lắc đầu không biết làm thế nào, ông không biết bằng cách nào mà thằng con này của mình lại có thể tình cờ dính dáng đến con bạn mình được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Gây nên tò mò

Trong phòng hội thảo tất cả các đại diện chủ lực của các công ty lớn đều đã có mặt tại đây, ngay ngắn ngồi vào vị trí của mình chú mục nhìn lên bản thuyết trình đang được máy chiếu phát ra, hội thảo lần này là do Tập Đoàn Lix chuyên phát triển kinh doanh về ngành du lịch và khu nghỉ dưỡng đứng ra tổ chức. Phía trên bảng thuyết trình người đứng ra đàm luận phân tích về dự án lần này để thu hút nhà đầu tư là một vị giám đốc trẻ tuổi, cũng là con trai của chủ tịch Tập Đoàn Lix.

--- Tất cả các vị nếu đã đến đông đủ rồi thì chúng ta bắt đầu vào chủ đề chính thôi...! Đoàn Quốc Dân đứng trên bảng thuyết trình bắt đầu đi vào chủ đề chính, giới thiệu sơ bộ về dự án lần này.

--- Trên tay các vị hiện tại là bản thảo sơ bộ của dự án lần này tên là Sinh Thái Thiên Đường, Tập Đoàn Lix chúng tôi đang kêu gọi góp vốn từ các nhà đầu tư, bởi vì dự án lần này sẽ được thi công ở quy mô rất lớn vốn chi phí tiêu tốn ước tính sẽ lên đến hơn năm tỷ đô la... Sau đây tôi xin trình bày chi tiết về quy mô và hình thái của dự án này...! Đoàn Quốc Dân đứng trên bảng thuyết trình lần lượt tỉ mỉ đến từng chi tiết và chỗ lợi ích trong dự án trình bày ra một cách rõ ràng rành mạch trông có vẻ rất tự tin.

Bốn tiếng đồng hồ trôi qua bên ngoài trời đã xế chiều, nhưng bên trong phòng hội thảo không khí lúc này đang yên ắng tĩnh lặng lạ thường, sau khi bàn luận về dự án và lợi ích trong đó xong, lúc này là lúc áp lực nhất để các nhà đầu tư đưa ra quyết định có nên mạo hiểm hay không, bởi vì mức kinh phí cho dự án này quá mức khổng lồ, nếu như có một số nhà đầu tư không đủ vốn mà muốn làm liều thì sẽ kéo theo vô số rắc rối cho các nhà khác, vì vậy tất cả phải được suy tính thật cẩn thận.

Hoàng Kỳ Linh ngồi thán nhiên liếc nhìn hai cha con ông Tô Định Hải rồi lại liếc nhìn ba mình đang trầm tư suy nghĩ, anh ta đảo mắt nhìn lại cái túi đang nằm trên đùi mình lưỡng lự một hồi “ dự án lần này cũng không tệ, haiz coi như là đưa ra quyết định giúp ông già và tăng thêm chút phúc lợi coi như báo đáp lại những ngày tháng tiêu tiền của ông đi “ nghĩ đến đây anh nắm khóa trên túi kéo ra lấy từ bên trong ra một tập tài liệu đặt lên bàn.

--- Kỳ Linh con tính làm gì vậy? Ông Hoàng Hữu sợ con mình lại làm ra chuyện nên cau mày hỏi.

--- Không có gì, con thấy dự án này lợi ích cũng rất tốt ba lựa chọn đầu tư vào cũng sẽ không lỗ... Nhưng mà ba đừng đưa ra quyết định vội, cứ để cho họ tự tìm đến chúng ta đàm phán là được có thể đòi hỏi tăng thêm chút lợi nhuận...! Nói rồi Hoàng Kỳ Linh nắm lấy xấp tài liệu của mình đứng dậy khỏi ghế gây sự chú ý của mọi người, không hiểu anh ta muốn làm gì.

Tất cả mọi người đều tò mò không biết người thanh niên trẻ tuổi này muốn làm gì.

--- Khoan đã Đoàn Giám Đốc phải không, tôi là Jzem nhân Viên thiết kế địa hình kiến trúc của Tập Đoàn kiến trúc và xây dựng ICS, hiện tại về dự án của các anh đối với Tập Đoàn của chúng tôi nếu như hợp tác thì cũng sẽ có một số lợi ích nhất định, nhưng chúng tôi cần thêm một khoản thời gian để suy tính kỹ càng rồi mới đưa ra quyết định.

--- Theo như anh nói trong bản dự án của anh được chia ra nhiều phần là theo các chuyên ngành khác nhau hay nói cách khác là anh muốn gộp chung chúng lại một chỗ để đáp ứng hết toàn bộ mọi thứ nhu cầu cần thiết dành cho khách hàng... Nhưng làm tôi thấy hứng thú nhất chính là mẫu dự án thành phố Thiên Đường trên không trung... Ở đây tôi cũng có một bản thiết kế đại khái gần với dự án này, anh có thể xem trước rồi hãy quyết định chúng ta có thể hợp tác với nhau không?

Hoàng Kỳ Linh nói xong liền cầm lấy xấp tài liệu đưa cho thư ký của Đoàn Quốc Dân mang đến cho anh ta xem, trong lúc này ông Hoàng Hữu tò mò không biết thằng con này đang tính giờ trò gì đang muốn lên tiếng hỏi thì chợt thấy ông bạn Tô Định Hải của mình ngồi bên kia đưa ngón tay cái ra hiệu tỏ ý khen ngợi Hoàng Kỳ Linh, ông nhất thời cười gượng một tiếng rồi cũng im lặng không truy hỏi con mình nữa... Tô Thanh Hà cũng nghiêng đầu nhìn sang cái tên đầu gỗ ngang ngược này mà suy tư, về mặt cô vẫn lạnh nhạt như vậy nhưng trong bụng lại tò mò “Tên đầu gỗ kia rốt cuộc muốn làm gì đây, làm sao lại có sẵn tài liệu trùng hợp như vậy chứ?”

Đoàn Quốc Dân ngồi trên ghế đầu, lật xem từng trang tài liệu mà Hoàng Kỳ Linh đưa đến, càng xem anh càng kinh ngạc bởi vì toàn bộ số tài liệu này đều chuyên chức tỉ mỉ chỉ thiết kế về một thế giới riêng biệt nằm lơ lửng trên không trung toàn bộ kết cấu và bài trí rất hoàn mỹ độ an toàn được thiết đặt gia cố ở mức bền vững nhất, theo thiết kế thì khu thành phố trên không này được chia ra thành chín tầng, mỗi tầng đều được thiết lập một nét đặc trưng riêng biệt để tôn lên sự khác biệt theo tâm trạng và cảm xúc của từng khách hàng nhưng lại không hề có sự tương phản nào giữa kết cấu các tầng với nhau mà ngược lại còn rất hài hoà nữa là đẳng khác, còn chi tiết đến mức tính ra từng số liệu vật dụng xây dựng cần thiết, rồi cách phải sử dụng như thế nào mỗi thứ đều được ghi rõ là nằm ở vị trí nào, tên chất liệu và các chất lượng tốt nhất vv... Kích thước đơn vị của từng khoản đều được tính toán thống kê ra đầy đủ, còn cả mức chi phí cần dùng đến là bao nhiêu đều được liệt kê ra rõ ràng từng khoảng, tính toán lợi ích thu lại cũng rất hợp tính hợp lý. Đoàn Quốc Dân càng xem càng cảm thấy kính nể độ tỉ mỉ và cẩn thận của người thiết kế ra bản tài liệu này anh thầm nghĩ “riêng phần này thì bản thiết kế của công ty mình vẫn còn thiếu sót quá nhiều sau khi xem bản thiết kế này”

Sau khi xem xong Đoàn Quốc Dân đem tập tài liệu chuyển cho thư ký của mình đi photo ra rồi trả lại bản gốc cho Hoàng Kỳ Linh rồi nói một câu khiến cho mọi người đều kinh ngạc.

--- Anh Jzem trong thời gian ba ngày tới bên phía Tập Đoàn của chúng tôi có thể sẽ chủ động liên lạc với các anh để bàn chuyện hợp tác, với dự án này tôi mong chúng ta sẽ đứng chung thuyền mà tạo lợi ích đôi bên cùng nhau kiếm lợi đến lúc đó mong các anh hãy đưa ra quyết định chính xác...!

--- Được rồi, buổi hội thảo đến đây xin kết thúc tất cả các vị có thời gian một tuần để đưa ra quyết định có nên hợp tác hay không và còn một điều trong ba ngày tới nếu như hai Tập Đoàn Lix và ICS có thể thuận lợi ký kết hợp đồng thì sẽ có một số tài liệu mới được bổ xung thêm, đến lúc đó sẽ có bản photo gửi đến cho các vị tham khảo lúc đó hãy quyết định có nên đầu tư hay không.

OoO

Sau khi hội nghị kết thúc, tất cả mọi người đều ra về trong sự ngỡ vực không biết thứ tài liệu mà người tên Jzem kia đưa cho Đoàn Quốc Dân xem là gì mà lại khiến cho người ta tự mình tìm đến cửa yêu cầu ký hợp đồng như vậy.

Hoàng Kỳ Linh và bà mình sai bước đi ra đại sảnh của tòa nhà, lúc này ông Hoàng Hữu đã cảm thấy quá mức tò mò không biết con trai mình đã đưa ra tài liệu gì mà lại có tác dụng lớn như vậy, ông đang định lên tiếng hỏi thì đã bị Hoàng Kỳ Linh lên tiếng trước cắt ngang “Ba không cần hỏi, đợi về nhà rồi con giao lại tài liệu cho ba, con chỉ giúp đến đây thôi việc còn lại ba tự mình quyết định mà xử lý”

--- Ha ha ông bạn già, rõ ràng có đứa con giỏi giang như vậy mà còn làm bộ chán nản chê bai nó, haiz thiệt là không hiểu nổi...! Từ phía sau giọng nói của ông Tô Định Hải trào phúng vang lên hướng hai cha con ông Hoàng Hữu nói.

--- y da ông cũng đừng có nhắc nữa, thật sự tôi cũng không biết hôm nay nó bị làm sao nữa đây, nó đột nhiên như vậy ngay cả người làm cha như tôi cũng không tiếp thu kịp nữa...! Ông Hoàng Hữu nói.

--- Ba nói gì vậy hiện tại ba vẫn còn yên ổn không bị đau tim thì chứng tỏ ba vẫn có thể tiếp thu được rồi... Thôi con về trước đây, về ăn cơm với mẹ đã đói bụng quá rồi...!

--- Chào Bác Hải cháu đi trước... Chào đầu ướp đá, mặt thì đẹp mà lại lạnh quá, ây da rét hết cả người...! Hoàng Kỳ Linh đánh trống lảng kiếm cớ chạy trước, anh ta qua loa chào bạn của ba mình một tiếng rồi lại lướt qua khuôn mặt xinh đẹp của cô nàng Tô Thanh Hà trêu chọc một câu rồi cong chân sách balo chạy mất.

--- Đây ông thấy chưa, tình khí nó là như vậy, bình thường nói chuyện với nó tôi đều phải uống thuốc an thần mới nói được, nó cứ như vậy không coi ai ra gì cả...!

--- Ông đừng nói vậy, tôi còn nhớ lúc nhỏ bản tính của nó vốn rất tốt sao đột nhiên lại như lời ông nói biến thành khó chịu vậy? Ông Tô Định Hải vừa khuyên nhủ vừa tò mò hỏi.

Lúc này Tô Thanh Hà đứng bên cạnh khi nghe Hoàng Kỳ Linh trêu chọc mình mà chưa kịp đáp lại thì người đã chạy mất, cô nhìn theo bóng dáng hắt hắt chạy ra cửa mà giậm chân tức giận, nhưng khi nghe hai người đang đứng đây nói chuyện về tên đầu gỗ kia không hiểu tại sao cô lại yên lặng chăm chú lắng nghe, nhất là câu mà ba mình hỏi vì sao tên kia tính tình lại trở nên khó chịu như vậy.

--- Haiz trước đây thì đúng là như vậy, tất cả cũng chỉ vì một người phụ nữ đã biến nó thành như vậy... Mà thôi chuyện này lúc nào có thời gian thì cùng

tôi ngồi lại uống trà rồi nói sau... Bây giờ tôi cũng phải về đây...! Ông Hoàng Hữu nói xong thì thở dài một hơi xoay người bước đi ra cửa.

“Chúng ta cũng về thôi con gái” ông Hải nhìn con gái mình đang thất thần, ông đưa tay vuốt vuốt tóc con gái mình nói.

--- A ba... Ba cứ về trước đi con còn có hẹn với bạn rồi..! Tô Thanh Hà định thần lại giật mình luống cuống nói

“Trời ơi chuyện của tên đầu gối kia liên quan gì đến mình đâu chứ tại sao lại tò mò làm chi” cô lẩm bẩm thầm nghĩ

--- Ừ vậy ba về trước, nhớ về nhà sớm một chút đấy..!

--- Dạ thưa ba...! Tô Thanh Hà đáp

Sau khi ba mình đi, cô đưa tay vào túi lục lọi tìm điện thoại để gọi cho bạn mình, nhưng lại vô tình làm rơi vài mảy tóc son phấn ra ngoài, cô vội vã cúi nhặt lại, nhưng tay còn chưa kịp chạm đến thì thôi son đã bị người nhặt lên. Cô ngẩng đầu nhìn người đang cầm thôi son của mình thì kinh ngạc, bởi vì người này không phải ai khác mà chính là Đoàn Quốc Dân Giám Đốc Tập Đoàn Lix trong buổi hội thảo.

--- Của cô này..! Đoàn Quốc Dân cầm thôi son trên tay tư thế phong độ tao nhã, một tay nhét trong túi quần còn một tay cầm thôi son trả lại cho Tô Thanh Hà.

--- n cảm ơn anh...! Tô Thanh Hà lạnh nhạt đáp một tiếp theo lễ phép rồi tiếp tục bấm điện thoại gọi bạn mình

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đưa trẻ đột ngột xuất hiện

--- Cô... Là người của công ty nào, đang đợi bạn sao? Đoàn Quốc Dân ngập ngừng hỏi.

--- Tôi là người của Tập Đoàn sản xuất vật liệu xây dựng Tô Thị... Tôi đang đợi bạn...! (Ting Ting Ting) tiếng chuông điện thoại vang lên Tô Thanh Hà lục lọi trong túi xách lấy điện thoại ra nghe. “ Alo Mộc Đào cậu đâu rồi mau xuống sảnh lớn đi mình đang đứng ở đây đợi cậu nè... Ok xuống nhanh đi mình ra xe đợi cậu”

--- Tôi có việc phải đi trước, chào anh nha...! Tô Thanh Hà nói xong lập tức quay người đi ra khỏi đại sảnh tiến vào trong xe của mình ngồi đợi.

Đoàn Quốc Dân nhìn theo bóng dáng của cô nàng khoe miệng khẽ nở nụ cười rồi cũng rời đi khỏi đại sảnh.

OoO

--- Sao rồi cậu muốn đi đâu bây giờ đây cô nương? Mộc Đào ngồi trên xe nhìn Tô Thanh Hà hỏi.

--- Thì đi kiếm một nhà hàng nào đó ăn đại cái đã, cả ngày nay mình chỉ ăn mỗi buổi sáng giờ đang đói chết đây...! Tô Thanh Hà bụng sôi ùng ục nói.

Hai người lái xe băng qua các nẻo đường mười phút đồng hồ, cuối cùng dừng lại tại nhà Hàng Ngon một trong những nhà hàng nổi tiếng về món ăn ẩm thực chính thống của Việt Nam, bước vào bên trong nhà hàng hai cô gái nhờ phục vụ đưa đến chỗ phòng yên tĩnh nhất rồi bắt đầu gọi món ăn, món ăn đã được chọn nhưng phải mất một lúc đợi nhà bếp làm xong rồi mới mang lên, trong lúc chờ đợi hai người ngồi nói chuyện phiếm qua lại vui vẻ, rồi đột nhiên Mộc Đào như nhớ ra chuyện gì đó cô suy tư trong chốc lát rồi a lên hỏi Tô Thanh Hà.

--- À hồi trưa cậu nói ở trên đường gặp phải một tên bệnh hoạn là thế nào vậy?

--- Ai dà chuyện này cậu đừng nhắc nữa, cái tên đầu gối ấy đúng thật là thô lỗ, mình chỉ lái xe tới đậu ngay phần đường của mình để chờ qua trạm kiểm tra, vậy mà anh ta lại ngang ngược cứ một hai bắt mình phải lui xe lại phía sau anh ta để cho anh ta đi trước... Hừ còn nói mình là loại con gái đầu ướp đá lạnh nữa chứ thiệt là tức chết...! Tô Thanh Hà bĩu môi làm ra bộ dáng tức giận như cay cú nói.

--- Ha ha còn đ-ng phải cái loại đàn ông nhỏ mọn như vậy nữa sao? Anh ta trông thế nào để lần sau gặp mình xử cho...! Mộc Đào tò mò hỏi.

--- Đẹp, rất là đẹp trai với lại còn giàu có, chiếc xe mà anh ta đi giá trị còn trên cả xe của mình nữa...! Tô Thanh Hà lại bĩu môi nói.

--- Há... Đẹp trai và giàu có trời ơi, mẫu đàn ông như vậy đi ra đường kiêu căng một chút cũng không sao cả... Thật là ngưỡng mộ quá, đến khi nào mình mới vô tình đ-ng trúng một người như vậy nhi..! Mộc Đào hai mắt sáng rực lên bày ra bộ mặt mê trai ao ước nói, về mê trai thấy rõ cô quên luôn những gì mà cô vừa mới nói muốn sử ai đó, ngược lại còn quay lại tăng bốc người ta lên làm cho Tô Thanh Hà trợn mắt.

--- Thôi đừng có mơ mộng nữa đi má... Nhìn coi cái mặt kia sợ cậu rồi á... Cho mình xin đi loại người như anh ta tốt nhất đừng có dây vào thì hơn...!

--- A cậu nói như thể cậu biết rõ anh ta lắm ấy...! Mộc Đào nghe ra có chỗ không đúng liền lập tức bắt lấy sơ hở tra hỏi.

--- Mình mình không biết, chỉ là trưa nay có vô tình gặp lại trong buổi hội thảo... Anh ta là con trai của bạn ba mình vừa mới từ Mỹ trở về lúc sáng nay...! Tô Thanh Hà trầm tư vô thức trả lời, trên tay cầm lấy cái nĩa mà cào cào nhẹ trên đĩa thức ăn nhẹ, khuôn mặt xinh đẹp lại ngời thán thần như đang suy tư chuyện gì đó.

--- Này này Thanh Hà... Cậu có làm sao không vậy, tại sao cậu nói chuyện mà hồn phách để đi đâu vậy?... Mộc Đào đưa tay khua qua khua lại trước mặt Tô Thanh Hà nghi ngờ hỏi.

--- À không có gì... Mà nè mình hỏi cậu cái này chút... Nếu một người đàn ông vì yêu một người phụ nữ mà yêu đến nỗi khi mất đi người đó rồi tâm tính cũng trở nên biến đổi trở nên xấu xa... Như vậy thì phải yêu đến mức nào mới xa đọa bản thân như vậy hả Mộc Đào? Tô Thanh Hà hỏi xong câu thì cô cũng giật mình vì chính bản thân cô cũng không biết tại sao mình lại đi hỏi chuyện của tên đầu gỗ kia.

--- Hà cậu muốn hỏi chuyện này, mà đây là chuyện của ai...!

--- À không có gì mình chỉ hỏi vậy thôi, cậu không cần trả lời cũng được...! Tô Thanh Hà chột dạ khuôn mặt hơi hồng lên vội vàng giải thích.

--- Ừ vậy để mình nói cho cậu biết, để cho một cô nàng xinh đẹp mà chưa có một mối tình rách như cậu có kinh nghiệm... Chỉ ngần ngại thôi đó chính là người đó yêu cô gái kia còn sâu sắc hơn cả bản thân mình... Là đem hết niềm tin và tình yêu của mình trao cho người con gái đó, vì thế nếu một khi mất đi người đó cũng coi như niềm tin vỡ nát không còn dám tin tưởng trông mong vào bất cứ điều gì nữa, cậu đã hiểu chưa...! Mộc Đào tóm gọn lại nói ra từng chữ thiết yếu để giải thích cho Tô Thanh Hà nghe.

“Yêu hơn cả bản thân mình, sâu đậm đến mức đó sao như vậy nếu như mất đi tất cả thì người đàn ông như vậy sẽ tổn thương đến mức nào chứ” Tô Thanh Hà trầm nghĩ.

--- À mình chỉ hỏi vậy thôi, cậu không cần để ý... Đồ ăn đến rồi kia mau ăn thôi...! Tô Thanh Hà lắc đầu cười nhẹ rồi nói lảng sang chuyện khác, thật sự cô cũng không hiểu vì sao mình lại đi hỏi bóng hời gió về chuyện của một người mà mình chỉ vừa mới gặp lần đầu như vậy.

--- y này cô bạn, cậu hôm nay lạ lắm nha, toàn mắc chuyện của đàn ông... Nói mình nghe xem có phải nhìn thấy trùng anh nào rồi không hả...! Mộc Đào nhìn hành động cử chỉ của bạn mình hôm nay có phần khác với thường ngày, cô nhìn bạn mình bày ra bộ mặt nghi ngờ trên gheo hỏi.

--- Cậu... Cậu nói linh tinh cái gì đấy... Có ai đâu chứ, mình chỉ tò mò vậy thôi...!

--- Nhưng mà...

--- Thôi thôi mau ăn đi, không nhưng nhĩ gì cả...! Tô Thanh Hà luôn cuốn cổ gắng cắt ngang lời của cô bạn nhiều chuyện này, rồi chỉ vào những món ăn vừa được mang lên trên bàn nói.

Hai cô gái dừng lại câu chuyện, lặng yên tiêu diệt từng đĩa thức ăn trên bàn vừa ăn vừa bàn chuyện về công việc trong bầu không khí yên tĩnh của gian phòng và sắc trời đang chuyển dần về đêm của Sài Gòn.

OoO

Biệt Thự Trăng Vàng, trời đang dần sẫm tối không khí bắt đầu mát dịu dưới những cơn gió nhẹ thoảng qua, Hoàng Kỳ Linh dừng xe bước vào nhà đáng vẻ ẻo lải tiếng anh lấy xuống balo trên vai thẳng tay vứt lên ghế sofa rồi ngã mình nằm xuống hai mắt nhắm nghiền như hưởng thụ.

Từ trong nhà bếp một người phụ nữ đoan trang chừng 45 tuổi đi ra, người này tuy là đã có tuổi nhưng nhìn dáng vẻ như còn rất trẻ làn da trên khuôn mặt bà vẫn còn rất trắng mịn hồng hào, không hề có dấu hiệu của người phụ nữ lớn tuổi chút nào, trước người bà lúc này còn đang đeo một cái tạp dề vẽ mặt mỉm cười vui mừng đi ra phòng khách nhìn Hoàng Kỳ Linh ngã mình nằm dài trên ghế mà kêu lên.

--- Kỳ Linh con về rồi đấy à, có mệt không con mau lên phòng tắm rửa rồi xuống ăn cơm, hôm nay mẹ đặc biệt xuống bếp làm những món con thích ăn nhất đấy..!

Hoàng Kỳ Linh nghe vậy liền vương người đứng dậy không nói một lời nào đi đến ôm chầm lấy mẹ mình nhỏ nhẹ nói.

--- Rốt cuộc cũng chỉ có mẹ là người hiểu con, là người thương con nhất... Con nhớ mẹ lắm...!

--- Được rồi đứa con ngoan, con là con của mẹ mẹ không thương con thì thương ai đây... Thấy nhớ mẹ như vậy thì ở nhà với mẹ luôn đi, đừng đi nữa ba con cũng có tuổi rồi ở nhà kiếm một đứa con dâu sinh cháu cho ba mẹ bề nào...! Mẹ Hoàng Kỳ Linh nhẹ cười yêu thương đưa tay vuốt tóc con trai mình như một đứa trẻ nhẹ nhàng nói.

--- Thôi con đi tắm đây, mẹ cứ dọn sẵn cơm đi, ba cũng sắp về rồi..! Hoàng Kỳ Linh như muốn tránh né những chuyện mẹ mình vừa nói, anh lập tức buông tay lảng sang chuyện khác dứt khoát chấm dứt vấn đề này không đề cập đến nữa.

--- Haiz lại nữa rồi, không biết đến bao giờ con mới quên được người phụ nữ kia... Thôi nhanh đi tắm đi, sẵn tiện lát gọi luôn Kỳ Duyên xuống ăn cơm nó đang ở trên phòng đấy...! Bà Dương thở dài một hơi cũng không nói đến chuyện đó nữa, bà biết mấy năm nay tính khí con trai mình hay thay đổi thất thường, có thể vui vẻ hay cáu gắt bất cứ lúc nào.

--- Dạ thưa mẹ...! Hoàng Kỳ Linh nói xong chuyển bước vừa bước được hai bước lên cầu thang thì bên ngoài cửa chính chợt vang lên tiếng la lớn của ba mình. Anh và mẹ vội vàng chạy ngược ra ngoài cửa chính xem đã xảy ra chuyện gì thì ông Hoàng Hữu đã vội vã bước vào nhà, trên tay còn bế theo một đứa bé trần truồng chừng năm tuổi, cô bé đang nhắm mắt bất tỉnh.

Ông Hoàng Hữu vội vàng đặt cô bé lên trên ghế rồi cởi Áo khoác của mình đắp lên che lại thân thể cô bé.

--- Ông à chuyện gì vậy, cô bé này là sao? Bà Dương thấy chồng mình mang cô bé vào nhà, sợ là đã xảy ra chuyện nên lo lắng hỏi.

--- Khoan hãy nói đã, mau gọi điện thoại cho bác sĩ Trương đến đây... Còn bà Kiệm mau đi kiếm một bộ đồ nhỏ cho con bé...! ông Hoàng Hữu vội vàng phân phó còn ông thì liên tục đưa tay chà sát kéo căng hai cánh tay của cô bé để giữ hơi ấm và lưu thông máu.

--- Vâng tôi đi ngay đây ông chủ...! Bà Kiệm đáp.

--- Ba con bé này là ai vậy, tại sao ba lại ẵm nó về nhà...! Hoàng Kỳ Linh mặt mày nhăn nhó nghĩ rằng ba mình đã lo quá nhiều chuyện, liền hỏi một câu không tìm không phôi.

--- Ừa mọi người có chuyện gì vậy? Lúc này Hoàng Kỳ Duyên từ trên lầu đi xuống nhìn thấy mọi người vẻ mặt căng thẳng đứng chụm lại một chỗ thì tò mò hỏi.

--- Hừ... Thăng nghịch tử, đồ khốn nạn, mà cứ ở yên đấy lát nữa tao có chuyện hỏi mày...! Ông Hoàng Hữu nghe con trai mình hỏi một câu như không có tình người như vậy liền lập tức trừng mắt giận dữ quát lên vang nhà.

Bà Dương và Kỳ Duyên cũng bị tiếng quát làm cho giật mình, cả hai người cũng không biết vì sao hôm nay ông ấy lại giận dữ như vậy và cũng chưa bao giờ thấy ông giận đến mức này kể cả những lần hay cãi nhau với Hoàng Kỳ Linh cũng chưa bao giờ giận đến mức này.

--- Ông à ông làm sao vậy? Tại sao lại giận giữ như vậy? Bà Dương lo lắng hỏi.

--- Hừ việt này nói sau, đợi bác sĩ đến xem con bé như thế nào đã..!

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cô bé Tina

Thời gian hai mươi phút trôi qua bác sĩ đến nhà khám cho cô bé xong thì lập tức đi ra ngoài phòng khách, ở bên ngoài này lúc này mọi người đều đang tập trung lại chờ đợi, thấy bác sĩ đi ra ông Hoàng Hữu nôn nóng lo lắng hỏi.

--- Thế nào rồi bác sĩ, con bé có làm sao không?

--- Hoàng Chủ Tịch ông yên tâm cô bé không sao cả, chỉ là bị suy nhược tinh thần cho nên mới dẫn tới hôn mê...! Bác sĩ Trương cười nói.

--- Ừ không sao thì tốt rồi, vậy ngoài ra còn có vấn đề gì nữa không? Ông Hoàng Hữu vẫn lo lắng hỏi.

--- Cô bé rất khỏe mạnh không sao cả, chỉ có điều dường như cô bé vừa mới trải qua chuyện gì đó vượt quá sức chịu đựng cho nên tinh thần bị giảm sút rất yếu, cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng và đặc biệt là không nên tiếp tục để cô bé căng thẳng sẽ rất dễ ảnh hưởng đến việc hồi phục...!

--- À vậy được rồi cảm ơn ông..! Ông Hoàng Hữu thở nhẹ một hơi nói.

--- Vậy không còn việc gì nữa tôi xin phép về trước, có việc gì thì cứ gọi điện thoại cho tôi tôi sẽ lập tức đến ngay... Đây là đơn thuốc...! Bác Sĩ Trương nói xong để lại một mảnh giấy ghi đơn thuốc rồi cất bước ra về.

Trong phòng khách lúc này chỉ còn lại bốn người nhà Hoàng Kỳ Linh và hai người ở, không khí lúc này trở nên trầm tĩnh yên lặng không ai nói một lời nào, cuối cùng bà Dương sốt ruột nhìn không được lên tiếng hỏi.

--- Ông à bây giờ nói được chưa rốt cuộc chuyện này là thế nào?

--- Bà có biết con bé đó trước lúc ngã đi nó đã nói gì với tôi không?...! Ông Hoàng Hữu nói.

--- Nó nói gì vậy ba? Hoàng Kỳ Duyên hỏi.

--- Nó hỏi, ở đây có đúng là biệt thự Trắng Vàng... Còn gọi tôi một tiếng Ông nội rồi bảo tôi đưa nó đi gặp ba Kỳ Linh của nó xong rồi ngã đi...! Ông Hoàng Hữu liếc nhìn Hoàng Kỳ Linh đang ngồi lười nhác trên ghế chằm rãi nói.

--- Hả... Cái gì (cái gì)(cái gì) cả ba người đồng thanh hô lên, nhất là Hoàng Kỳ Linh đang ngồi trên ghế như sét đánh ngang tai mà nhảy dựng lên tròn to hai mắt.

Bà Dương và Hoàng Kỳ Duyên cũng kinh ngạc tròn tròn mắt nhìn chăm chăm Hoàng Kỳ Linh hỏi.

--- Con trai (anh hai) có con lớn như vậy rồi sao?

--- Bây giờ thì nói đi, lâu nay mày lảng nhảng ở bên ngoài rốt cuộc mẹ con bé là ai...! Ông Hoàng Hữu bưng một ly nước trên tay muốn uống một ngụm cho hạ hỏa nhưng lại bực tức không cách nào uống nổi, ông lại đặt mạnh ly nước xuống bàn tròn mắt hấn giọng hỏi.

--- Chuyện này ba hỏi con con biết hỏi ai đây, con làm sao biết, mà ba làm sao dám chắc chắn nó là con của con...! Hoàng Kỳ Linh buồn bực, chẳng hiểu chuyện gì lúc này anh cũng đang đau đầu không biết cái chuyện quái quỷ gì đang xảy ra, vì trước giờ anh quan hệ với rất nhiều cô gái nhưng đều đã sử dụng biện Pháp an toàn, làm sao lại sơ hở lòi ra một đứa con được.

--- Hừ hừ đáng người ta đã mang con tới cửa dao cho mày, mày quan hệ lảng nhảng nhiều đến nỗi không nhớ là đã có con với người nào sao... Cái thứ vô trách nhiệm... (Cái thứ vô trách nhiệm) ông Hoàng Hữu nghe con trai hừ hừ của mình trả lời dùng dưng như vậy ông tức giận đến nỗi từ trên ghế đứng bật dậy muốn đưa tay tát cho hắn một phát, nhưng lại kịp thời dừng lại ngồi lại xuống ghế.

--- Ông à ông bình tĩnh đi, có gì từ từ nói... .

--- Con à con cố nhớ lại xem con đã từng dây dưa với cô gái nào mà không có phòng tránh không? Bà Dương thấy không khí căng thẳng cứng như dây đàn bà cố gắng xoa dịu tình thế nhỏ nhẹ vừa khuyên vừa hỏi.

--- Đúng đó anh hai, anh cố nhớ lại xem đừng có cãi với ba nữa, ba sẽ không tức giận...! Hoàng Kỳ Duyên cũng lên tiếng nhẹ nhàng hỏi.

--- Mấy người bảo nhớ tôi làm sao mà nhớ đây, mấy người không thấy con bé đó lớn như vậy rồi ít nhất cũng đã 5-6 tuổi chuyện lâu như vậy rồi bảo tôi làm sao mà nhớ...! Hoàng Kỳ Linh bực mình hét lên, nhưng thật ra trong đầu anh từ lúc nãy đến giờ cũng đang rối tung lên cố gắng lục lại ký ức của mình xem rốt cuộc là người nào có khả năng có con với mình.

--- Mày còn dám lớn tiếng sao... Được rồi chuyện này dừng ở đây, muốn chắc chắn thì ngày mai đưa con bé đi xét nghiệm thì sẽ biết ngay thôi... Nếu nó đúng là con của mày thì biết trách nhiệm của mày là phải làm gì rồi đây...! Ông Hoàng Hữu thấy vợ và con gái đánh cổ gắng xoa dịu bầu không khí, ông cũng tự nhận ra là mình đã quá nóng giận nên cố kiềm chế lại gác chuyện này lại một bên chậm rãi nói.

--- Dạ ba...! Hoàng Kỳ Linh thấy ba mình đã chủ động xuống nước giảm đi hỏa hậu, anh cũng không còn cách nào khác nên đành chấp thuận theo ý ông mà im lặng.

Mọi chuyện êm xuôi lảng xuống một lúc cả nhà cùng nhau ngồi ăn bữa cơm tối xong, ông Hoàng Hữu đứng dậy chuyển hướng đi đến phòng muốn xem tình hình của cô bé, nhưng ngay lúc này đột nhiên một cô người ở từ phía phòng cô bé chạy ra vừa chạy vừa hô lớn.

--- Ông... Ông chủ ơi, cô bé tỉnh rồi kìa...

--- Cái gì tỉnh rồi sao? Mau đi xem nó có sao không? Ông Hoàng Hữu vừa vui mừng vừa lo lắng hỏi.

--- Dạ cô bé không sao thưa Ông chủ... Chỉ là... Chỉ là cô bé đang khóc lóc đòi gặp ba...! Cô người ở ngập ngừng nói.

Ông Hoàng Hữu liếc mắt nhìn Hoàng Kỳ Linh đang lúng túng một cái rồi rời khỏi bàn ăn đi đến phòng cô bé, ba người còn lại cũng theo sau đi vào phòng muốn xem xem cô bé có khả năng là thành Viên mới trong nhà này như thế nào, tại vì lúc nãy do vội vã quá cho nên không có nhìn kĩ diện mạo của cô bé.

Bà người tiếng vào trong phòng Hoàng Kỳ Linh không có theo vào mà chỉ dừng lại ở ngoài cửa, đưa tầm mắt nhìn vào bên trong thấy rõ một cô bé nhỏ nhắn đầu tóc rối bời đang khóc lóc nức nở.

Ông Hoàng Hữu tiến lên trước nhìn cô bé đang khóc hiền hoà nói,

--- Cháu tỉnh rồi sao, làm sao muốn gặp ba lắm à...!

Cô bé đang khóc thấy ông Hoàng Hữu tiến đến thì ngừng lại tiếng khóc thút thít cúi người nói.

--- Con chào Ông nội... Con chào Bà nội... Con chào Cô Ba...!

Cả ba người nghe cô bé chào mình mà kinh ngạc nhìn nhau, Hoàng Kỳ Duyên lúc này nhìn rõ khuôn mặt cô bé thì càng kinh ngạc và vui mừng hơn cô nhảy cẫng kêu lên chạy đến bên giường ôm lấy cô bé.

--- Ừ bà chào con... Con ngoan lắm...! Bà Dương mỉm cười nói.

--- Oa xinh xắn dễ thương quá đi, trông giống như một thiên thần nhỏ vậy... Con à con tên gì vậy...!

--- Dạ con tên là Hoàng Kim Nguyệt, là ba lấy theo tên biệt thự của ông nội đặt cho con... Nhưng mọi người thường hay gọi con là Ti Na...! Ti Na

được Hoàng Kỳ Duyên ôm trong lòng khóc thút thít nói.

Hoàng Kỳ Duyên đưa mắt nhìn về phía ba mẹ mình cười nhẹ, hai người cũng lặng yên khẽ cười đồng thời trong lòng cũng thầm chấp nhận đứa cháu đến đột ngột này, cũng thầm hi vọng nó đúng là con của con trai mình là cháu của hai người, một đứa cháu xinh đẹp dễ thương lại lễ phép như vậy ai mà không muốn cơ chứ.

Bên ngoài Hoàng Kỳ Linh nghe và nhìn hết tất cả vào mắt, anh cũng không thể nào hiểu nổi và cũng chưa từng nghĩ chính bản thân mình sẽ có một ngày này, sẽ có ngày ông trời lại đột ngột gửi đến cho mình một món quà lớn như vậy, anh chăm chú nhìn kỹ vào khuôn mặt non nớt của Tina cố gắng nhìn ra sự quen thuộc nào trong đó, Tina khuôn mặt bầu bĩnh còn lấm tấm nước mắt toàn bộ khuôn mặt ngũ quan đều sáng sủa tinh xảo và xinh đẹp, mái tóc xõa dài ngang lưng tuy có một chút hơi rối bời nhưng đã được Hoàng Kỳ Duyên vén lại gọn gàng tách ra hai bên lộ ra vầng trán, nhìn thấy bộ dạng này của Tina không hiểu sao trong lòng anh chợt sao động như liên tưởng đến một người nào đó mà mình đã từng gặp nhưng lại không nhớ ra là ai, chỉ là cảm giác khi nhìn vào Tina thấy rất quen.

Trong phòng ông Hoàng Hữu lúc này khi nhìn thấy diện mạo này của Tina ông cũng đồng dạng cảm thấy rất quen mắt nhưng cũng không nghĩ ra được chuyện gì cả.

Tina từ trong lòng Hoàng Kỳ Duyên nhồm dậy, đưa mắt quét qua trong phòng như đang tìm kiếm bóng hình nào đó, khi đôi mắt xinh đẹp nhìn đến chỗ cửa phòng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc tuy còn có phần hơi trẻ so với trong ký ức của cô nhưng vẫn mang lại cho cô đủ cảm xúc để thỏa lòng mong nhớ... Không có tiếng khóc nhưng hai dòng nước mắt trên khuôn mặt non nớt vẫn bắt giãc rơi xuống.

Tina vùng người trèo xuống giường, một mạch chạy thẳng đến chỗ Hoàng Kỳ Linh đang còn ngơ ngẩn mà ôm chặt lấy anh rồi bật khóc nức nở.

--- Ba ơi con nhớ ba lắm ba ơi... Hu hu...!

Hoàng Kỳ Linh không biết phải làm thế nào, anh đưa mắt cầu cứu mẹ và em gái mình nhưng hai người lại làm ngơ như không thấy, ông Hoàng Hữu thấy vậy ông thờ dãi một hơi rồi lên tiếng nói.

“Mau dỗ cho con bé nín đi “

--- Nhưng con phải dỗ thế nào đây..! Hoàng Kỳ Linh lúng túng nói.

--- Không biết, tự mà tìm cách đi... Làm cho nó hết khóc rồi đưa nó đi ngủ, bác sĩ nói nó cần được nghỉ ngơi có chuyện gì đợi ngày mai rồi nói....! Ông Hoàng Hữu câu từ cứng ngắt trả lời dứt khoát, như đẩy hết trách nhiệm giao lại cho Hoàng Kỳ Linh rồi cùng vợ và con gái đi ra ngoài.

Bầu trời cũng đã chuyển về đêm hôm nay đúng là một ngày định mệnh đối với Hoàng Kỳ Linh, lúc này anh đang nằm trên giường bên cạnh anh là cô bé Tina đang ngủ say nhưng hai tay của cô bé vẫn đang ôm chặt lấy anh không chịu buông, anh khó khăn lắm mới dỗ dành được cho cô bé hết khóc, sau một hồi mệt mỏi cô bé cũng dần ngủ thiếp đi nhưng hai tay vẫn ôm chặt lấy anh mà ngủ, anh đã mấy lần muốn giã ra để về phòng mình nhưng lần nào cô bé cũng nhạy cảm thức giấc rồi lại khóc, không còn cách nào khác anh cũng chỉ đành nằm lại đây cho Tina ôm mà ngủ. Anh nằm suy tư miên man vừa nhìn gương mặt non nớt của Tina đang vui ngủ say trong lòng mình, anh cũng không biết nếu đây là sự thật thì bản thân mình nên chấp nhận chuyện này như thế nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đi xét nghiệm

Buổi sáng ngày hôm sau khi anh nắng ban mai bắt đầu len lỏi sau những màn sương nhẹ bắt đầu một ngày mới, khoảnh khắc yên bình lúc bình minh làm tô điểm lên vẻ đẹp của ngôi biệt thự này, cây cỏ xung quanh run nhẹ những hạt sương dưới những cơn gió nhẹ lướt qua như đang vui mừng chào đón một ngày mới với nhiều điều mới.

Bên trong biệt thự hôm nay hai vợ chồng ông Hoàng Hữu đã dậy từ rất sớm, căn dặn người làm trong nhà chuẩn bị các món thức ăn bổ dưỡng để đợi Tina thức dậy ăn, ông Hoàng Hữu thì đứng ngồi không yên cứ đi lui đi tới trước cửa phòng mà Tina đang ngủ, đã có lần ông muốn tiến vào xem nhưng khi mở cửa ra thấy bên trong còn có đứa con trai hừ của mình đang ôm con bé mà ngủ ngon ông rất kinh ngạc, nhưng không có lên tiếng gọi, ông lặng lẽ đóng cửa phòng lại trên khóe miệng nở nụ cười nhẹ có vẻ hài lòng.

--- Sao thế ông con bé vẫn đang ngủ à..! Bà Dương đi đến thấy chồng mình cười vui vẻ như vậy thì tò mò hỏi.

--- Không có gì, con bé vẫn còn đang ngủ còn có cả thằng hừ đó kia nữa, nó áp cho con bé ngủ có vẻ rất ngon lành...! Ông Hoàng Hữu cười cười nói.

--- Ủa vậy sao, vậy là đêm qua nó đã ở đây dỗ con bé cả đêm sao?...!

--- Mặc kệ nó, đây là trách nhiệm của nó... Như vậy cũng tốt ít ra từ nay còn có người cản chân để cho nó bớt bay nhảy làm loạn...! Ông Hoàng Hữu

nghiêm túc nói.

--- Vậy tôi đi dọn cơm trước, để cho chúng ngủ thêm lúc nữa, ông đang rảnh thì đi lên lầu gọi con bé Kỳ Duyên giúp tôi đi...! Bà Dương nói xong thì xoay người lại đi vào bếp tiếp tục công việc lo bữa sáng cho gia đình.

Lại thêm nữa tiếng đồng hồ trôi qua lúc này Hoàng Kỳ Linh đã thức dậy toàn thân nhếch nhác ngáp ngáp dài đi ra khỏi phòng của Tina, anh đi ra phòng khách thấy mọi người đang ngồi sẵn ở đó nhìn mình bằng ánh mắt lạ, anh cúi người nhìn lướt qua toàn thân của mình phát hiện không có gì bất thường anh bức bối lên tiếng hỏi.

--- Mọi người sao vậy, trên người con đâu có dính thứ gì đâu cần gì phải nhìn con bằng ánh mắt đó...!

--- Hi hi Không có gì anh mau đi rửa mặt đi rồi xuống ăn sáng, lát còn phải đưa Tina đi bệnh viện kiểm tra nữa...! Hoàng Kỳ Duyên cười hi hi nói.

--- Ừ, con bé cũng đã dậy rồi em mau đi giúp nó làm vệ sinh đi, trông nó có vẻ còn rất yếu...! Hoàng Kỳ Linh đang định đi lên lầu nhưng nhớ ra gì đó liền quay lại nhìn em gái mình nói.

--- Dạ vậy để em đi giúp con bé...!

Hai vợ chồng ông Hoàng Hữu liếc mắt nhìn nhau, hôm nay họ nhìn thấy con trai mình trông có vẻ khác với mọi ngày nói năng có vẻ nhẹ nhàng hơn rồi.

Lại thêm nữa giờ đồng hồ trôi qua lúc này là đã hơn 7h sáng, mọi hoạt động trong nhà hôm nay diễn ra vui vẻ hơn mọi ngày, bữa cơm sáng hôm nay đầy ắp tiếng nói cười. Thấy Tina còn rất uể oải yếu ớt nên hai vợ chồng ông Hoàng Hữu cũng không tính tra hỏi con bé chuyện gì cả, mà chỉ nói chuyện phiếm vui cười để cho cô bé có tinh thần vui vẻ hơn.

--- Kỳ Duyên hôm nay con không cần phải đến công ty, lát nữa con cùng với anh hai con đưa Kim Nguyệt đi bệnh xét nghiệm đi...! Bữa cơm sáng vừa kết thúc ông Hoàng Hữu lập tức gọi Hoàng Kỳ Duyên ra phòng khách nói.

--- Dạ thưa ba... Là ba lo anh hai không chịu nhận trách nhiệm sao? Hoàng Kỳ Duyên hỏi.

--- Đúng vậy tính tình nó mấy năm nay con cũng không phải không biết...!

--- Ai da ba à, ba tin tưởng anh hai chút đi... anh tính tình tuy thất thường khó ưa nhưng cũng không đến nỗi vô trách nhiệm như ba nghĩ đâu...! Hoàng Kỳ Duyên tiến ra đằng sau hai tay vừa xoa bóp bả vai cho ba mình vừa cười nói.

--- Dù sao ba vẫn không yên tâm, con cứ đi cùng với nó rồi mang kết quả về đây cho ba...! Ông Hoàng Hữu vẫn lo lắng nói.

--- Dạ được rồi, lát nữa con sẽ đi cùng anh hai rồi mang kết quả về cho ba mà...!

Xe cộ cũng đã chuẩn bị xong, hai anh em Hoàng Kỳ Linh đang đứng trước nhà đợi mẹ mình thay đồ cho Tina xong, cô bé xinh xắn như một thiên thần nhỏ mặt trên mình một bộ váy ngắn màu hồng nhạt, bên ngoài còn khoác thêm một cái Áo khoác zin có ống tay ngắn, đầu tóc cũng được búi gọn cột cao lên trông rất có cá tính.

--- Được rồi, mau đi thôi...! Hoàng Kỳ Linh nhìn Tina anh không hiểu tại sao cứ có cái cảm giác quen quen nhưng lại không nhớ ra cái gì cả, anh lắc đầu nhìn đồng hồ rồi ôm lấy Tina bế lên đi vào xe.

--- Ba mẹ chúng con đi đây...! Hoàng Kỳ Duyên cũng cúi chào ba mẹ mình một tiếng rồi cũng vào trong xe bắt đi đến bệnh viện.

OoO

Tại khu chung cư đang thi công, hôm nay từ lúc sáng sớm quản lý công trường đã gọi điện thoại đến báo là vật liệu vừa nhập đã xảy ra vấn đề kém chất lượng, Tô Thanh Hà còn không kịp ăn sáng đã vội vàng chạy đến công trường để kiểm tra chất liệu hàng hoá, cô là người ngay thẳng yêu công việc hiện tại đây là vấn đề có liên quan đến uy tín của công ty cho nên cô gấp gáp muốn tự thân mình chạy đến để kiểm tra.

Cô đi khảo sát toàn bộ các loại vật liệu do công ty mình cung cấp đưa tới, sau một hồi kiểm tra khuôn mặt cô trở nên đỏ bừng như đang kìm nén cơn giận, cô phát hiện toàn bộ số hàng vật liệu được đưa tới đợt này toàn bộ đều là hàng kém chất lượng vốn dĩ không đủ tiêu chuẩn do công ty đặc ra vậy mà có người dám đem số hàng này đi giao cho công trường và lại còn là số lượng lớn như vậy. Chuyện cũng đồng nghĩa là ở trong công ty có đang giờ trò gian lận phá hoại hình tượng và uy tín của công ty.

--- Alo chị Nhung chị mau thu thập toàn bộ tài liệu và đơn hàng gần đây rồi mang hết đến văn phòng cho em... (Dạ được thưa giám đốc tôi đi làm ngay) Tô Thanh Hà rút ra điện thoại gọi đến cho thư ký của mình, cô muốn tra rõ tận gốc rốt cuộc là người nào đang ở trong công ty nhà mình làm loạn nên muốn thư ký đem toàn bộ tài liệu sổ sách và đơn hàng mang tới cho cô tự mình kiểm tra.

--- Anh đợi một lát, trong ngày hôm nay tôi sẽ cho người đến mang số vật liệu này về rồi đổi cho anh hàng đủ tiêu chuẩn còn bù thêm 5% vật liệu cho anh coi như bồi thường lại tổn thất một ngày cho công ty anh...! Tô Thanh Hà nhìn người quản lý công trường nói.

--- Nếu Giám Đốc Tô đã nói vậy thì chuyện này coi như cho qua, chúng tôi chấp nhận đền bù tổn thất... Tôi mong rằng lần sau cô sẽ không để xảy ra chuyện như vậy nữa...! Người quản lý công trường cũng rất hiểu chuyện, quyết định dứt khoát chấp nhận đền bù từ Tô Thanh Hà, anh ta là người đã vào nghề nhiều năm nên cũng hiểu rất rõ giá trị của 5% vật liệu được đền bù kia là như thế nào vì thế nên anh ta cũng không hề do dự hay cò kè mặc cả

mà chấp nhận.

--- Vậy được rồi cảm ơn anh, tôi xin phép đi trước...! Tô Thanh Hà nói xong liền rời đi, nhưng lúc cô vừa bước ra khu vực giàn giáo có mấy người thợ đang lôi kéo chuyển vật liệu lên cao, không biết mà xui quỵ khiến thế nào bao vật liệu đột nhiên lại bị trật móc rơi từ trên cao xuống, vị trí rơi ngay đỉnh đầu của Tô Thanh Hà, cô trợn to hai mắt không kịp tránh né. Còn người quản lý đi theo phía sau cô thì sợ tái mặt vội vàng lao ra kịp thời đẩy Tô Thanh Hà sang một bên, còn anh ta thì ngã sang một bên tránh thoát được một kiếp.

--- Giám Đốc Tô (Giám Đốc Tô.) cô không sao chứ? Người quản lý sợ hết hồn bỏ qua vết thương trên người mình vội vàng bò dậy chạy đến đỡ lấy Tô Thanh Hà, trong lòng thầm cầu khẩn cho bà cô này không có chuyện gì nếu không thì sẽ lớn chuyện.

--- Tôi không sao, chỉ hơi bị trầy xước một chút thôi cảm ơn anh...! Tô Thanh Hà đứng dậy mặt mày nhăn nhó nhìn mấy vết rách đang rỉ máu trên tay mình.

--- Tôi xin lỗi, là do chúng tôi làm việc bất cẩn... Để tôi đưa cô đến bệnh viện kiểm tra vết thương...! Người quản lý gấp đến độ nói năng lắp bắp, anh ta lo sợ nên muốn tự mình đưa Tô Thanh Hà đi kiểm tra chắc chắn là cô nàng này không có xảy ra chuyện gì.

--- Cũng được cảm ơn anh...! Tô Thanh Hà đáp.

OoO

Tại bệnh viện đa khoa sài gòn, Hoàng Kỳ Linh bế theo Tina đi đến phòng xét nghiệm, Hoàng Kỳ Duyên cũng đi theo sau nhưng lúc này có vẻ như trên mặt cô không được tự nhiên cho lắm có vẻ rất khó chịu vì đi bên cạnh cô lúc này còn có một cô gái khác cũng rất xinh đẹp, trên khuôn mặt trang điểm đậm son môi đỏ chót mặc một cái váy liền thân màu đỏ bó sát trông rất gợi cảm và phóng khoáng (con đĩa đeo bám hút máu phá hoại xuất hiện)

--- Này Mỹ Linh cô đứng là cái tính mặc dày không bỏ, còn theo sát đến tận đây... Đến lúc nào cô mới buông tha không đeo bám anh hai tôi đây hả?...! Hoàng Kỳ Duyên nhìn tướng đi ông ọ của Mỹ Linh cảm thấy buồn nôn không chịu nổi, cô nhịn không được liền lên tiếng nói.

--- Đây không phải việc của cô, tôi làm tình nhân của anh ấy bao lâu nay anh ấy không phản nản thì thôi cô xỏ mũi vào làm cái gì...! Mỹ Linh làm như tức cười nói.

--- Hừ đồ mặc dày là loi, bây giờ anh ấy đã có con rồi nhất định sẽ sớm tránh xa cái loại chuyên làm ầm giương như cô thôi...! Hoàng Kỳ Duyên nghiêng răng tức giận mắng một câu.

--- Cô dám... “Đủ rồi cả hai im miệng hết đi” Mỹ Linh đang cương cổ muốn đáp lại nhưng lại bị Hoàng Kỳ Linh quát lên cắt ngang.

--- y da anh à, anh xem em gái của anh mỗi lần gặp đều ăn nói cay cú như vậy kìa em có làm gì đâu chứ...! Mỹ Linh chột chạy đến ôm lấy cánh tay của Hoàng Kỳ Linh làm bộ nũng nịu như là mình oan ức kẻ lẽ.

--- Cô kia cô làm gì thế, cô mau buông ba cháu ra đi, ba cháu sẽ không vì cô mà mắng cô Ba đâu... Cô mau buông ra đi...! Hoàng Kỳ Linh còn chưa kịp nói gì thì giọng nói non nớt của Tina đã vang lên, hiển nhiên cô bé không thích người phụ nữ này chạm vào ba mình nên khó chịu nói.

Hoàng Kỳ Duyên đi đằng sau nghe Tina nói vậy cô phì cười rồi đưa ngón tay cái lên tán thưởng Tina. “hay lắm cháu ngoan”

Hoàng Kỳ Linh đi đến phòng xét nghiệm hai cha con được bác sĩ lấy máu xong thì đi ra phòng chờ ngồi đợi kết quả, trong thời gian này nhân lúc còn đang ở bệnh viện Hoàng Kỳ Duyên đề nghị đưa Tina đi kiểm tra sức khỏe lại một lần nữa, Hoàng Kỳ Linh cũng gật đầu đồng ý rồi mang Tina đi kiểm tra sức khỏe.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Kết quả xét nghiệm

Phòng kiểm tra sức khỏe, Hoàng Kỳ Duyên đưa Tina vào trong khám Tổng quát kiểm tra toàn bộ thân thể, Hoàng Kỳ Linh cùng Mỹ Linh ở lại bên ngoài chờ đợi. Tâm trí Hoàng Kỳ Linh bây giờ anh cũng không biết mình nên làm gì cho phải, trong lòng anh bây giờ đang mang đầy tư vị cảm giác, có trông mong, có hồi hộp, có vui mừng và một chút lo lắng, dẫu sao anh cũng chưa từng chuẩn bị tâm lý rằng mình sẽ có một đứa con và sẽ phải chăm con nên trong lúc này anh không thể tránh khỏi việc có chút bối rối.

--- Anh Kỳ Linh à em nói anh việc gì phải tự chuốc khổ như vậy? Tự dưng lại mang con bé đó về nuôi cho cực nhọc... Đem nó trả lại cho mẹ nó rồi ném cho mẹ con cô ta chút tiền không phải là xong sao...! Lúc này Mỹ Linh ngồi bên cạnh lần sát đến gần Hoàng Kỳ Linh bàn tay đưa ra chà sát nhẹ nhàng vừa vuốt ve trên ngực anh vừa buông lời như đầu độc như suối dục anh làm việc ác vừa như âu yếm nói, nhưng lời nói phát ra từ miệng cô ta đối với cô ta lại xem nó như là một lời khuyên có ích dành cho Hoàng Kỳ Linh mà không hề có cảm giác gì tội lỗi cả.

Khoa sơ cứu ngoại thương nhẹ, người Quản lý công trường và Tô Thanh Hà được bác sĩ băng bó vết thương xong vừa đi ra ngoài rẽ qua một đoạn hành

lang bóng Tô Thanh Hà chợt dừng bước chân nhìn một đôi nam nữ đang nói chuyện lớn tiếng trước phòng kiểm tra sức khỏe.

--- Giám Đốc Tô à cô có cần về nhà không để tôi đưa cô về...! Anh quản lý Công Trường nhìn Tô Thanh Hà nói.

--- À không cần, cứ để xe của tôi ở bên ngoài lát nữa tôi tự về được...!

--- Vậy tôi... tôi xin phép đi trước...!

Tô Thanh Hà gật đầu một cái rồi lại nhìn về phía Hoàng Kỳ Linh và cô gái kia, lúc này cô chỉ đứng cách bọn họ chừng 5m nên cô nghe hết rất rõ họ nói chuyện “Thật xui xẻo, vào bệnh viện mà cũng đ-ng phải tên đầu gỗ này, anh ta đến đây làm gì” cô thầm nghĩ.

--- Cô cảm mến lại rồi rút nhanh đi trước khi tôi mất kiên nhẫn...! Hoàng Kỳ Linh trừng mắt gắt giọng nhìn Mỹ Linh câu từ cay cú không kiêng nể nói.

--- Nhưng mà em lo cho anh mà, anh cứ ở vậy không phải tốt hơn sao tự đứng lại vác con bé đó về nhà lo cho một xác...! Mỹ Linh vẫn cho rằng mình đang làm việc đúng đắn cố gắng khuyên ngăn Hoàng Kỳ Linh, nhưng cô ta đâu có biết mỗi lời nói của cô ta đang làm cho Hoàng Kỳ Linh giận đến điên người, chỉ là anh ta đang cố kìm nén lại.

--- Tôi bảo cô rút cô không nghe sao... Loại đàn bà không có máu như cô từ nay về sau tốt nhất cũng đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa... Giờ thì biến đi...! Hoàng Kỳ Linh cố đem một chút kiên nhẫn cuối cùng của mình áp chế giọng nói của mình xuống một cách hoà hoãn nhất để mình không vì tức giận quá mà quát tháo âm ỉ lên, anh cũng không biết tại sao hôm nay mình lại kiên nhẫn mà kìm nén như vậy, đôi lại nếu như là bình thường thì có thể anh đã cho cô nàng Mỹ Linh này một cái bạt tai vào mặt rồi.

--- Em chỉ khuyên anh thế thôi, việc gì phải hung dữ vậy chứ...! Mỹ Linh bày ra bộ mặt oan ức như là mình làm ơn mất oán ông ọ nói.

--- Tôi nhắc lại lần cuối “CÚT”...!

--- Hừ, đi thi đi đó không biết tốt xấu...! Cuối cùng thấy Hoàng Kỳ Linh đã bắt đầu mất kiên nhẫn Mỹ Linh biết nếu mình còn không đi thì nhất định sẽ có chuyện, ít nhất là sẽ ăn một cái tát vào mặt, bởi vì tính khí thất thường của tên công tử nhà giàu này cô cũng hiểu rất rõ.

Bên này Tô Thanh Hà quan sát từ đầu đến cuối, cô không hiểu là chuyện gì nhưng nghe đoạn đối thoại giữa hai người, cô cảm thấy Hoàng Kỳ Linh thật sự quá ngạo mạn ngang nhiên đem người ta đuổi đi một cách thậm tệ như vậy, cô lại một lần nữa nhận biết được bản chất của người đàn ông này, trong mắt cô một người đàn ông như vậy phẩm chất thật sự quá thấp kém. Cô lắc đầu không thèm để ý nữa đang muốn rời đi thì lại nghe một âm thanh non nớt vui vẻ vang lên, cô theo tiếng nhìn lại liền thấy Hoàng Kỳ Linh đang ôm một cô bé vào lòng như âu yếm, cô không nhìn rõ mặt cô bé chỉ thấy sơ qua cảm giác cô bé này có vẻ rất xinh xắn.

Cô lại nhìn lại về mặt của Hoàng Kỳ Linh lúc này trong lòng cô đột nhiên dâng lên cảm giác khó hiểu “đây là loại đàn ông gì vậy, chỉ mới chưa đầy một phút khuôn mặt vẫn còn hung tợn dữ dằn vậy à chỉ trong chớp mắt lại biến đổi trở nên nhu hoà âu yếm cô bé kia như vậy”

“Cô bé đó gọi anh ta là ba, anh ta đã có con lớn như vậy rồi sao?” Tô Thanh Hà trầm tư suy nghĩ, cô lại nhìn sang Hoàng Kỳ Duyên xinh đẹp đang đứng mỉm cười bên cạnh làm cô hiểu nhầm cứ ngỡ họ là một gia đình, cô lắc đầu thờ dãi một hồi rồi đi lướt qua nơi ba người đang đứng đi về phía thang máy gần đó.

Cô vừa đi khuất vào hành lang phía trước, Tina cũng từ trong ngực ba mình nhô dậy vừa kịp nhìn lướt qua khuôn mặt của Tô Thanh Hà, cô bé lập tức kích động lên muốn giãy khỏi tay Hoàng Kỳ Linh chạy đi. Anh không hiểu tại cô bé đột nhiên lại kích động như vậy, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn anh vội đưa tay đỡ chặt cô bé lại lo lắng hỏi.

--- Con làm sao vậy thấy không khỏe ở đâu sao...!

Tina gấp đến độ muốn khóc, càng vùng vẫy mạnh hơn miệng lắp bắp nói “Ba ơi là mẹ con nhìn thấy mẹ, mẹ vừa mới đi qua đó”

--- Cái gì (cái gì) mẹ con cũng đang ở đây sao? Cả hai người Hoàng Kỳ Linh và Hoàng Kỳ Duyên đồng thời hô lên,

Không nói hai lời Hoàng Kỳ Linh lập tức bế Tina lên chạy về phía cô bé vừa chỉ, anh cũng muốn biết rốt cuộc là người phụ nữ nào là mẹ của Tina. Hai người vừa chạy đến thì thang máy cũng đã chạy xuống tầng một, Tô Thanh Hà bước ra khỏi thang máy đi dọc theo hành lang ra ngoài chợt từ trong phòng làm việc của một bác sĩ có tiếng gọi quen thuộc gọi cô.

--- Úa Lina cậu về nước hồi nào vậy, lâu quá không gặp..!

--- A Đồng Tâm cậu làm việc ở đây sao? Tô Thanh Hà vừa nói vừa mở cửa đi vào phòng làm việc của người bạn kia.

Bên này thang máy lại mở ra ba người Hoàng Kỳ Linh cũng vội vã chạy ra đưa mắt tìm kiếm xung quanh, nhưng không có thấy bóng dáng cô gái nào đặc biệt cả “Mẹ đi mất rồi hu hu” Tina lắm bả rồi khóc lên “Được rồi đừng khóc nữa đợi xong việc rồi chúng ta đi tìm mẹ sau”

Không còn cách nào khác Hoàng Kỳ Linh đành bế theo Tina đi trở lại tầng trên lấy kết quả xét nghiệm. Bác sĩ cầm ra một số giấy tờ miệng mỉm cười nhìn hai anh em Hoàng Kỳ Linh như có ý chúc mừng nói.

--- Chúc mừng Hoàng thiếu gia, kết quả xét nghiệm kiểm tra ADN của anh và cô bé hoàn toàn trùng khớp, giữa hai người đúng là có quan hệ cha con.

Hoàng Kỳ Linh mặt dù đã chuẩn bị tâm lý đón nhận chuyện này, nhưng khi nghe xong kết quả từ chính miệng bác sĩ, anh không khỏi xao động trong lòng, đưa tay run run nắm lấy tờ kết xét nghiệm nhìn lướt qua, kể từ lúc này anh biết bản thân mình đã bắt đầu có sự ràng buộc, anh biết cuộc sống của mình sẽ không thể như trước tự do rong rui muốn làm gì thì làm nữa, vì đã có người để lo lắng có người cần anh chăm sóc, anh không muốn mình là kẻ vô trách nhiệm trong mắt mọi người.

Trái ngược với anh trai mình, cảm xúc của Hoàng Kỳ Duyên lúc này cô cực kỳ hưng phấn vui vẻ, trong nhà có thêm một đứa cháu gái dễ thương xinh đẹp như vậy, lại còn ngoan ngoãn như vậy quan trọng nhất là sự xuất hiện của cô bé có thể sẽ mang anh trai mình trở lại là người hiền lành vui vẻ như lúc trước, để cho ba mẹ mình cũng yên lòng.

--- Cảm ơn bác sĩ, không còn việc gì nữa vậy chúng tôi đi trước...! Hoàng Kỳ Linh nắm giấy kết quả trong tay chào bác sĩ một tiếng rồi bế Tina lên đi ra khỏi phòng.

--- Anh hai bây giờ đã xác định rõ quan hệ rồi, anh tính thế nào...! Hoàng Kỳ Duyên nhìn về mặt không có biểu cảm của anh mình lúc này cô không nhìn ra được cảm xúc của anh như thế nào nên lo lắng hỏi.

--- Còn thế nào nữa, em nghĩ anh hai của em là người vô trách nhiệm thật sao? Bây giờ đi mua ít quần Áo cho con bé, em đi giúp anh chọn cho nó ít đồ nào...! Hoàng Kỳ Linh thờ dãi một hơi xua đi những suy nghĩ trong lòng rồi mỉm cười nói.

--- Dạ được...” Ui ôi thương quá Tina qua đây cô Ba ầm cái nào, thật là dễ thương quá đi... Con gái xinh như vậy chắc mẹ con cũng là người phụ nữ rất xinh đẹp rồi “...! Hoàng Kỳ Duyên đáp một tiếng rồi dang tay yêu chiều ôm lấy Tina hôn lên má cô bé một cái thật sâu.

--- Dạ đúng rồi cô Ba, mẹ con rất là xinh đẹp...! Tina nghe nhắc đến mẹ thì hai mắt sáng lên, giọng nói non nớt như đang tự hào khen ngợi mẹ mình nói.

--- Ủ vậy cô Ba dẫn con đi mua quần Áo trước rồi sau đó con nói cho cô Ba nghe về mẹ của con nha...!

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: (đối thoại)

Biệt Thự Rain Toori, Tô Thanh Hà lái xe trở về nhà, trên tay quần vải băng màu trắng, cô vừa bước xuống xe đi vào nhà thì đột nhiên giật mình vì tiếng hét của cô người làm.

--- Á bà... bà chủ ơi... Cô chủ bị thương rồi kìa...!

--- Đây cô Vu, cô làm gì mà hét to vậy...! Tô Thanh Hà trừng mắt nhìn cô người làm trong nhà nói.

Từ trong nhà có tiếng dép lạch cạch vội vàng chạy ra, hai vợ chồng ông Tô Định Hải về mặt lo lắng chạy đến nắm lấy tay con gái mình gấp gáp hỏi.

--- Con gái đã xảy ra chuyện gì, con có làm sao không?

--- Dạ con không sao, chỉ là bị trầy xước một chút thôi ba mẹ...! Tô Thanh Hà nắm lấy tay mẹ mình vỗ về trấn an nói.

--- Thế rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, không phải sáng nay con đã chạy đến khu chung cư đang thi công để kiểm tra vật liệu sao..? Ông Tô Định Hải lo lắng nghi ngờ hỏi.

--- Dạ đúng là như vậy, con ở công trường đã xảy ra chút tai nạn ngoài ý muốn... Còn có chuyện này con cần nói với ba, chúng ta vào nhà rồi nói...!

Ooooooooo

--- Con có chuyện gì...! Ông Tô Định Hải nhìn về mặt nghiêm túc của con gái mình hỏi.

--- Là chuyện vật liệu sáng nay... Con đã đến đó kiểm tra và phát hiện toàn bộ vật liệu đã giao đi đợt vừa rồi toàn bộ đều là hàng kém chất lượng, không đủ tiêu chuẩn với lại số lượng còn rất lớn...!

--- Cái gì... Hàng kém chất lượng, tại sao lại như vậy, vật liệu không đủ tiêu chuẩn là ai đã ký duyệt cho phép họ mang đi... Ai là người đã kiểm duyệt số hàng đó...! Ông Tô Định Hải vừa nghe xong thì về mặt lập tức biến đổi, giọng chuyển thành như tức giận.

--- Con đã cho thu thập tài liệu kiểm tra rồi sẽ sớm biết ngay thôi... Con nghi ngờ trong công ty đang có người giở trò gian lận cắt xén tiền nguyên liệu để chế tạo vật liệu, cho nên dẫn đến việc cho ra toàn hàng kém chất lượng vì thiếu nguyên liệu. Còn chuyện kiểm duyệt hàng không đủ chất lượng mà vẫn cố tình cho thông qua, việc này cũng rất có thể có người đang thao túng bày trò phá hoại uy tín của công ty chúng ta...!

Tô Thanh Hà đem những gì mình suy nghĩ trong đầu giải bày ra, hiện tại cô không có bất cứ thứ gì để chắc chắn, nhưng những chuyện này xảy ra không

phải là ngẫu nhiên. Có ảnh hưởng rất lớn đến hình tượng và uy tín của công ty đối với các nhà đối tác vì thế cô có thể suy tính ra bất cứ trường hợp nào có thể.

--- Ừ, chuyện này con cứ tra rõ, nhưng nhớ là trước khi có đầy đủ bằng chứng thì đừng để ai biết chuyện này...! Ông Tô Định Hải ngồi trầm tư suy nghĩ gì chuyện gì đó một lát rồi, nhìn con gái mình nghiêm túc căn dặn.

--- Dạ con biết rồi ba, vậy con xin phép lên phòng nghỉ một lát đã...!

--- Ừ nghỉ ngơi cho khỏe đi, hôm nay con không cần phải đến công ty...!

Tô Thanh Hà nói xong liền đi thẳng lên lầu để lại một mình Tô Định Hải vẫn ngồi đăm chiêu suy nghĩ “Chú Ba chú thật sự muốn phá anh rồi sao, đều là tài sản trong nhà chú việc gì phải làm như vậy chứ” ông ngồi phiến muộn giọng nói nhỏ khe khẽ lầm bầm.

Tô Thanh Hà đi lên phòng mình vừa khoá cửa lại cô vô tình vẩy tay đang bị thương đ-ng vào cửa, vết thương bị đau làm cô a lên một tiếng đưa tay còn lại lên xoa dịu cơn đau, bất giác trong đầu cô đột nhiên lại nghĩ đến chuyện ở bệnh viện, nghĩ đến hình ảnh mà trong mắt cô cảm thấy cay ghét, cô lắc đầu trấn định lại khuôn mặt như nóng lên cô lầm bầm “Lại nghĩ đến anh ta rồi, chỉ mới gặp nhau có vài lần thôi mà cảm gì phải như vậy chứ... Thôi quên đi...”

Cô ngã mình xuống giường đem mọi chuyện trong đầu bỏ sang một bên, cầm lấy điện thoại gọi cho cô bạn thân của mình nói chuyện.

--- Alo Mộc Đào à, cậu đang làm gì thế có rảnh không đến nhà mình chơi đi...!

“Sao thế cô nương, hôm qua mới đi ăn cơm cùng nhau mà hôm nay đã nhớ mình rồi à” bên kia giọng nói của Mộc Đào vang lên như trêu cô bạn mình cười nói.

--- Không có, tại hôm nay mình không đi làm, ở nhà nghỉ ngơi nên gọi cậu đến chơi cùng cho vui thôi...! Tô Thanh Hà nằm trên giường lăn qua lăn lại làm bộ uể oải trả lời Mộc Đào.

“Không đi làm, cậu thấy không khỏe ở đâu sao, có bị gì không?”

--- Ừm không có gì, chỉ là sáng nay gặp chút tai nạn nhỏ, vừa mới đi bệnh viện về, bây giờ mình mà ra ngoài sợ là ba mẹ sẽ không cho đi cho nên mới gọi cậu đến...! Tô Thanh Hà nói.

“Cái gì... Gặp tai nạn vậy cậu sao rồi, có bị làm sao không?” “... Phía bên kia Mộc Đào hốt hoảng la lên gấp gấp hỏi.

Tô Thanh Hà khoe miệng cười nhẹ một tiếng nói “Mình không sao, chỉ bị trầy xước một chút thôi... Mà cậu đang làm gì đấy, sao nghe ồn ào vậy?”

“Phù không sao thì tốt rồi, để lát nữa mình sẽ đến nhà cậu... Bây giờ mình còn đang đi mua ít quần Áo làm quà cho cháu mình” Mộc Đào thờ nhẹ một hơi nói.

--- Ừa cháu cậu không phải ở bên Pháp với anh chị cậu sao, cậu tính mua đồ gửi sang đó hả... Rảnh nhì...! Tô Thanh Hà kinh ngạc rồi trêu chọc Mộc Đào, tưởng rằng cô bạn này muốn mua quần Áo ở Việt Nam gửi sang Pháp thật.

“y da không phải vậy, chỉ là chị Dâu mình sắp về nước có việc còn dẫn theo cả cháu về cho nên mình mới muốn mua sẵn ít đồ tặng cho thằng bé hi hi”

Tô Thanh Hà cũng mỉm cười, trong đầu tự dung lại nhớ đến hình ảnh người đàn ông về mặt nhu hoà đang ôm đứa trẻ trong lòng mà âu yếm kia “A lại lại nghĩ đến anh ta rồi, mình bị làm sao vậy nè” cô trầm nghĩ, rồi lại giật mình cắt ngang nó.

--- Chị dâu cậu sắp về nước sao? Vậy khi nào chị ấy về, mình cũng đã lâu rồi không có gặp chị ấy...! Tô Thanh Hà trấn định lại hỏi.

“Ừ cũng sắp rồi, chắc là vài ngày nữa... Mà hình như chị ấy về cũng là vì dự án Khu Sinh Thái Thiên Đường kia thì phải” Mộc Đào nói.

--- Dự án đó lớn vốn đầu tư và lợi ích khổng lồ như vậy, thu hút một số nhà đầu tư nước ngoài cũng là chuyện dễ hiểu thôi... Thế thôi cậu chọn đồ đi mình nghĩ chút đã...!

“Khoan khoan Lina khoan đã... Hi hi mình nói cậu nghe chuyện này, lúc nãy mình ở trong tiệm quần Áo đã đ-ng phải một anh chàng đẹp trai rất là ngẫu nha...” “Mộc Đào phía bên kia giọng nói đột nhiên lại trở nên hưng phấn vui vẻ như nhặt được vàng nói.

--- Haiz mình lạy cậu, chỉ có vậy thôi mà làm cho quá lên...! Tô Thanh Hà nghe Mộc Đào lại mê trai cô lắc đầu cười cười, đối với cái tính mê trai của bạn mình cô không biết phải nói gì cho phải, cứ mỗi lần gặp trai đẹp là lại như chuột cắn phải thuốc thật không chịu nổi.

“Nhưng mà lần này khác hẳn nha, anh ấy thật sự là người đẹp trai nhất mà mình đã từng gặp đấy, anh ấy có nụ cười rất ấm áp... Nhưng mà tiếc là người ta đã có con rồi, là một ông bố trẻ đưa con đi mua quần Áo... Thật là ngẫu chết mất nhìn cách anh ấy lựa đồ cho cô bé trông rất dễ thương... À mà quên mình nói cái này không biết cậu có tin không, bởi vì mình nhìn cô bé đó trông cực kỳ giống cậu đấy, khuôn mặt rất xinh đẹp giống y hệt cậu...” Mộc Đào như toả nắng giọng nói thao thao bất tuyệt đầy ao ước, nhưng khi nhắc đến cô bé kia thì giọng nói lại trở nên nghiêm túc lên.

“Lina mình hỏi thật cậu, cậu có chuyện gì giấu mình hay không?”

--- Này cậu điên chắc, khi không đi hỏi vậy là có ý gì?...! Tô Thanh Hà nghe Mộc Đào đột nhiên hỏi vu vơ như vậy làm cô buồn bực nói.

“Hi hi mình chỉ hỏi vậy thôi, có lẽ là trùng hợp đến khó tin... Nhưng mà phải công nhận cô bé đó khuôn mặt đúng là giống cậu thật, nếu không phải cậu đến giờ còn chưa có được một người bạn trai thì mình thật sự đã nghĩ cô bé đó là con của cậu rồi đấy” Mộc Đào cười hi hi trêu đùa nói.

--- Cậu thôi ngay đi, đừng có nói vớ vẩn nữa..... Mà thật sự giống lắm sao? Tô Thanh Hà không chịu nổi nữa đang hăm he làm bộ nổi giận, nhưng lại nhin không được chủ động quay lại vấn đề hỏi.

--- Đương nhiên, chứ cậu nghĩ mình đi dựng chuyện nói đùa với một táng băng như cậu có gì vui sao?... Mà thôi có gì lát nữa gặp nhau rồi mình nói tiếp cho nghe, mình cúp máy trước đây...! Mộc Đào nói xong thì cúp điện thoại tiếp tục nhìn lên mục tiêu đang mê đắm của mình mà quên luôn cả mục đích của mình là đến cửa hàng để làm gì.

Tô Thanh Hà cũng vừa cúp điện thoại, bất giác không hiểu sao tìm đập thành thịch, cô không hiểu tại sao lại như vậy khi nghĩ đến những lời mà Mộc Đào vừa nói, cô cố gắng điều chỉnh hơi thở để cho mình ổn định lại bình thường cô thầm nghĩ “Thật quái lạ, tại sao lại kỳ lạ như vậy, chỉ là chuyện trùng hợp thôi mà, tại sao lại ảnh hưởng đến tâm trạng như vậy chứ?” cô từ trên giường đứng dậy đi vào phòng tắm rửa mặt cho tỉnh táo rồi lại quay trở về giường nằm miên man suy nghĩ, chốc lát rồi chìm vào giấc ngủ không còn hay biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bắt đầu cuộc sống mới

6h tối biệt thự Trắng Vàng, lại một ngày trôi qua kết thúc, Hoàng Kỳ Linh trên tay xách túi lớn túi nhỏ đi phía sau em gái và con gái vào nhà, ngày hôm nay đưa Tina đi mua sắm và chơi đùa rông rã nhưng đầy ắp tiếng cười vui vẻ, tuy anh và cô bé chỉ vừa mới nhận nhau có thể anh vẫn còn đôi chút chưa thích ứng được, nhưng còn Tina thì cứ như là đã rất thân thuộc với anh từ trước cử chỉ hành động và lời nói tất cả đều rất tự nhiên hoạt bát, rất thân thiện chính vì điều này mà đã làm cho anh giảm bớt khoảng cách trở nên hòa ái với cô bé rất nhiều và điều kỳ lạ là lúc ăn trưa Tina đã tự động gọi tất cả các món ăn mà anh vẫn thích ăn nhất, làm cho hai người kinh ngạc không biết nói gì cho phải, cũng không hiểu tại sao cô bé lại biết về tính cách lần sở thích của mình nhiều như vậy.

--- Ha ha đã về rồi sao, Tina mau qua đây Ông nội ôm cái nào... Ngoan quá, hôm nay đi chơi với ba và cô Ba có vui không...! Hai vợ chồng ông Hoàng Hữu đã ngồi đợi sẵn trong nhà, vừa thấy Tina bập bênh bước vào thì lập tức vui mừng dang tay ôm lấy cô bé, dĩ nhiên hai người từ sớm đã được con gái mình gọi điện thoại báo cho kết quả xét nghiệm, khi mới nghe được tin Tina là cháu ruột của mình hai người thật sự vui mừng đến nỗi bỏ cả cơm trưa mà ngồi bàn với nhau chuyện tổ chức một bữa tiệc ăn mừng đón thành Viên mới về nhà.

--- Dạ hôm nay có ba và cô Ba đi chung Tina vui lắm ông nội ơi...! Tina ngồi trên đùi của ông mình khuôn mặt vui cười hơn hờ nói.

--- Nào nào, bà nội cũng muốn bế Tina một lát, mau sang đây bà hôn cái nào... Um cháu tôi dễ thương quá...! Cả hai vợ chồng như quên trời quên đất, cứ bám dính lấy cháu gái mà vuốt ve cưng chiều như bảo bối khiến cho Hoàng Kỳ Duyên đứng nhìn cũng phải bĩu môi ganh tị. Cô hắng giọng giả bộ ho khàng hai tiếng gây sự chú ý nói.

--- E hèm... Coi bộ ba mẹ có cháu gái rồi vui đến nỗi quên luôn sự tồn tại của con gái thì phải...!

--- Cái gì vậy, con là đang ganh tị với cháu mình đó sao? Cả hai đứa một nhọc cả ngày rồi mau đi tắm rửa đi rồi xuống ăn cơm...! Ông Hoàng Hữu nhìn cô con gái cưng của mình khoe miệng cười cười tiểu ý nói.

--- Dạ thưa ba (dạ thưa ba) cả hai người đồng thanh đáp một tiếng rồi đi lên phòng mình, Hoàng Kỳ Linh như nhớ tới gì đó dừng lại một chút nói “Lát ăn cơm xong con có chuyện cần nói với ba, là chuyện công việc”

“Tina ở dưới này chơi với bà nội, ba đi tắm trước lát nữa bảo bà nội đi tắm cho con nha”

“Dạ ba”

OoO

Sau bữa cơm tối Tina ngồi ở phòng khách chơi đùa với Bà nội và cô Ba, Hoàng Kỳ Linh mang theo một tập tài liệu cùng ba mình đi vào phòng làm việc để bàn chuyện đầu tư dự án Khu Sinh Thái Thiên Đường.

--- Đây là tài liệu do một tay con thiết kế lúc rảnh rỗi, vốn con định để dành cho Tập Đoàn của nhà mình lên kế hoạch phát triển, nhưng hiện tại lại có thời cơ tốt cho nên con muốn dùng nó vào tay người khác vào mượn tay người khác để đỡ tiêu tốn chi phí mà thu lại được lợi cũng không thua kém gì lúc tự mình bỏ vốn phát triển...! Hoàng Kỳ Linh bỏ tập tài liệu thiết kế xuống trước mặt ba mình rồi lại giải thích mục đích của mình cho ông nghe.

Ông Hoàng Hữu thấy nghi ngờ liếc nhìn tập hồ sơ một cái rồi cầm lấy lật ra xem, mới đầu ông cũng chỉ cảm thấy bình thường, nhưng càng lật xem về sau ông càng kinh ngạc, bởi vì mẫu thiết kế này thật sự đã được phân tích thiết kế rất hoàn hảo, phải là người có dày dặn kinh nghiệm mới có thể tỉ mỉ từng

chi tiết từ nhỏ như vậy, bây giờ thì ông đã hiểu tại sao ngày hôm đó Đoàn Quốc Dân lại nói sẽ chủ động liên lạc để bàn về việc ký hợp đồng. Chính là bởi vì bản thiết kế này quá hoàn hảo, với lại còn đặt đúng ngay phần chủ chốt của dự án lần này, bởi vì bản thiết kế này còn hoàn chỉnh và dễ thực hiện hơn bản mẫu của bọn họ rất nhiều.

Nếu là bên phía đối phương đã chủ động liên hệ bàn chuyện ký hợp đồng, như vậy cũng đồng nghĩa là bên mình sẽ được tăng thêm quyền lợi nhiều hơn so với các nhà đầu tư khác, ông Hoàng Hữu lúc này thật sự không hiểu nổi, rốt cuộc thằng con mà lâu nay ông coi là hư hỏng này còn có bao nhiêu bản lĩnh, không nói đến chuyện về ra bản thiết kế, chỉ riêng việc sử dụng nó mượn tay người khác để thu lợi cho mình mà không tốn công sức đã đủ nói rõ, kinh nghiệm làm việc và năng lực tính toán thiệt hơn của anh đã rất giỏi rồi, đến lúc này ông mới biết thì ra bấy lâu nay mình chưa từng hiểu hết đứa con trai này, chưa từng chú ý đến nó cho nên mới không biết gì về con của mình cả.

--- Đây đều là những tài liệu do chính con làm ra, vậy bây giờ con muốn làm thế nào?...! Ông Hoàng Hữu nhìn con trai mình hỏi.

--- Còn thế nào nữa, nếu như bên phía Lix chấp thuận thì sử dụng tiền đầu tư của chúng ta và bản thiết kế này cùng chung vào dự án đó... Con sẽ yêu cầu bọn họ chỉ ra 25% doanh thu từ Thành Phố Thiên Đường này cho mình, 75% còn lại thì do bọn họ và các nhà đầu tư khác chia nhau, còn tùy thuộc vào số lượng nhà đầu tư, lời thì bọn họ ăn lỗ thì bọn họ cũng tự chịu... Còn cộng thêm số % doanh thu từ các công trình khác trong dự án như vậy Tổng số tiền mà chúng ta thu được sẽ lớn gấp nhiều lần các công ty khác....! Hoàng Kỳ Linh về mặt điềm nhiên đem những tính toán của mình nói ra hết, từng lời nói ra cứ như đã rất quen thuộc với cách làm này vậy.

--- 25% con điên rồi sao, dự án lần này lớn tới mức nào, số lượng công ty chịu đầu tư vào chắc chắn cũng không ít, con mở miệng là đòi ngọam 25% trắng trợn như vậy chỉ sợ là bọn họ sẽ không dễ dàng chấp nhận. Mà dù bọn họ có chấp nhận thì chắc chắn các công ty khác cũng sẽ không đồng ý...! Ông Hoàng Hữu tròn mắt nhìn Hoàng Kỳ Linh có vẻ khác lạ nói.

--- Ba yên tâm giá trị của bản thiết kế này con chắc chắn họ sẽ nhìn ra được, cái 25% này không nhiều đâu, mà đã sử dụng bọn họ không chịu chấp thuận thì chúng ta cũng có thể tự mình bỏ vốn làm dự án này tiền nào vẫn sẽ là của này cả không có gì phải lo lắng...!

--- Mà này, có thật là những năm qua con là một thằng ăn chơi lãng nhăng bay bướm không vậy... Nếu đúng là như vậy thì con lấy thời gian đâu ra để làm bản thiết kế này, còn có nhiều kinh nghiệm kinh doanh như vậy nữa..! Ông Hoàng Hữu thắc mắc thật sự không hiểu nổi vì lý do gì mà đứa con trai vẫn luôn là đứa hư hỏng trong mắt ông lại có tài kinh doanh cứng cỏi như vậy.

--- Nếu con nói bản thiết kế này là con đã làm ra từ năm năm trước ba có tin không... Mà thôi đừng nói chuyện này nữa, dẫu sao thì hiện tại nó đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa, con sẽ dùng nó để kiếm tiền nuôi con gái mình...! Hoàng Kỳ Linh ánh mắt rũ xuống như đang nhớ lại hồi ức nào đó, anh thờ dãi một hồi đem những chuyện quá khứ đó xua đi khỏi tâm trí mình, đổi lại bằng hình ảnh nhỏ bé của Tina vào trong đó, khoe miệng anh nở một nụ cười âm ỉ khiêm hoi mà dường như đã lâu rồi anh cũng chưa từng nhìn thấy nó trên gương mặt mình.

--- Năm năm trước, không lẽ là thời điểm con ngày đêm vui đầu làm việc, nói là muốn tự tay làm ra một thứ gì đó có ý nghĩa để làm quà cưới tặng cho người phụ nữ kia sao... Chính là bản thiết kế này sao, con yêu cô ta nhiều đến mức đó sao...! Ông Hoàng Hữu ngơ ngác nhìn con trai mình, ông bất giác phát hiện những năm qua mình làm cha đã quá thất bại, chỉ biết mắng chửi đứa con trai này mà chưa một lần nhìn vào nỗi đau mà nó đang gánh chịu.

--- Thôi bỏ đi, những chuyện quá khứ cứ để cho nó trôi qua đi... Bây giờ cuộc đời con đã có một ánh sáng mới, con muốn dành hết thời gian sau này để chăm lo cho con gái của mình... Sau khi ký hợp đồng với Lix con sẽ đến công ty làm việc sẽ không lãng phí thời gian nữa...! Hoàng Kỳ Linh quyết tâm rũ bỏ đi những đau thương trong quá khứ, những năm qua anh đã thật sự lãng phí rất nhiều thời gian vào những chuyện vô bổ, hứng chịu những nỗi đau khổ dường như xé nát tâm can, nhưng hôm nay ông trời đã mang đến cho cuộc đời mình một tia sáng mới dẫn lối cho mình đi ra khỏi bóng tối của quá khứ trôi buộc lâu nay.

--- Tốt tốt, cuối cùng con cũng có thể trở lại như trước... Thật sự phải cảm ơn sự xuất hiện của Kim Nguyệt rất nhiều, nó đã đến với chúng ta quá đúng lúc...! Ông Hoàng Hữu nhìn con mình đã lấy lại niềm tin và sức sống như năm năm trước ông vui mừng khôn xiết, hai bên khoe mắt như cô đọng hai giọt nước óng ánh, nhưng lại bị ông kiềm chế lại không để chúng rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Trần Phương Anh

Màn đêm buông xuống lặng lẽ, phố xá Sài Gòn không vì vậy mà trở nên yên lặng như bao chỗ khác, mà ngược lại còn trở nên náo nhiệt sầm uất hơn. Cuộc sống về đêm trên các khu chợ các con phố luôn luôn náo nhiệt như vậy.

Trong biệt thự Trắng Vàng Hoàng Kỳ Linh nằm trên giường đèn ngủ vẫn còn bật sáng trưng, bên cạnh chiếc tủ nhỏ dưới ánh đèn còn đặt một ly rượu đỏ và một chai rượu vang lớn. Bên cạnh anh cô bé Tina lúc này đã vui đầu trong lòng anh mà ngủ một giấc thật ngon, anh nhìn khuôn mặt bầu bĩnh xinh xắn của cô bé, đưa tay gạt mấy lọn tóc trên má cô bé anh mỉm cười thì thầm “Cảm ơn con đã đến bên ba, con gái của ba “

Hai ngày nhanh chóng trôi qua, tại sân bay Tân Sơn Nhất, một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp ăn mặc sang trọng kéo theo vali trên tay đi ra, bên cạnh cô còn có loắt choắt một cậu bé chừng 5-6 tuổi đi theo bên cạnh. Mộc Đào và Tô Thanh Hà đứng trong đám người đông nghịt nhìn trái ngó phải, khi nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp và cậu bé kia đi ra Mộc Đào vui mừng nhìn hai người hô lên.

--- Chị dâu chị dâu... Bọn em ở đây này...!

Người phụ nữ nhìn hai người Mộc Đào và Tô Thanh Hà mỉm cười bước lại gần lên tiếng nói.

--- Ủa Lina cũng đến đón chị hả, cảm ơn hai em nha...!

--- Dạ không có gì đâu chị, em cũng đang rảnh mà với lại lâu rồi cũng muốn gặp chị... Chà chà cu cậu này đã lớn vậy rồi sao, đẹp trai quá..! Tô Thanh Hà cười vui mừng đáp lời rồi đưa tay bụm lên má cậu bé bên cạnh thích thú nói.

--- Hi hi thấy thích như vậy sao không lấy chồng mà sinh một đứa đi...! Người phụ nữ thấy Tô Thanh Hà thích thú vuốt ve con mình, cô cười cười lên tiếng trêu ghẹo nói.

--- Thôi chúng ta đi ra xe đã rồi nói chuyện tiếp... Nào nào Rìn để cô Út bế đi nha, ngoan quá...! Mộc Đào ôm lấy cậu bé bế lên, ba người cùng nhau ra xe chạy về nhà.

Trên xe người phụ nữ trẻ kia, hạ kính xe xuống nhìn cảnh vật xung quanh trên đường đi, đôi mắt đẹp sau lớp kính màu nâu bất chợt lướt qua một tia hoài niệm, một nỗi buồn sâu lắng, nhưng chỉ là lướt qua rất nhanh rồi trở lại như cũ. Cô nhắm mắt hít một hơi thật sâu trong làn gió trên đường như cảm thụ sự quen thuộc mà từ lâu nay tưởng chừng như đã quên mất. Tô Thanh Hà ngồi bên cạnh nhìn cô lên tiếng hỏi.

--- Chị Phương Anh đang tìm cảm giác quê hương sao...!

--- Ừ cũng đã năm năm rồi chị không có trở về nơi này, bây giờ trở về lại đột nhiên có cảm giác ảm áp...! Phương Anh khẽ cười đưa tay vén những lọn tóc của mình bị gió thổi bay loạn trên mặt nói.

--- Chị Nghe Mộc Đào nói hiện nay em đang làm Giám Đốc điều hành cho Tập Đoàn của ba em hả...! Phương Anh tò mò hỏi.

--- Dạ chị, em cũng chỉ theo năng lực của mình mà làm thôi, chức Giám Đốc này là do các cổ đông trong công ty đề cử em lên làm...! Tô Thanh Hà cười ngượng ngừng nói.

--- Em cũng không cần phải nói vậy, chị biết em là người có năng lực làm việc có thể ngồi vào chức vị đó cũng là do năng lực của em, không cần phải ngượng vì ba em là chủ tịch mà sợ người ta đàm tiếu...!

--- Dạ chị...!

Chiếc xe trong chốc lát đã chạy đến khu biệt thự The Victoria, nơi này được kiến tạo cực kỳ đặc biệt là một trong những khu biệt thự đẹp và đắt đỏ nhất Sài Gòn. Chiếc xe dừng lại trước một căn biệt thự màu trắng được thiết kế theo phong cách hiện đại, nằm đối diện mặt sông lớn. Ba người ôm theo cậu bé bước vào trong nhà, Mộc Đào đặt vali đồ xuống cho người làm mang đi rồi chạy đến nắm lấy tay Phương Anh kéo lại ghế sofa hỏi.

--- Chị dâu à, anh hai em dạo này thế nào rồi... Cả năm nay thấy anh ấy ít liên lạc về nhà quá...!

--- Anh ấy vẫn tốt, chỉ là thời gian càng ngày càng bận, do công ty đang trong giai đoạn phát triển cho nên công việc đồ độn rất nhiều...! Phương Anh nghe Mộc Đào hỏi về chồng mình khuôn mặt cô lập tức mất tự nhiên nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười gượng nói.

--- À hoá ra là vậy, thảo nào lâu nay thấy anh ấy ít gọi về hỏi thăm gia đình, ba và mẹ rất nhớ anh ấy...!

--- Ủa mà hôm nay ba mẹ không có ở nhà sao, tại sao chị không thấy ba và mẹ vậy? Phương Anh nghe nhắc đến ba mẹ lúc này cô mới nhớ ra là mình vẫn chưa chào hỏi hai người, nên cô đưa mắt nhìn quanh nhà hỏi.

--- Dạ hôm nay ba mẹ cùng nhau đi bàn chuyện đầu tư dự án mới với công ty Lix rồi...! Mộc Đào lập tức cười nói.

--- À ra vậy, mà chuyện dự án đó không phải đến hết tuần này mới đưa ra quyết định sao, sao tự dưng ba mẹ lại vội như vậy...! Phương Anh cảm thấy hiếu kỳ hỏi.

--- Đúng vậy, sao đột nhiên ba mẹ cậu lại quyết định vội vàng như vậy? Tô Thanh Hà cũng cảm thấy kỳ lạ hỏi.

--- Haiz còn làm sao nữa, là do bên phía Tập Đoàn Lix cố tình tiết lộ bản thiết kế dự án Thiên Đường mới cho ba mẹ mình biết, bản dự án đó được thiết kế rất hoàn hảo khả năng doanh thu được ước tính ra cực kỳ khổng lồ, cho nên đã khiến cho ba mẹ động tâm muốn bắt lấy cơ hội...! Mộc Đào nhắc tới chuyện này khuôn mặt đang vui vẻ lập tức biến đổi có chút buồn bực nói.

--- Thay đổi bản thiết kế của dự án...! Cả hai người phương Anh và Tô Thanh Hà đồng thời hô lên.

--- Đúng vậy nghe nói bản thiết kế mới này là do một nhân Viên thiết kế của Tập Đoàn ICS tên là Jzem gì đó thiết kế ra...!

--- Jzem...! Hai người Phương Anh và Tô Thanh Hà lại đồng thanh hô lên, nhưng lần này là hai người trên mặt mang hai sắc thái khác nhau.

Mộc Đào nhìn biểu hiện của hai người thấy kỳ lạ nghi ngờ hỏi. “Ủa hai người làm sao vậy? Người tên Jzem đó có vấn đề gì sao...?”

--- À không có, chỉ là cái tên nghe quen quen làm chị nhớ đến một người bạn ở Mỹ thôi...! Phương Anh khuôn mặt hơi hồng lên có chút lúng túng mất tự nhiên nói.

Còn về phía Tô Thanh Hà thì cô cảm thấy ngạc nhiên và hiếu kỳ, không biết rốt cuộc thứ hôm đó Hoàng Kỳ Linh đưa cho Đoàn Quốc Dân xem là thứ gì mà lại có sức ảnh hưởng lớn như vậy. Cô thở dài nói.

--- Mình chỉ cảm thấy ngạc nhiên thôi, cậu có còn nhớ mình đã từng kể cho cậu nghe về cái tên đầu gối ngang ngược mà mình đã gặp ở trạm kiểm tra không? Tô Thanh Hà hỏi.

Mộc Đào suy nghĩ chốc lát rồi như nhớ ra chuyện gì đó nói “À mình nhớ rồi, cậu nói anh ta chính là con trai của bạn ba cậu có phải không? “

--- Ừ phải rồi, anh ta là con trai Chủ tịch Tập Đoàn ICS cũng chính là người tên Jzem đã làm ra bản thiết kế kia...!

“Cái gì” “Lần này lại là hai âm thanh đồng thời hô lên, nhưng lần này là Phương Anh và Mộc Đào cùng lên tiếng.

Lúc này vẻ mặt Phương Anh đã đột nhiên hoàn toàn biến đổi, trái tim trong người cô thỉnh thoảng đập liên hồi, có một số hình ảnh và ký ức nào đó ngay lúc này như một cơn nước lũ ồ ạt về trong tâm trí cô làm cho cô nhất thời ngơ ngẩn thất thần.

--- Chị dâu chị làm sao vậy...! Mộc Đào nhìn chị dâu mình có vẻ thất thần không tập trung cô lo lắng hỏi.

--- À chị không sao, có lẽ là do ngồi máy bay suốt nên giờ hơi mệt, không sao đâu các em cứ nói tiếp đi mặc kệ chị...! Phương Anh khuôn mặt cảm giác nóng lên gượng cười nói.

--- Dạ, nếu thấy mệt quá thì chị cứ lên phòng nghỉ ngơi nha...!

--- Ừ...!

“Hi Hi Lina không ngờ cậu và anh ta cũng có duyên thật đó nha, cứ tình cờ gặp nhau suốt... Hôm trước cậu nói cậu bị thương phải vào bệnh viện vậy mà vẫn gặp anh ấy ở đó” “Mộc Đào cười hi hi trêu cô bạn mình nói.

--- Thôi đi, người thô lỗ như anh ta có gặp thì cũng vậy thôi ai mà thèm để ý... Với lại anh ta cũng có con rồi, con của anh ta cũng đã lớn cỡ bằng tuổi bé Rin rồi đây, cô bé đó có vẻ cũng xinh xắn dễ thương lắm...! Tô Thanh Hà mặt hơi hồng lên nhíp tim cũng đột nhiên tăng nhanh hơn một chút nói.

--- Hà có con rồi sao, như vậy cũng có nghĩa là anh ta đã có vợ... Haiz thật là đáng tiếc, tại sao đàn ông vừa trẻ vừa đẹp trai người nào cũng có con sớm hết vậy kia...! Mộc Đào méo mó trưng ra cái bộ mặt mê trai tiếc nuối làm bầm than vẫn nói.

--- Mà thôi mặc kệ anh ta đi, mình phải về rồi... Hẹn gặp lại cậu sau nha... Chị Ph... Ừa chị Phương Anh đâu rồi...! Tô Thanh Hà lắc đầu rồi đứng dậy ra về, đang muốn chào Phương Anh một tiếng nhưng lại không nhìn thấy người đâu cả.

--- Chắc chị ấy mệt nên về phòng nghỉ trước rồi... Thôi cậu về trước đi, mình sẽ chuyển lời với chị ấy cho cậu...!

--- Ừ vậy mình về đây... bye...!

Phương Anh về mặt phiền muộn như người vô hồn, bước chân lừng thững đi không vững vàng mở cửa vào phòng, cô bỏ xuống túi xách rồi thả mình ngồi xuống giường, hai mắt đờ đẫn trong đầu lại hiện lên những lời mà Tô Thanh Hà vừa nói lúc nãy “Người thô lỗ như anh ta có gặp cũng vậy thôi, ai mà thèm để ý... Với lại anh ta cũng có con rồi, con của anh ta cũng đã lớn tuổi chắc cũng bằng với bé Rin rồi”

“Kỳ Linh chắc là anh đã giận em lắm đúng không? Vì thế anh mới vội vàng tìm người khác thay thế để lấp đi chỗ của em ngay khi em rời đi đúng không?” “Phương Anh rơi xuống hai giọt nước mắt cô ngồi lẩm bầm như đang tự nói một mình.

“Nếu làm như vậy mà khiến anh hả dạ, khiến anh vui bớt đi phần nào giận em thì em cũng cam chịu... Là lỗi do em đã làm tổn thương anh, nhưng em cũng sẽ không hối hận vì quyết định năm đó của mình” “Cô càng nói nước mắt càng rơi xuống là tả, có vẻ như rất đau lòng cho những chuyện đã xảy ra trong quá khứ.

Chương 11: Giở thói lưu manh

Một ngày này, Hoàng Kỳ Linh cùng ba mình ngồi chung một chiếc xe đi đến văn phòng của Tập Đoàn Llix để bàn về vấn đề lợi ích cho việc ký hợp đồng, hai ngày trước anh đã nhận được điện thoại của Đoàn Quốc Dân đã thương thảo và chấp thuận chuyện ký hợp đồng chính thức hợp tác, chỉ còn đợi đến ngày tổ chức buổi lễ ký hợp đồng nữa là xong, nhưng còn chuyện thương lượng về lợi ích thì Đoàn Quốc Dân đã nói cần phải xem lại, nếu làm theo yêu cầu lợi ích của anh cũng không phải là không thể, nhưng còn phải thông qua ý kiến của các cổ đông trong Tập Đoàn, Đoàn Quốc Dân cam đoan là lợi ích có thể sẽ bị giảm đi một chút, nhưng khả năng là vẫn có thể nằm ở mức có thể chấp nhận được, và đây cũng là câu trả lời mà Hoàng Kỳ Linh muốn nghe nhất, nên thái độ của anh cũng không có tỏ ra là khó chịu hay không vừa ý gì cả.

Trong văn phòng hội thảo Tập Đoàn Llix, lúc này đã có đầy đủ các đại diện của các công ty đầu tư đang ngồi ở đây. Bao gồm cả Tô Thanh Hà và Trần Phương Anh đều đã ngồi ở đây, chỉ còn thiếu một cái ghế trống là vẫn chưa có người ngồi, mọi người vẫn đang chờ đợi. Đang lúc mọi người bắt đầu nôn nóng bức mình vì lãng phí thời gian, cánh cửa phòng Hội thảo đột nhiên mở ra, mọi người nhìn lại liền thấy một người đàn ông đẹp trai trẻ tuổi, mặc một bộ tây phục màu đen trau chuốt cực kỳ sang trọng và đầy phong độ nam tính, mái tóc được vuốt keo chải ngược lên gọn gàng trông rất lịch lãm, khuôn mặt thon nhon trắng trẻo, vẻ đẹp trai sắc sảo trên khuôn mặt được phả ra hoàn toàn rất tự nhiên, sự xuất hiện của anh trong chốc lát cũng làm cho một số người ở trong phòng ngẩn ra, quên mất đi sự nóng nảy vừa rồi của mình, nhất là các nữ thư ký cứ chăm chăm nhìn vào anh ta và còn có hai người phụ nữ xinh đẹp ở đây là Tô Thanh Hà và Trần Phương Anh cũng đang nhìn người đàn ông trẻ tuổi kia mà ngẩn người ra, hai người trong lòng lúc này đều mang hai cảm giác tư vị khác nhau.

Hoàng Kỳ Linh chậm rãi di chuyển bước chân nhìn tất cả mọi người trong phòng cười nhẹ một tiếng nói “ Xin lỗi các vị tôi gặp một chút sự cố trên đường nên đến trễ, đã để các vị đợi lâu rồi “ nhưng khi ánh mắt của anh vừa nhìn đến vị trí của Trần Phương Anh về mặt vốn đang tươi cười bỗng nhiên biến đổi thành kinh ngạc, sau đó là đông cứng lại trở nên lạnh lùng, mọi người nhìn một màn này sự biến đổi sắc thái trên khuôn mặt Hoàng Kỳ Linh làm ai cũng hiếu kỳ theo mắt anh nhìn lại về phía hai cô gái đang ngồi đó.

Tô Thanh Hà ngồi kế bên Trần Phương Anh cô cũng chứng kiến tất cả sự biến hoá trên khuôn mặt anh, cô cứ ngỡ vốn dĩ Hoàng Kỳ Linh vốn đang vui cười như vậy mà đột nhiên đành mặt lại nguyên nhân là do anh ta trông thấy mình, anh ta ghét mình nhìn mình không vừa mắt. Nghĩ như vậy trong lòng cô đột nhiên nổi lên cảm giác khó chịu khó hiểu “ Cái đồ đầu gỗ ngang ngược tôi có làm gì anh đâu, tại sao phải cay cú với tôi vậy chứ... Đồ điên mặc kệ anh Húc... “ cô thầm nghĩ trong đầu.

Hoàng Kỳ Linh mang theo vẻ mặt khó chịu, bản tính hoành hành vừa chìm xuống chưa tới vài ngày bây giờ lại lòi ra, không phù hợp với bộ dạng anh lúc này chút nào, anh nắm lấy hai ống tay Áo vest và Áo sơ mi bên trong kéo xấn lên cao, cúc Áo vest đang cài lại gọn gàng cũng được mở bung ra, rồi đi đến chỗ ngồi còn trống dành cho mình, anh đưa tay kéo cái ghế ra cách bàn hội thảo một đoạn rồi ngồi xuống hai chân vắt chéo lại với nhau về mặt ngênh ngang anh đưa một tay lên ra hiệu “ Mời bắt đầu “

Tất cả mọi người chứng kiến một màn này ai nấy đều trợn mắt không biết nên diễn tả tình huống này như thế nào cho phải, mới vừa nãy còn phong độ lịch lãm đẹp trai như vậy mà chỉ trong nháy mắt lại biến thành cái bộ dạng ngông nghênh này, biến đổi quá chóng mặt khiến cho ai nấy đều không hiểu đã xảy ra chuyện gì mà lại khiến cho cậu ta trở nên như vậy.

“ Đồ xấu tính, có cần phải làm đến cái bộ dạng như vậy không? “ Tô Thanh Hà khó chịu lắm lắm.

Nhưng hết tất cả những chuyện này chỉ có duy nhất một người ở đây hiểu nguyên nhân là từ đâu, Trần Phương Anh về mặt cũng có chút mất tự nhiên quay đi chỗ khác không dám nhìn thẳng vào người đàn ông kia nữa cô sợ mình sẽ đau lòng.

--- Vậy mọi người đã đến đông đủ rồi thì chúng ta vào chủ đề thôi...! Ngay lúc này Đoàn Quốc Dân đột nhiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí quái dị này. Nhưng anh ta còn chưa kịp nói đến câu thứ hai thì đã bị một giọng nói khác vang lên ngang ngược cắt ngang.

--- Được rồi dù sao tôi cũng đã có mặt ở đây rồi... Tôi xin nói thẳng nhanh gọn thôi, những yêu cầu mà tôi đã đặt ra tôi mong là mọi người sẽ chấp thuận và không có bất kỳ thay đổi gì... Nếu không chuyện hợp tác này tôi xin rút lui, bản thiết kế đó tôi có thể tìm nhà đầu tư khác chung vốn để làm, không sao cả... Tôi nói xong rồi, tôi xin phép đi trước...!

Hoàng Kỳ Linh nói xong cũng không cần ai đáp lời, lập tức rời ghế xô cửa đi ra ngoài, bỏ lại một đám người ngơ ngác với đủ tư vị cảm giác khác nhau. “ Cái thái độ gì vậy chứ “

Tô Thanh Hà nhìn theo bóng lưng Hoàng Kỳ Linh đến thất thần, trong lòng cô khó chịu đến nỗi không nói nên lời, hai mắt uất ức rung rung như muốn khóc cô nhìn không được cuối cùng cũng rời khỏi ghế đuổi theo Hoàng Kỳ Linh ra ngoài hô lớn.

--- Anh như vậy là có ý gì, anh ghét tôi lắm sao, anh ghét tôi lắm đúng không?...! Tô Thanh Hà vừa lau nước mắt vừa tức giận nói. Bị một người con trai ghét bỏ vô cớ còn làm ra những thái độ như khinh thường như vậy, dù là cô gái nào cũng sẽ uất ức hoặc là tức giận vạn phần.

Hoàng Kỳ Linh dừng lại bước chân anh xoay người lại ngạc nhiên nhìn Tô Thanh Hà đang nức nở lau nước mắt Trong bụng anh cười khổ “ Hồngбет, cô nàng này ngồi phía sau người đàn bà kia, đừng nói là cô ta hiểu nhầm mình làm như vậy là do cô ta chứ “ nhưng anh cũng không có giải thích, khuôn mặt vẫn lạnh nhạt như vậy ánh mắt cay nghiệt nhìn về phía Trần Phương Anh ở trong phòng phía sau lưng Tô Thanh Hà mà gần từng chữ.

“ Đứng... Là tôi ghét cô... Thậm chí là hận cô.. “

Tô Thanh Hà nghe xong nước mắt càng rơi xuống là tả, hai bàn tay bé nhỏ nắm chặt vì tức giận, cô cũng không hiểu sao mình lại cảm thấy tức giận như vậy, tức giận một người đàn ông mà mình chỉ mới gặp vài lần, còn chưa tiếp xúc nhiều nữa.

Hoàng Kỳ Linh nói xong cũng không thêm để ý đến ánh mắt mọi người nhìn mình như nhìn một tên quái dị, anh chỉ nhìn lướt qua khuôn mặt xinh đẹp đầy nước mắt đang đỏ lên vì nén giận của Tô Thanh Hà, anh muốn đưa tay lên gạt nước mắt cho cô nhưng lại kiềm chế, vô tình và lạnh lùng xoay người rồi đi, chỉ bỏ lại một câu nói nhỏ vừa đủ cho Tô Thanh Hà nghe “ Chúng ta chỉ là người xa lạ, cô không cần phải đặt nặng cảm xúc của mình với một người lạ như vậy “

Tô Thanh Hà nghe xong thì đứng ngẩn người ra, trong lòng lại nổi lên suy nghĩ “ Rốt cuộc anh ta là loại người gì vậy, đùa giỡn mình như vậy anh ta vui lắm sao “

Trong phòng Hội thảo, Trần Phương Anh cố giấu đi vẻ mặt đau khổ, hai bàn tay mềm mại dẫu bên dưới găm bàn nắm chặt lại trong lòng thầm nghĩ “ Anh thật sự hận em đến mức đó sao, hận em đến mức không muốn nhìn thấy em, hận đến mức không muốn ngồi chung một chỗ với em sao... “

“ Anh đã hoàn toàn thay đổi rồi, anh không còn giống như trước nữa, trước đây anh không phải là người bất nhả như vậy, anh đã từng nói anh ghét những người cư xử không có chừng mực không có phép tắc, nhưng bây giờ anh lại biến thành người như vậy... Điều gì đã khiến anh trở nên như vậy, là do em sao..? Trần Phương Anh lòng rối như tơ vò, những ký ức về một người thanh niên hiền lành tốt bụng thay nhau hiện về trong đầu cô, khiến cho cô càng nghĩ càng thấy đau lòng, càng nghĩ càng thấy khó xử.

Mọi người lúc này vừa mới định thần lại, nhìn Tô Thanh Hà còn đứng ngơ ra đó, Đoàn Quốc Dân thì không biết đã rời khỏi ghế chạy đến bên cạnh cô từ lúc nào, anh ta cầm một cái khăn tay đưa cho cô để cô lau mặt. Cô đưa tay muốn nhận lấy nhưng cánh tay vừa đưa ra còn chưa kịp cầm thì tay cô đã bị một bàn tay khác nắm lại, cô kinh ngạc vừa kịp đưa mắt nhìn người đang nắm tay mình là ai thì đã bị người mạnh mẽ kéo đi ra ngoài..!

Biến cố đột ngột như vậy làm cho Đoàn Quốc Dân đứng ngay bên cạnh cũng không kịp thích ứng, anh đưa mắt nhìn theo bóng lưng hai người rồi đi, khoe miệng nở nụ cười bất đắc dĩ rồi quay lại chỗ của mình, mọi người trong phòng lại một lần nữa chứng kiến cái gọi là bản tính ngang ngược được thể hiện từ Hoàng Kỳ Linh.

Bên ngoài công ty Llix.

--- Anh làm cái gì vậy, anh nắm tay tôi đau quá mau buông tôi ra...! Tô Thanh Hà vừa bị kéo đi vừa giãy giụa kêu lên.

--- Yên lặng và đi theo tôi, tôi không có ăn thịt cô đâu mà lo...! Hoàng Kỳ Linh vẫn nắm lấy cổ tay của Tô Thanh Hà kéo đi về phía xe cô nói.

--- Anh anh muốn mang tôi đi đâu, tôi không đi mau buông ra... Không phải anh nói anh ghét tôi sao? Còn kéo tôi làm gì mau buông ra...! Tô Thanh Hà giãy đến đỏ mặt, cô thật sự không hiểu tên đàn ông này đang nghĩ cái gì trong đầu, tại sao lại thất thường như vậy.

--- Yên lặng... Chia khoá xe...! Hoàng Kỳ Linh không nói dài dòng, chỉ đưa tay bảo Tô Thanh Hà dao ra chia khoá.

--- Không...!

--- Là cô tự đưa hay để tôi tự lực lấy...!

--- Anh... Đồ đê tiện... Tôi không đưa, tôi còn phải lên dự hội thảo...!

--- Có ba cô ở đó rồi, cô lên đó cũng chỉ ngồi làm màu thôi... Trưng cái bộ mặt ra cho có chứ được ích lợi gì...!

--- Anh... Anh tôi không nói với anh nữa... Mau buông tôi ra...!

--- Thật là cứng đầu, vậy để tôi tự mình ra tay mới được...! Hoàng Kỳ Linh làm bộ giả vờ xấn tay Áo lên như muốn làm thật.

Tô Thanh Hà thấy vậy đột nhiên gấp gấp lên miệng lắp bắp nói “ Anh anh muốn làm thật... Đồ điên... Á được rồi được rồi... Nhưng mà tại sao cứ phải là xe của tôi, sao không lấy xe của anh đi “

“ Tôi không mang xe... Đừng nói nhiều nữa, mau đưa chìa khoá đây rồi vào trong xe đi “

--- Không... Nếu anh không nói cho tôi biết anh muốn mang tôi đi đâu, có chết tôi cũng không lên xe...!

--- Cô yên tâm tôi không để cho cô chết dễ dàng vậy đâu, vào trong xe đi... “ Á anh làm gì vậy... Đồ điên “ Hoàng Kỳ Linh cười cười mở cửa xe rồi đẩy Tô Thanh Hà đem nhét vào trong khoá cửa lại.

Hai người ngồi trong xe, Hoàng Kỳ Linh cầm lái hướng ngoài trung tâm thành phố mà chạy đi.

Chương 12: Bảo tàng tranh 3d artinus

Chiếc xe Ferrari laFerrari sang trọng chạy trong lòng thành phố, băng qua các nẻo đường, Tô Thanh Hà ngồi trong xe về mặt nhăn nhó khó chịu, cô làm ngơ không thèm để ý đến Hoàng Kỳ Linh đang ngồi lái bên cạnh vẫn một mực im lặng để thể hiện sự tức giận của mình.

--- Mặt vẫn còn rầu rĩ như vậy, cô giận lắm sao?...! Hoàng Kỳ Linh suốt con đường vẫn dửng dưng im lặng, thời gian trôi qua được một lúc mà cô nàng vẫn ngồi lì như tảng đá vậy, anh nhìn không được nên mở miệng hỏi một câu thừa thãi.

Vẫn không có tiếng trả lời, Hoàng Kỳ Linh làm bộ thờ dài một hồi tiếp tục muốn trêu cô nàng nói.

--- Tôi thích đưa những cô gái đến những nơi lãng mạn rồi hôn bọn họ...!

Quả nhiên Tô Thanh Hà vừa nghe xong thì giật mình, quỳnh lên tìm đập thành thịch lấp bắp nói... “ Anh... Anh đúng là đồ đê tiện, nếu anh dám động vào tôi ba tôi sẽ không tha cho anh...! ”

--- Có thật không? Hoàng Kỳ Linh bỗng nhiên dừng xe lại tiếp tục trêu cô nàng nói.

--- Hà... Anh muốn làm gì... Tôi tôi nói cho anh biết tôi không sợ anh đâu... Anh đúng là đồ ngang ngược, bắt nạt tôi anh thấy vui lắm sao?...! Tô Thanh Hà miệng thì nói cứng rắn, nhưng mắt thì đã rung rung như muốn khóc la lên.

--- Đùa cô chút thôi, có cần phải căng thẳng vậy không? Hoàng Kỳ Linh cười cười rồi cho xe chạy tiếp, anh liếc nhìn Tô Thanh Hà đang lau nước mắt khóe miệng khẽ mỉm cười lắc đầu nói.

--- Đồ điên, đồ thần kinh, tôi xui xẻo lắm mới gặp phải một tên điên thất thường như anh..! Tô Thanh Hà tức giận mấn lên một tiếng, nhưng vì giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe và khuôn mặt quá xinh đẹp cho nên dù có mấn thô tục nhưng nhìn vẫn rất dễ thương.

--- Cô có thích tranh vẽ không? Hoàng Kỳ Linh làm như không nghe thấy, đột nhiên lại hỏi một câu lung chừng làm cho Tô Thanh Hà không biết đường nào mà lần, trả lời lúng túng.

--- Có một chút, anh hỏi làm gì...!

--- Cùng tôi đi ngắm tranh có được không? Hoàng Kỳ Linh đột nhiên hạ thấp giọng nói, đôi mắt mang theo vẻ u buồn nói một cách chân thành. Đây là thói quen của anh mỗi khi gặp phải chuyện buồn, anh thường chạy đến phòng trưng bày nhìn ngắm những bức tranh để cho mình nhanh chóng khỏi phục tâm trạng.

Tô Thanh Hà như phát rồ, cô thật sự không biết rốt cuộc người đàn ông này là loại người nào, tính cách trước và sau biến đổi cực kỳ nhanh chóng, lúc đầu là tức giận nằng nặc một trận, lúc thì nổi hứng trêu chọc cho mình xấu hổ, lúc này lại đột nhiên nói chuyện nhẹ nhàng thành khẩn như vậy, chủ động nói một câu tử tế mời mình đi ngắm tranh cùng làm cho cô kinh ngạc vừa bối rối.

--- Anh đúng là nói thừa, tôi đã ngồi trên xe còn anh thì cầm lái... Anh muốn chạy đi đâu tôi còn lựa chọn khác sao? Dù sao cũng bị anh kéo đến đây rồi, vậy thì đi ngắm tranh đi...!

Hoàng Kỳ Linh lái xe chạy vào địa phận quận 7 đường số 9 khu đô thị mới Him Lam ở phường Tân Hưng, anh dừng xe trước Bảo tàng tranh 3D Artinus. Đây là một bảo tàng tranh mới lạ và độc đáo nhất thành phố Sài Gòn, Tô Thanh Hà theo sau Hoàng Kỳ Linh bước vào bên trong, những hình ảnh phản chiếu đầu tiên đập vào mắt khiến cô kinh ngạc không nói nên lời, cô nhìn khung cảnh trước mặt cảm giác như mình vừa bước vào một thế giới khác, khắp nơi đều là hình ảnh rừng cây và những con thú vô cùng sống động giống y như thật làm cô cứ ngỡ là mình đang ở trong rừng.

Lúc mới nghe Hoàng Kỳ Linh nói đi ngắm tranh, trong tưởng tượng của cô ngắm tranh ở đây là những bức tranh triển lãm được treo trưng bày trên tường, cô thật sự không nghĩ tới ngắm tranh mà anh ta nói lại kỳ diệu như thế này, tranh vẽ ở đây tất cả đều được vẽ trực tiếp trên tường và tất cả đều được vẽ cực kỳ sống động giống y như thật, mang lại cho người đến nơi này một cảm giác mới lạ.

Cô chưa từng đến những nơi như thế này, cũng chưa từng biết giữa lòng thành phố lại có tồn tại một nơi như thế này, cô càng đi sâu vào trong thì tầm mắt càng được mở rộng, những bức tranh càng nằm sâu bên trong thì độ chân thật và độ sắc sảo lại càng tăng lên. Cô vẫn đi theo phía sau lưng Hoàng Kỳ Linh vừa đi vừa tò mò quanh quất nhìn tất cả những bức tranh xung quanh một lượt, thỉnh thoảng còn liếc nhìn trộm anh xem biểu cảm trên mặt anh lúc này như thế nào, nhưng làm cô thất vọng là cô không nhìn ra được gì cả, cái mặt anh ta trong mắt cô vẫn thấy đáng ghét như vậy.

Hoàng Kỳ Linh vẫn đi về phía trước, những bức tranh ở bên ngoài này đối với Tô Thanh Hà đã là vô cùng hoàn hảo, nhưng đối với anh thì chúng tuy đẹp nhưng lại không mang một ý nghĩa nào đối với anh cả. Anh vẫn một đường muốn đi đến trung tâm của bảo tàng, ở nơi đó mới thật sự có thứ đáng để cho anh nhìn ngắm, và chỉ có thứ đó mới có thể làm cho anh tâm trạng thoải mái hơn mỗi khi nhìn nó.

Ngày hôm nay là ngày đầu tuần, thông thường bảo tàng này chỉ mở vào những ngày cuối tuần để cho mọi người được vào tham quan thư giãn và chụp ảnh làm kỷ niệm, nhưng đối với Hoàng Kỳ Linh lại là một ngoại lệ đặc biệt vì vậy ở nơi này bất cứ lúc nào chỉ cần anh đến là có thể tự do ra vào mà không có ai ngăn cản.

Đi một lúc lâu mà không ai nói câu nào, Tô Thanh Hà cảm thấy kỳ quái nhìn Hoàng Kỳ Linh vì suốt đường đi cô đã để ý anh ta không hề có ý gì như anh ta đã nói là đi ngắm tranh cả, mà chỉ thờ ơ lướt qua qua tất cả giống như những hình ảnh đẹp kia không hề tồn tại trong mắt anh ta vậy cô nhìn không được lên tiếng hỏi.

--- Này anh... Không phải anh nói đến đây ngắm tranh sao? Từ nãy đến giờ tôi có thấy anh ngắm cái gì đâu, anh muốn gạt tôi đến đây để tôi hả giận có đúng không?

Không có tiếng trả lời, nghe Tô Thanh Hà hỏi Hoàng Kỳ Linh đột ngột dừng lại mà không báo trước hại cô đang bước đi thuận tiện sẵn đà va đầu vào xương cánh vai của anh ta cô giật mình A lên một tiếng đưa tay xoa xoa đầu, chỗ vừa va chạm liền đỏ lên trông thấy. Hoàng Kỳ Linh lại bất chợt quay người lại, khoảng cách hai người lúc này đã là gần sát cận kề với nhau, ánh mắt hai người va chạm với nhau, cả hai đều giữ nguyên tình huống như vậy nhìn nhau thật sâu đến một lúc, rốt cuộc Tô Thanh Hà lại là người bại trước, khuôn mặt cô hơi hồng lên, cô dời ánh mắt của mình đi chỗ khác không dám tiếp tục nhìn vào đôi mắt đang kẻ sát kia của Hoàng Kỳ Linh nữa.

Thấy Tô Thanh Hà ngượng ngùng quay mặt đi, Hoàng Kỳ Linh nhẹ cười đưa tay nhẹ nhàng quay đầu cô lại về phía mình, bàn tay cẩn thận nhẹ nhàng chạm vào vết đỏ trên trán cô, nhẹ nhàng xoa đều rồi cất giọng nhẹ nhàng quan tâm nói.

--- Có đau lắm không, tôi xin lỗi... Là do tôi vô ý...!

Nhìn ánh mắt giọng nói và toàn bộ biểu cảm mà Hoàng Kỳ Linh biểu hiện ra trên khuôn mặt đẹp trai lúc này, lại một lần nữa khiến cho Tô Thanh Hà cảm giác như trái tim mình đang nhảy loạn, cô cảm giác như mình Vĩnh viễn sẽ không thể nào biết được đâu là cảm xúc đâu là con người thật của người đàn ông này.

Ánh mắt hai người lại một lần nữa chạm vào nhau, nhưng lần này lại khác với lúc nãy, lần này cô có thể nhìn ra được một chút gì đó ám áp một chút quan tâm và một chút hiền hoà sâu lắng từ trong đôi mắt đó, cô cảm giác như trái tim mình đang dần bị một ngọn lửa vô hình nào đó thiêu đốt tan chảy từ từ “Không, đây là giả dối, người như anh ta không thể nào tin tưởng được... Tĩnh lại, mình phải tĩnh lại” cô liên tục gào thét trong lòng, mới khoảng một tiếng trước cô vẫn không quên những gì người đàn ông này đã làm với mình, những lời anh ta nói, những hành động xem thường đó khiến cô không thể nào nhìn người đàn ông này bằng trái tim của mình được.

Tô Thanh Hà lạnh nhạt đưa tay gạt cánh tay của Hoàng Kỳ Linh ra lạnh lùng nói “Anh không được tùy tiện chạm vào tôi”

Hoàng Kỳ Linh về mặt điềm nhiên như không có chuyện gì nhìn Tô Thanh Hà cười nói “Chỉ là quan tâm một chút mà thôi, không lại có người lại mắng tôi là đồ vô cảm... Nếu cô không thích thì thôi, tôi cũng đâu có hứng thú chạm vào cô”

“Anh...” Tô Thanh Hà nghe tên hồn đàn này nói như thể anh ta chạm vào người mình là do tình thế bắt buộc chứ không anh ta cũng chẳng muốn chạm vào làm cho cô phải trợn mắt lên tức giận không nói nên lời... Ý tứ của anh ta rõ ràng là cô ở trong mắt anh ta vẫn chưa đủ sức hấp dẫn như những người phụ nữ khác, không đáng để anh ta chạm vào.

Cô tức giận nhăn mặt dậm chân đẩy người Hoàng Kỳ Linh sang một bên lấy đường đi thẳng về phía trước không thèm để ý đến anh ta nữa, nhưng biết đâu được phía trước lại hết đường và cô cũng vô cùng ngạc nhiên nhìn không gian trước mặt, bởi vì trong không gian này vô cùng rộng rãi, những bức vẽ ở đây cũng vô cùng đặc sắc, tất cả đều giống như một thiên đường tràn đầy sức sống, có thiên nhiên hoa màu đủ sắc có cung điện trên tầng mây, có từng bậc thang vô tận như xa như gần có thể đi mà không thể đến điểm cuối, có thiên thần nhỏ với những đôi cánh xinh đẹp đang bay lượn, và điểm nổi bật nhất là có một đôi nam nữ đang đứng ở ngay vị trí đầu của những bậc thang vô tận kia, họ nắm tay nhau và cùng nắm tay nhau đứng đó, như muốn thề nguyện cùng nhau bước đi trên những bậc thang này cho đến vô tận.

Tô Thanh Hà đứng ngơ ngác nhìn bức tranh này, trong lòng cô không hiểu sao có linh cảm người vẽ ra bức tranh này có tâm trạng hoàn toàn trái ngược với nó, bức tranh tuy là vẽ về một sự hy vọng hạnh phúc của đôi tình nhân kia nhưng cảnh sắc được vẽ xung quanh họ lại có chút nào đó điều tàn phiến muộn và cô đơn... Và còn một điều nữa đó chính là không biết tại sao cô nhìn vào bóng lưng của người đàn ông trong tranh lại có chút quen quen, nhưng cô lại không thể liên tưởng nó với ai cả. Cô quay lưng lại nhìn Hoàng Kỳ Linh nhưng lại phát hiện anh ta không còn ở đó nữa “Anh ta đi đâu rồi” cô lẩm bẩm tự hỏi.

Cô đưa mắt nhìn xung quanh cố gắng tìm kiếm thân ảnh của Hoàng Kỳ Linh “Đàn ông nhỏ mọn, mới như vậy mà đã giận rồi sao” cô chu miệng có chút hờn dỗi nói. Bỗng cô dời ánh mắt nhìn về phía một góc của bức tranh, Hoàng Kỳ Linh ngồi ngay góc đó thật sự trở nên rất nhỏ bé nên cô không để ý, cô thấy anh ta cầm trên tay một bản màu và cọ vẽ phe phẩy vào bức tranh trước mặt, cô cả kinh vội vàng chạy lại gần muốn nhỏ giọng bảo anh ta dừng lại nếu để người ta biết được anh đang cố tình phá tranh của bảo tàng thì cả hai sẽ chết chắc, nhưng cô còn chưa kịp chạy đi thì cánh tay đã bị một người nào đó nắm lấy kéo lại. Cô cả kinh vội vàng nhìn người đang kéo tay mình là một cô gái chừng 30 tuổi có đeo bản tên trước ngực, hiển nhiên là quản lý ở đây cô thầm than trong lòng “Thôi xong rồi, tên điên kia gây chuyện lớn rồi”

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Hiểu nhầm

Tô Thanh Hà bị cô gái quản lý nắm tay kéo lại, trong lòng cô vô cùng căng thẳng, phá hoại tác phẩm tài sản trưng bày của bảo tàng lỡ bị kiện cáo thì sẽ vô cùng phiền phức, lúc này trong đầu cô xoay chuyển đủ thứ, đang dự định ra một đồng lý do để sẵn sàng giải thích và cái lý do chính đáng nhất mà cô nghĩ được hiện tại đó chính là đem Hoàng Kỳ Linh ra đỡ đạn. Cô dự định sẽ gán cho anh ta cái mắc là bệnh nhân đang cần được chăm sóc đặc biệt, thiết nghĩ chắc họ sẽ thông cảm cho người không được bình thường.

Nghĩ vậy cô hít một hơi thật sâu để cho mình có thêm dũng khí, cô quay người lại đối diện với cô quản lý kia, trên khuôn mặt xinh đẹp lạnh băng hiem hiem hơi lạnh mới mở ra nụ cười rạng rỡ nhìn cô quản lý như gặp lại bạn thân nói.

--- Ô hi chào cô, anh... Anh... Anh ta... Anh ta... À là thế này thật ra anh ta là... Ồ...! Tô Thanh Hà ngược ngược lắp bắp muốn nói như những gì mình đã nghĩ, nhưng lỗi tại cô là người không biết nói dối cho nên không cách nào suôn miệng mà mở lời trắng trợn được, cố gắng lắm mới nói được đến đoạn sắp thốt ra bốn chữ “Bệnh nhân tâm thần” thì miệng đã bị cô quản lý dùng tay ra hiệu bịt lại, ý bảo đừng yên lặng.

Tô Thanh Hà thấy vậy trong lòng khóc không ra nước mắt, cô thầm rủa cái tên ôn thần còn đang ngây ngô cảm cộ mà quét loạn kia “Lần này bị anh hại chết rồi, đồ chết bầm đi với anh thật là xui xẻo mà, bây giờ ngay cả cơ hội giải thích người ta cũng không cho nói, làm sao bây giờ” trong lòng cô gấp đến độ muốn nhảy loạn lên, trong đầu lại xoay chuyển cố tìm cách giải quyết mớ rắc rối lần này.

Ngược lại cô quản lý thì khác, lúc Tô Thanh Hà vừa quay người lại đối diện với cô thì thái độ của cô tỏ ra vô cùng kinh ngạc, cô kinh ngạc vì vẻ đẹp kinh diễm của Tô Thanh Hà, kinh ngạc vì sự xuất hiện của Tô Thanh Hà trong căn phòng này. Cô cứ nhìn chăm chăm cô nàng xinh đẹp trước mặt này cố gắng liên tưởng đến chuyện gì đó, khoe miệng cô khẽ nhích lên một nụ cười thú vị.

Tô Thanh Hà nhìn thấy dáng vẻ này của cô quản lý, nhất là nụ cười tiểu ý kia làm cho cô thêm căng thẳng, bởi vì cô là một thương nhân cho nên những loại người mà cô từng gặp cũng không ít kẻ quái dị, người ta nói người mà tức giận mắng mỏ người khác là người dễ bộc lộ cảm xúc còn có thể thương lượng được, còn người mà chỉ im lặng nhìn người khác rồi cười như một trò đùa mới chính là người nguy hiểm thật sự. Tình hình lúc này là đang nghiêng về một phía, thấy đối phương vẫn cứ yên lặng như vậy cô không thể loại trừ bất cứ khả năng nào, rằng đối phương đang có ý định làm khó mình.

Cho đến khi cô quản lý rút lấy bộ đàm gắn trên vai xuống gọi cho bộ phận nào đó, Tô Thanh Hà chợt nhảy dựng lên hai tay chụp lấy bộ đàm kéo lại, khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên nhìn cô quản lý giọng năn nỉ thành khẩn nói.

--- Chị... Chị ơi khoan đã, chị đừng báo cảnh sát, việc gì cũng có thể thương lượng được... Chị cần đền bù bao nhiêu tôi sẽ chấp nhận hết chỉ xin chị đừng báo cảnh sát... Anh ta... Anh ta đang có vấn đề ở đây, chị chị có thể thông cảm không? Tô Thanh Hà vừa năn nỉ vừa nhìn về phía Hoàng Kỳ Linh đưa tay chỉ chỉ lên đầu giải thích, ý bảo anh ta đầu óc không được tỉnh táo.

Cô quản lý tròn mắt nhìn Tô Thanh Hà, cô đứng nghe cô nàng này nói mà không hiểu mô tê gì cả, nhưng ý bảo Hoàng Kỳ Linh có vấn đề về đầu óc thì cô lại hiểu, cô nhìn Tô Thanh Hà cười một tiếng rồi nhỏ giọng hỏi.

--- Cô bé cô và cậu ta đang giận nhau sao?... Sở dĩ cô quản lý hỏi như vậy là vì cô tưởng rằng Tô Thanh Hà là bạn gái của Hoàng Kỳ Linh, và hai người họ hiện đang cãi nhau cho nên mới khiến cô gái này giận dữ bảo là đầu anh ta có vấn đề, nhưng cô chỉ đoán đúng một nửa đó là họ đang giận nhau, nhưng chỉ có một mình Tô Thanh Hà là đang giận, với lại là giận một người lạ chứ không phải là người yêu.

--- Ủa làm sao chị biết là tôi đang giận anh ta?...! Tô Thanh Hà thấy cuối cùng người quản lý này cũng chịu mở miệng, cô thở phào một hơi tiếp chuyện bằng câu hỏi ngược của mình.

--- Hi Hi cũng dễ nhận ra thôi mà, cô không những giận mà còn lo cho cậu ấy nữa tôi nói có đúng không?...!

--- Ai ai nói... Ai mà thêm lo cho anh ta chứ, tôi tôi đối ý rồi chị muốn đền bù bao nhiêu thì đi tìm người nhà anh ta mà đòi, nhà anh ta rất giàu có chắc chắn sẽ đền nổi....! Tô Thanh Hà nghe cô quản lý hỏi như vậy, cứ như mèo bị dấm phải đuôi la quỳnh lên lúng túng nói.

--- Đền bù... Đền bù cái gì... Có thứ gì bị hỏng sao? Cô quản lý kỳ quái hỏi.

--- Là bức tranh kia, là anh ta đang ngồi nghịch bậy lên đấy, tôi tôi sợ là đã hỏng mất một góc rồi..! Tô Thanh Hà gượng gạo chỉ về góc tranh mà Hoàng Kỳ Linh đang ngồi quét kia mặt mày nhăn nhó như sợ bị cô quản lý này đột nhiên nổi giận quát vào mặt vậy.

--- A à... Hiểu, hiểu rồi... Hi hi hoá ra là như vậy, em tưởng là cậu ta đang phá tranh của bảo tàng, còn lo sợ chị sẽ báo cảnh sát mà căng thẳng từ nãy giờ sao?...! Cô quản lý suy nghĩ rồi chợt hiểu ra tất cả, cô cười cười thú vị nhìn Tô Thanh Hà nói.

--- Ủa ý chị nói là sao? Không phải anh ta đang quét bậy lên tường đó sao? Không phải vừa nãy chị định báo cảnh sát sao? Tô Thanh Hà kỳ quái hỏi.

--- Hi hi cậu ta không nói cho em biết gì sao? Tranh ở trong căn phòng này đều là do cậu ta vẽ, ở trong phòng này cậu ấy có quyền muốn làm gì thì làm tùy theo tâm trạng của cậu ta, người ở đây cũng đã quen nhìn cậu ta như vậy rồi...! Cô quản lý mỉm cười giải thích nói.

--- Cái gì, ý chị nói toàn bộ bức tranh trong phòng này đều là do một tay anh ta vẽ hết sao? Tô Thanh Hà kinh ngạc la lên, cô không dám tin vào những gì mình vừa nghe, cô không ngờ người đàn ông kia lại còn có một tác phẩm đặt biệt như vậy ở chỗ này, nhưng rồi nghĩ đến chuyên ngành của Hoàng Kỳ Linh là kiến trúc sư thì tâm tình dễ tiếp nhận chuyện này hơn một chút.

--- Đúng vậy, cậu ấy đã vẽ bức tranh này được mấy năm rồi... Nhưng kỳ quái là cậu ta chỉ vẽ những lúc tâm trạng không vui, lúc buồn chuyện gì đó mới

chạy đến đây về... Đa phần thời gian là cậu ta ở nước ngoài, những lúc về nước thì sẽ có hai ba ngày lại chạy đến đây giam mình lại mà về... Haiz thật không hiểu nổi rốt cuộc là chuyện gì mà lại làm cậu ta đau khổ lâu như vậy...! Cô quản lý trầm mặc nhìn Hoàng Kỳ Linh sâu lắng nói, chính bản thân cô đã biết Hoàng Kỳ Linh suốt bao nhiêu năm nay, nhưng cô cũng chưa hề hiểu rõ hết được người đàn ông nhỏ hơn mình mấy tuổi này.

--- Còn có chuyện như vậy sao? Tôi chỉ nghe nói người ta thường về tranh những lúc tâm trạng thoải mái vui vẻ, chứ chưa hề nghe nói đến người về tranh những lúc tâm trạng buồn phiền, hèn gì ở phần này của bức tranh khi nhìn vào lại có cảm giác tiêu điều cô đơn như vậy, hoá ra là bị ảnh hưởng do tâm trạng người về...! Cô nhìn bóng lưng của Hoàng Kỳ Linh ngồi ở trong góc kia, không hiểu sao lúc này cô lại cảm thấy cái bóng lưng ấy lại có chút hiu quạnh cùng lẻ loi, cô lại nhìn về phía bức tranh ở nơi về một đôi tình nhân đang đứng trước bậc thang Thiên Đường giọng nói có chút mang cảm xúc buồn buồn nói.

--- Cứ kệ cậu ta đi, đợi lát nữa tâm trạng cậu ta sẽ tốt lên thôi, bao nhiêu năm nay vẫn vậy mà... Mà hôm nay lại xảy ra chuyện gì khiến cậu ta không vui sao, lần này còn mang theo cả cô đến đây nữa... Trước đây cậu ta chưa từng chủ động mang bất cứ người con gái nào vào phòng này cả... Lúc trước tôi còn nhớ cô một cô gái cứ đeo bám cậu ta theo đến đây, nhưng khi cô ta bước chân vào căn phòng này cậu ấy đã rất tức giận tát cô ta một cái rồi gọi bảo vệ lôi cô gái đó ra ngoài, bởi vậy lúc nhìn thấy cô đứng trong căn phòng này cùng cậu ta tôi mới ngạc nhiên như vậy...! Cô quản lý nhìn Tô Thanh Hà đem những chuyện mà trước đây đã từng xảy ra trong căn phòng này kể lại cho cô nghe.

--- Tôi tôi... Tôi không biết là do anh ta, sáng nay tự dưng lại nổi điên mắng tôi một trận, rồi lại lôi tôi đến đây, tôi thật sự không biết căn phòng này lại có ý nghĩa với anh ta đến vậy...! Tô Thanh Hà nghe người quản lý nói xong, không hiểu tại sao trong lòng lại có chút bối rối, đồng thời lại có chút vui mừng nhưng không hiểu lý do.

--- Là vậy sao? Thật là kỳ lạ... Thôi được rồi em cứ ở đây đợi chị đi lấy nước mang đến cho hai người, vừa nãy định gọi nhân Viên mang đến nhưng lại bị em hiểu nhầm chặn lại...! Cô quản lý kỳ quái liếc mắt nhìn Hoàng Kỳ Linh một cái rồi lại nhìn Tô Thanh Hà, miệng nở một nụ cười đầy thâm ý rồi quay người rời đi.

Tô Thanh Hà nhìn dáng cười của người quản lý, khuôn mặt lập tức nóng lên cô lẩm bẩm nói khẽ “Cười ý gì vậy chứ, thật là xấu hổ chết đi được “

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đánh anh thì sao?

Tô Thanh Hà đứng bụm mặt xấu hổ, cô liếc nhìn Hoàng Kỳ Linh ở trong góc tường mà giậm chân nghiêng răng nghiêng lợi rồi chạy lại gần đứng sau lưng Hoàng Kỳ Linh hét ầm lên.

--- Anh là đồ chết tiệttttttttt... Tức chết tôi mất, đến đây về tranh mà cũng không nói sớm, hại tôi phải xấu hổ muốn chết...! Cô nói xong lại thẳng chân đá vào mông Hoàng Kỳ Linh một cước, mặt hầm hầm tức giận.

--- Ui da... Này cô nổi điên cái gì vậy hả? Sao tự dưng lại đá tôi...! Hoàng Kỳ Linh bị ăn một cước đau đón mà không hiểu lý do, anh tức giận đứng dậy quát vào mặt Tô Thanh Hà la lên.

--- Đá anh thì sao, tôi đá chết anh, tôi vẽ cho anh thành mèo luôn này, đi chết đi đồ xấu xa, lần nào cũng bắt nạt tôi này...! Tô Thanh Hà đột nhiên bạo lên, chân đá tay đập còn giật lấy cây bút màu trên tay Hoàng Kỳ Linh thẳng tay mà vẽ loạn lên mặt anh, nhất thời cả khuôn mặt đẹp trai bỗng trở nên lem luốc không chịu nổi...

--- Cô... Cô, trời ơi cô nổi điên cái gì vậy, bần hết cả rồi...! Hoàng Kỳ Linh không hiểu tại sao cô nàng này đột nhiên lại như vậy, anh vừa tránh vừa né kêu lên.

--- Mặc kệ anh liên quan gì đến tôi...!

--- Mau dừng lại, tôi nói cô dừng lại, nếu không cô đừng có mà trách tôi đấy...! Hoàng Kỳ Linh mất kiên nhẫn hô lên.

--- Tôi không dừng đấy, cho đáng đời anh, dám bắt nạt tôi này, cho anh bần chết đi...!

--- Bảo đừng không chịu dừng... Được, vậy tôi cho cô biết tay, này thì bần này, tôi bôi cho nếm xem cảm giác thế nào...! Hoàng Kỳ Linh thấy cô nàng vẫn lì lợm không chịu dừng, anh đưa tay bốc lấy màu trên bảng màu, đem toàn bộ bôi hết lên mặt cô làm cô nàng hét lên rồi chạy loạn.

--- Á a a a... Anh, đồ đáng ghét....!

--- Thế nào, không chịu nổi sao? Bần lắm có phải không?

--- Hừ, vậy tôi không cần nường tay nữa, cho anh bần chết luôn...!

Tô Thanh Hà cũng chụp lấy bảng màu trên tay Hoàng Kỳ Linh, bốc lấy một nắm trét lên đầy người anh ta, nhất thời trong căn phòng vốn yên tĩnh bình trở

nên náo loạn vì tiếng la ó của hai người, mà không tất cả cũng chỉ có một mình Tô Thanh Hà la hét, hai người liên tục rượt đuổi nhau chạy loạn trong phòng, lúc này trên người cả hai từ trên xuống dưới đều dính đầy màu, mặt mũi đều lấm lem. Nhưng không ai chịu dừng lại vẫn cứ tiếp tục gánh qua đá lại không ngừng, mà dù như thế nhưng lúc này cả hai đều đã cảm thấy tâm trạng của mình đều đã tốt hơn rất nhiều, tình cảnh lúc này giống như là họ có tình chơi đùa cho thỏa mãn thôi.

Đang lúc hai người vẫn còn đang tích cực muốn bôi cho hết màu lên người đối phương, cô quản lý lại đột nhiên xuất hiện trở lại, trên tay còn cầm theo hai lon nước cam. Cô vừa bước vào nhìn trần cảnh bề bộn, màu vụn vãi khắp sàn nhà, còn có hai cây màu đi động cực lớn đang chạy qua chạy lại mà la ó, cô tròn mắt kinh ngạc không hiểu đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ vừa đi ra ngoài có một lát vậy mà lúc trở lại thì lại chứng kiến được trần cảnh trong phòng biến đổi nhanh như vậy.

Còn cả Hoàng Kỳ Linh nữa cô quen biết anh ta nhiều năm như vậy, cô chưa từng thấy anh ta chịu tiếp cận với bất kỳ cô gái nào mà côi mớ như hôm nay, hiện tại anh đang đùa nghịch cùng cô nâng kia giọng thì la lối có vẻ như tức giận và khó chịu, nhưng khi nhìn kỹ miệng anh ta thì có thể thấy được nó hơi nhích lên như mang theo ý cười vui vẻ.

Nhưng chuyện gì rồi cũng phải có lúc dừng, cô quản lý nhìn hai người lấm lem trong phòng cô háng giọng giả vờ ho khan một tiếng rồi cất tiếng nói.

--- Đây hai vị, tôi nghĩ chắc là hiện tại hai vị không những cần nước uống mà còn cần cả nước để tắm ấy nhỉ?

--- Ô, chị Mân chị đến lúc nào thế...! Hoàng Kỳ Linh đang cầm nắm màu trên tay, cố đem toàn bộ đắp lên khuôn mặt của Tô Thanh Hà thì đột nhiên nghe giọng của cô quản lý vang lên, Anh dừng lại động tác nhìn Trương Mân kêu lên.

--- Chị quản lý...! Tô Thanh Hà cũng ngượng ngùng, nhìn Trương Mân thốt lên.

--- Ừ là tôi đây, hai người... Trông có vẻ vui đấy nhỉ, tôi có làm phiền hai người không? Trương Mân mỉm cười nhìn hai người lên tiếng.

--- À là do cô ấy muốn gây sự với tôi trước cho nên tôi mới đáp trả thôi...! Hoàng Kỳ Linh về mặt điềm nhiên buồn Tô Thanh Hà ra nhún nhún vai như không có chuyện gì trả lời Trương Mân.

--- Không, không phải, là do anh ta bắt nạt tôi...! Tô Thanh Hà lườm Hoàng Kỳ Linh một cái cắn chéo môi tức giận la lên.

--- Thôi thôi được rồi, nhìn kìa hai người lớn rồi mà nghịch dữ quá,... haiz thiệt tình à không có trò gì để chơi hay sao vậy không biết...! Trương Mân thấy hai người lại chuẩn bị nổi lửa đua co, cô vội vàng lên tiếng cắt ngang. Lắc đầu nhìn hai người lớn mà cứ như trẻ con này nói.

--- Vậy thì tôi đi tắm trước, phiền chị đưa cô ta đi tìm chỗ tắm rửa rồi mua giúp cô ấy một bộ quần áo...! Hoàng Kỳ Linh về mặt lại nghiêm túc, cất bước đi thẳng ra ngoài một đoạn rồi nhớ tới chuyện gì đó liền quay lại nhìn Trương Mân nhờ cô giúp Tô Thanh Hà tìm nơi tắm rửa.

--- Lát nữa tôi sẽ đến đón cô đi ăn trưa, cứ ở lại chỗ của chị Mân đợi tôi...!

--- Hừc, ai thèm...!

Hai người tách ra ai đi đường nấy tìm chỗ tẩy rửa hết màu vẽ đang bám dính trên người, Hoàng Kỳ Linh cọ rửa trong phòng tắm vừa tẩy vết màu trên người vừa bực bội lại vừa tức cười. Anh không hiểu vì sao cô nàng mặt lạnh đó lại đột nhiên lại trở nên bạo loạn như vậy, còn dám ra tay đánh cả mình, nhưng nhớ lại hình ảnh lúc đó khoe miệng Anh tự dừng lại hé nụ cười khó hiểu, cảm thấy cô nàng đó lúc này có vẻ rất đáng đá không giống thường ngày, còn có thêm một chút cá tính kiên cường nữa.

OoO

30 phút sau đó, bởi vì Hoàng Kỳ Linh sau khi tắm rửa xong đã tìm đến bạn mình là trưởng phòng Tổng quản lý của phòng tranh ngồi nói chuyện, Anh quên mất là còn có người đang đợi mình đến đưa đi ăn cơm, mãi cho đến khi Trương Mân gọi điện thoại đến báo là do chờ lâu quá cô hiện tại cũng đang nghỉ trưa cho nên đã đưa Tô Thanh Hà đi ăn trưa. Anh nghe vậy mới giật mình nhớ ra, anh đưa tay vỗ đầu mình một cái cười khổ nói “À tôi mãi nói chuyện với Bô Đa nên quên mất, vậy chị đã đưa cô ấy đến chỗ nào tôi sẽ đến ngay... Vâng được tôi sẽ lập tức đến đó...”

--- Bô Đa mình có việc phải đi trước, gấp lại cậu sau nha...!

--- Đây đã bảo không được gọi mình là Bô Đa rồi mà, còn gọi nữa là mình giận thật đấy... Thôi được rồi bận thì mau đi đi...! Bô Đa là bạn học của Hoàng Kỳ Linh cái tên là La Thiên Lâm, Bô Đa là do Hoàng Kỳ Linh nổi hứng gọi bừa thành thói quen, bao nhiêu năm nay vẫn gọi như vậy tuy ngoài miệng anh ta luôn ngăn cấm hăm dọa không cho Hoàng Kỳ Linh gọi mình như vậy, nhưng thực chất lại cảm thấy bạn mình gọi mình như vậy thấy thân thiết hơn, không bị ngăn cách gì cả.

--- Ừ vậy mình đi trước đây...!

Hoàng Kỳ Linh lái xe chạy đến khu vực đường số 6 dừng lại trước một nhà hàng nhỏ, bởi vì vị trí của nhà hàng này nằm ở sát mặt đường với lại cũng không tính là lớn và nổi tiếng lắm, nên chiếc Ferrari LaFerrari mà Hoàng Kỳ Linh vừa đậu lại trước nhà hàng cũng lập tức gây sự chú ý của mọi người, bởi vì một chiếc xe đắt tiền như vậy thông thường rất hiếm khi đến những nhà hàng vô danh để dừng bữa, vì vậy mới gây sự chú ý của mọi người.

Hoàng Kỳ Linh bước xuống xe đi vào trong nhà hàng, bởi vì nhà hàng này diện tích thật sự không lớn cho nên anh vừa bước vào nhìn một lượt liền thấy ngay vị trí mà Trương Mân và Tô Thanh Hà đang ngồi. Anh bước đến bàn của hai người trên mặt nặn ra một nụ cười lấy lòng nói.

--- Tôi ngồi được không? Xin lỗi nha tôi mãi nói chuyện với bạn nên quên mất...!

--- Tùy anh thôi, dù sao tôi và anh cũng đâu có liên quan gì, đâu nhất thiết phải đợi anh đến đón... Tôi đói tôi có thể tự đi ăn được...! Tô Thanh Hà cúi đầu cảm ơn miếng cơm sẫm soi trên đĩa của mình không thèm ngẩng đầu nhìn Hoàng Kỳ Linh cứ thế mà lạnh nhạt nói như không có chuyện gì.

--- Ừ cậu cũng ngồi đi...! Trương Mân chỉ vào ghế nói.

Hoàng Kỳ Linh kéo lấy cái ghế bên cạnh Tô Thanh Hà ngồi xuống, anh vẫy tay gọi phục vụ đến nhờ mang ra cho mình một bộ chén đĩa, rồi mặt sát xuống nhìn về mặt Tô Thanh Hà hỏi.

--- Giận tôi sao?

--- Giận chứ sao không, cậu để người ta ôm bụng đói chờ cậu như vợ chờ chồng lâu như vậy, ai mà không tức giận chứ... Nếu là tôi thì tôi đã đá cho cậu một phát cho bỏ ghét rồi...! Trương Mân đột nhiên chen vào nói một câu, làm cho Tô Thanh Hà đang ra sức ăn uống nghe được lập tức nghẹn họng ho sặc sụa, cô lườm Trương Mân một cái hờn dỗi nói.

--- Chị Mân chị nói cái gì vậy chứ, ai chờ anh ta...!

--- Ừ ừ ừ... Không chờ thì không chờ, chỉ có điều không biết là ai cứ bảo là phải chờ thêm 5 phút, phải chờ thêm 5 phút không biết bao nhiêu lần đây...!

--- Chị Mân...!

--- Được rồi được rồi không chọc em nữa, mau ăn đi... Hi hi...! Trương Mân khó hiểu lắc đầu, hết nhìn Tô Thanh Hà rồi lại nhìn Hoàng Kỳ Linh rồi mặc kệ hai người họ tiếp tục chuyện tâm ăn uống.

Hoàng Kỳ Linh cười cười đưa tay vuốt vuốt chóp mũi liếc nhìn Tô Thanh Hà đang tích cực ăn uống với ánh mắt đầy thú vị, cô nàng lúc này cũng cũng vừa cúi đầu nhấm nháp thức ăn vừa liếc mắt nhìn Hoàng Kỳ Linh, trong lòng cô căng thẳng cô thầm nghĩ “ây da anh ta không có nghĩ lung tung gì đó chứ, thiệt tình tại sao lúc này mình lại đợi anh ta làm gì không biết”

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Tai nạn không đáng có

Bữa cơm trưa kết thúc trong bầu không khí quái dị, Trương Mân ăn cơm xong thì nói là còn phải về trước tranh thủ nghỉ trưa rồi còn làm việc. Còn lại hai người trai xinh gái đẹp thì cũng cùng nhau ra về, nhưng không ai nói một lời nào kiểu giống như một cặp tình nhân đang chiến tranh lạnh với nhau vậy. Qua một lúc lâu, khi Hoàng Kỳ Linh đang còn lái xe chạy vòng vòng như lại muốn đưa cô nàng mặt lạnh này đến một nơi nào đó, nhưng Tô Thanh Hà nhăn mặt khó chịu nên lạnh nhạt nói.

--- Anh mau đưa tôi về nhà, kéo tôi đi nữa ngày như vậy là đủ rồi...!

--- Đủ rồi sao? Nhưng mà tôi còn muốn đến một nơi khác...! Hoàng Kỳ Linh cười nói.

--- Tôi nói đủ rồi mà, anh muốn đi đâu thì cứ đi một mình đi, tôi cho anh mượn xe chơi chán rồi thì mang đến nhà trả cho tôi... Giờ thì bỏ tôi xuống tôi tự bắt taxi về...! Về mặt Tô Thanh Hà không biểu cảm, lạnh nhạt khoanh hai tay trước ngực tỏ vẻ như không quan tâm đến những chuyện mà Hoàng Kỳ Linh nói.

Trong lúc ăn cơm trưa cô cũng đã từng nghĩ qua, cô không hiểu nổi tại sao lại có thể ngồi chung xe với một người đàn ông xa lạ mà đi chơi suốt nửa ngày như vậy, trong khi đó anh ta cũng chẳng phải là hạng người tốt đẹp gì và cũng đã có gia đình nữa. Bởi vì vậy lúc này cô mới cảm thấy khó chịu khi nhận ra điều này.

--- Đây cô làm sao vậy? Tôi chỉ là đến mượn không đón cô được, cô cần gì phải bày ra bộ mặt đó chứ...! Hoàng Kỳ Linh khó hiểu hỏi.

--- Anh không chịu dừng đúng không, vậy thì để tôi nhảy xuống...! Nói rồi Tô Thanh Hà đưa tay mở ra giây an toàn trên người mình rồi làm như muốn mở ra cửa xe, cô nhòm người dậy như muốn làm thật, dọa cho Hoàng Kỳ Linh trợn mắt giật mình, anh lập tức tắt xe vào lề vội vàng đạp phanh lại, chiếc xe bởi vì dừng đột ngột cho nên bị kéo bừa lốp xe ma sát trên đường phát ra một chuỗi âm thanh kêu “kín kít”

Bởi vì xe dừng quá đột ngột nên cả hai người trong xe bị lực đẩy xô mạnh tới trước muốn va vào kính trước xe, nhưng may là Hoàng Kỳ Linh có thắt dây an toàn nên có thể trụ lại được, còn Tô Thanh Hà thì do vừa nãy cô đã tháo dây cho nên cả người bị hất văng tới trước, phần đầu có thể sẽ bị va đập mạnh, nhưng kỳ diệu thay là mọi chuyện lại không như trong tưởng tượng, đầu của cô vẫn bị lực đẩy làm va chạm mạnh nhưng lại chỉ có một chút cảm giác đau đầu ngoài ra không có bị gì cả, cô chỉ cảm thấy đầu mình đã va vào nơi nào đó rất mềm tuy vẫn có chút hơi đau nhưng không đáng kể.

Còn Hoàng Kỳ Linh lúc này thì mặt mày nhăn nhó ôm lấy cánh tay phải của mình mà đau đớn, trong một na sát vừa rồi nếu không phải anh vẫn giữ được bình tĩnh để xử lý thì có lẽ lúc này cô nàng họ Tô này đã nhập viện rồi, chính ngay lúc hai người vừa bị lực đẩy hất lên thì anh đã nhanh tay canh ngay vị trí mà Tô Thanh Hà sẽ va đầu vào mà kê tay của mình vào đó để đỡ cho cô, vì vậy toàn bộ lực va chạm mới đổ dồn lên tay anh khiến anh đau đớn không chịu nổi, đổi lại Tô Thanh Hà thì vẫn an toàn lúc bình tĩnh lại, anh thở phào một hơi rồi ôm lấy cánh tay của mình nhìn Tô Thanh Hà tức giận mà mắng một tiếng.

--- Cô bị điên sao, tôi đã làm gì mà cô lại giận đến phát điên như vậy? Cô nói tôi điên vậy hoá ra tôi thấy cô bị cũng không nhẹ hơn tôi đâu... Cô không sao rồi vậy tự mình lái xe về đi...! Hoàng Kỳ Linh nói xong thì mở cửa lập tức xuống xe đi bộ qua đường để bắt taxi, nhưng vì cánh tay lúc này đã sưng tấy lên như bị gãy khiến anh khó chịu vô cùng.

Tô Thanh Hà từ lúc dừng xe cô vẫn ngồi lặng yên thất thần nhìn cánh tay đang bị thương của Hoàng Kỳ Linh, hai mắt như rung rung, ngay cả việc anh ta mắng cô như thế nào cô dường như cũng không hề nghe thấy, vì cô biết vừa nãy là cô đã va đầu vào chỗ nào, chính cánh tay đó là cánh tay đó đã đang ra kịp thời để che chở cho cô. Cô càng nghĩ càng thấy hối hận vì sự nóng nảy của mình, cho đến lúc Hoàng Kỳ Linh mở cửa xuống xe thì cô mới phản ứng lại, vội vàng mở cửa ra khỏi xe đuổi theo Hoàng Kỳ Linh hai hàng nước mắt chảy xuống lo sợ nói.

--- Anh Kỳ Linh tôi xin lỗi, tôi không cố ý làm như vậy, tôi xin lỗi anh, tôi chỉ muốn dọa anh để cho anh dừng xe lại thôi mà... Anh mau quay lại để tôi đưa anh đi bệnh viện, anh mau quay lại đi...!

Hoàng Kỳ Linh dừng lại bước chân, cũng không có quay đầu lại nhìn cô mà vẫn đứng như vậy thờ dài nói.

--- Tôi không sao cả, cô mau về đi, đây coi như là quả báo cho chuyện hôm nay tôi gây ra cho cô, tôi không có nợ cô cái gì nữa... Tôi hy vọng lần sau gặp nhau chúng ta không nên đứng gần nhau quá...! Sợ dĩ anh nói như vậy là vì anh biết thời gian sắp tới hai người vẫn sẽ thường xuyên va chạm gặp mặt nhau vì công việc, nhưng anh lại không muốn có bất kỳ dây dưa nào với cô gái này nữa, anh không muốn sẽ lại xảy ra những chuyện không đáng có như hôm nay nữa.

--- Anh, nhưng mà để tôi đưa anh đi bệnh viện đã có được không? Cô nàng giọng nói có chút nghẹn ngào do đang khóc và khẩn trương sợ là anh ta sẽ không nghe mình mà đi mất, như vậy cô sẽ tự trách bản thân mình nhiều hơn. Cô nhìn cánh tay đang run rẩy của Hoàng Kỳ Linh trong lòng càng thêm khó chịu nói.

--- Tôi nói là không cần cô mau về đi...! Hoàng Kỳ Linh lạnh nhạt đáp một tiếng rồi tiếp tục bước đi đến bên lề đường vẫy tay bắt một chiếc taxi đi đến bệnh viện.

Tô Thanh Hà đứng ngơ ngẩn nhìn theo chiếc taxi rồi đi, cô cắn chéo môi dưới tự trách mình, nghĩ lại tình huống nguy hiểm vừa nãy, nghĩ lại cánh tay đang sưng đỏ đang run rẩy của Hoàng Kỳ Linh trong lòng đột nhiên nổi lên cảm giác lo lắng cùng sợ hãi, cô đứng lăm lăm tự nói một mình “Làm ơn đừng có bị gì quá nặng, tôi thật sự không có ý, tôi không có ý đâu mà...”

OoO

Biệt thự Trắng Vàng... Cô bé Tina lúc này đang ngồi trong nhà chơi đùa cùng Hoàng Kỳ Duyên nói cười rộn rã, bà Dương thì ở trong bếp tự mình nấu thức ăn cho cô cháu gái yêu quý của mình. Hoàng Kỳ Duyên mấy ngày nay đều chơi đùa cùng cô bé Tina dễ thương, cô luôn muốn hỏi Tina về mẹ của cô bé nhưng vẫn chưa có cơ hội, hôm nay cô thấy Tina vui vẻ như vậy cô đưa mắt liếc nhìn quanh nhà thấy không có ai rồi liếc nhìn Tina cười cười hỏi.

--- Tina à, con nói cho cô Ba nghe về mẹ của con được không, ví dụ như tên của mẹ con hoặc nơi mà con với mẹ con từng ở, con có nhớ không?

--- Cô Ba nói gì vậy tên của mẹ làm sao con lại không nhớ được chứ... Mẹ con họ Tô nhưng tên là gì thì con lại không nhớ, mà mọi người vẫn hay gọi mẹ là Lina...! Tina nghe nhắc đến mẹ thì hai mắt sáng lên vui vẻ nói.

--- Lina sao? Vậy mẹ con đang ở đâu? Hoàng Kỳ Duyên nghe cái tên lạ lẫm không nhận ra được, nhưng mà cô quên mất Tina có nhắc đến họ của mẹ mình mà không có nói tên đầy đủ. Cô lại tò mò dò hỏi đến nơi ở của mẹ Tina.

--- Mẹ đương nhiên là đang ở nhà của ông ngoại rồi... Nhưng mà nhà ông ngoại ở đâu thì con lại không nhớ, chắc là do lúc xuyên về đã xảy ra chút vấn đề nên có một số ký ức chắc đã bị xoá rồi...! Tina đưa ngón tay nhỏ bé lên đỉnh đầu vân vê suy nghĩ, nhưng dù nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra được, trí nhớ của cô bé lúc này cứ chập chờn như một con đường thẳng đột nhiên bị đứt đoạn thành ngõ cụt giữa chừng vậy.

--- Hà? Con đang nói cái gì vậy Tina...! Hoàng Kỳ Duyên nghe Tina nói thì hai mắt đảo tròn không hiểu cô cháu gái của mình vừa mới nói gì cả.

--- Ai da cô Ba cũng đừng hỏi nữa, con có nói chắc cô Ba cũng không hiểu đâu...! Tina giọng nói non nớt, nhưng lại nói rành mạch y như một người lớn, làm cho Hoàng Kỳ Duyên vô cùng ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cháu gái mình có biểu hiện kỳ lạ như vậy, nghe lời nói lại có vẻ như rất già dặn và trôi chảy rành mạch như một người lớn. Cô thắc mắc trong lòng nhưng cũng không muốn gượng ép Tina nói gì nữa, đợi lúc nào rảnh rồi có cơ hội lại hỏi tiếp.

Đang lúc hai cô cháu tiếp tục chơi đùa với những món đồ chơi của Tina thì ông Hoàng Hữu chạy xe về về mặt tức giận hầm hầm bước vào nhà, Hoàng Kỳ Duyên biết là lại xảy ra chuyện gì đó chắc chắn là có liên quan đến anh hai mình, vì sáng nay hai cha con đã cùng nhau đi bàn chuyện ký hợp đồng nhưng lúc này lại chỉ có một mình ba tức giận trở về, chuyện của ba và anh hai xưa nay cô không hề lạ gì nữa, chỉ cần là hai người ngồi chung với nhau thì nhất định sẽ xảy ra chuyện, mặc dù thời gian gần đây cô thấy anh mình đã có chút thay đổi, nhưng cũng chỉ mới có mấy ngày nên chắc là chưa thể lắng xuống nhìn nhận thành thói quen được, vì vậy rất có thể giữa hai người lại xảy ra tranh cãi gì đó nữa rồi. Cho nên ba mới tức giận như vậy.

--- Ba à đã xảy ra chuyện gì vậy? Anh hai lại làm ba tức giận nữa sao? Hoàng Kỳ Duyên hỏi.

--- Hừ, không phải nó thì còn ai vào đây nữa? Thật là tức chết đi được, đúng là làm bừa...! Ông Hoàng Hữu ngồi xuống ghế về mặt tức giận đến đỏ bừng, ông vỗ tay mạnh vào đùi mình một cái theo bản năng rồi hậm hực nói.

--- Chán anh hai thật, vậy lần này lại gây ra chuyện gì vậy ba...?

--- Thằng đó trong buổi hội nghị lại dám can rờ chửi vào mặt con gái của bạn ba một cách thậm tệ, không chịu bàn luận hợp đồng một cách chín chắn mà lại dùng ngôn từ thô tục uy hiếp bắt ép người ta phải theo ý nó... Sau đó thì bỏ lại tất cả rồi lôi con gái của bạn ba đi theo nó, không biết là đã mang con bé chạy đi đâu suốt nửa ngày mà vẫn chưa về... Thật tức chết đi được...!

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Anh ta có làm sao không?

Sắc trời vừa sẩm tối, Hoàng Kỳ Linh đi lang thang trên đường vắng qua vẹo lại lung lay như muốn ngã, có vẻ là đang trong tình trạng say rượu, trên cánh tay bị thương đã được bó bột băng bó lại. Từ lúc trưa lúc tách ra khỏi Tô Thanh Hà anh đã đến bệnh viện băng bó tay, nghe bác sĩ nói chỗ bị thương do bị va chạm mạnh nên dẫn đến chấn động xương, tuy còn chưa đến nỗi gãy tay nhưng xương đã rạn nứt nghiêm trọng.

Sau khi từ bệnh viện đi ra anh cũng không biết mình nên làm gì, nhà cũng không muốn về, muốn chạy trở lại phòng tranh nhưng lại thôi vì cánh tay lúc này có quay lại đó cũng không thể vẽ được, cuối cùng lại tìm đến quán bar ngồi uống rượu suốt mấy tiếng đồng hồ, đến khi gần như muốn gục ngã sắp ngất đi mới chịu dừng lại trả xong tiền rồi nhờ phục lấy điện thoại gọi cho em gái mình đến đón, anh loạng choạng ra khỏi quán bar đi vắng vắng vẹo vẹo ở trên đường vừa đi vừa chờ Hoàng Kỳ Duyên đến đón.

Khoảng hơn nửa tiếng sau, Hoàng Kỳ Duyên chạy đến con đường mà người trong quán bar đã gọi, khi đến gần còn cách quán bar chỉ chừng 200m cô liền thấy anh trai mình đã nằm dài bên lề đường, lại còn nhìn thấy trên tay anh quấn băng bột, cô tưởng rằng đã xảy ra chuyện cho nên cả kinh vội vàng xuống khỏi xe chạy đến ôm lấy Hoàng Kỳ Linh mà thất thanh gọi lớn.

“Anh hai, anh làm sao vậy nè” vừa dứt lời cô lại ngửi thấy từ trên người anh mình nồng nặc mùi rượu, lại nhìn vết thương trên tay anh cô không hiểu đã xảy ra chuyện gì, cô trầm nghĩ “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lúc trưa không phải ba nói là anh hai đi với con gái bạn của ba sao... Tại sao bây giờ lại thành ra cái bộ dạng này chứ...”

Cô vất vất vả vả một hồi mới đưa được Hoàng Kỳ Linh lên xe rồi chở về nhà, với tình trạng say mềm mủi của anh trai mình cô không phải là chưa từng thấy, nhưng chuyện hôm nay cô thật sự cảm thấy rất lạ, vì những lần trước đây dù có say đến đâu anh vẫn có thể giữ mình để về đến nhà được, nhưng hôm nay lại say đến bất tỉnh như vậy thật sự cô chưa từng thấy.

Biệt Thự Trắng Vàng, xe của Hoàng Kỳ Duyên vừa về đến trước cửa thì lập tức có người ra đón đỡ Hoàng Kỳ Linh vào nhà vì trước đó cô đã gọi điện về nhà báo tin trước, hai vợ chồng ông Hoàng Hữu và cô bé Tina đều đứng ở trước nhà đợi, Hoàng Kỳ Linh vừa được đưa xuống xe thì cô bé Tina đã lập tức chạy đến nắm lấy tay anh lắc qua lắc lại gọi “Ba ơi ba bị làm sao vậy” nhưng cô bé không có để ý cánh tay mà cô đang nắm hiện đang bị thương đang bó bột, mặt dù là đang say không còn biết gì, nhưng chỗ đau trên tay bị Tina lắc mạnh như vậy anh cũng vì đau quá mà từ trong cơn say tỉnh lại “À” lên một tiếng, khuôn mặt tái đi, anh mơ màng nhìn con gái bên cạnh mình giọng nói yếu ớt khàn khàn nói “Tina ngoan, ba chỉ bị đau một chút thôi”

Sau khi Hoàng Kỳ Linh được mang lên phòng nằm nghỉ, lúc này bà Dương và Hoàng Kỳ Duyên đã đi chuẩn bị ít đồ để giải rượu cho con trai mình, trên phòng chỉ còn lại cô bé Tina và ông Hoàng Hữu hai ông cháu đang ở lại canh chừng Hoàng Kỳ Linh, ông Hoàng Hữu nhìn con trai mình đang nằm bất tỉnh trên giường, ông lắc đầu chán chường có chút phiền muộn, cứ ngỡ là đứa con này đã tìm lại được cuộc sống mới sẽ bắt đầu thay đổi bản thân, nhưng tất cả cũng chỉ mới bắt đầu được vài ngày rồi lại trở về nguyên trạng như vậy. Ông cố suy diễn nguyên nhân xem đã xảy ra chuyện gì mà lại khiến con mình lại biến thành bộ dạng này, nhưng nghĩ mãi không ra cuối cùng ông nghĩ đến con gái của bạn mình là Tô Thanh Hà ông liền lấy điện thoại gọi cho Tô Định Hải.

--- Alo ông Hải hả?

--- Ủ là tôi đây, ông gọi đến có chuyện gì không vậy?

--- À, không có gì... Tôi chỉ muốn xin lỗi chuyện của con trai tôi sáng nay đã vô lễ... Thế con bé Thanh Hà đã về nhà chưa...?

--- Nó hả, nó đã về từ lúc trưa rồi, nhưng cứ ở lì trong phòng từ trưa đến giờ cơm tối cũng không chịu xuống ăn, không biết là đã xảy ra chuyện gì... Tôi cũng tính lát nữa sẽ gọi hỏi con trai ông xem rốt cuộc hai đứa nó đã xảy ra chuyện gì đây...!

--- Vậy à, chuyện này tôi cũng không rõ, vì thằng con hư của tôi cũng vừa mới về tới nhà trong tình trạng say đến bất tỉnh, tôi vốn muốn tra hỏi nó chuyện lúc sáng nhưng giờ xem bộ dạng nó chắc là không được rồi...!

--- Haiz hai cái đứa này làm sao vậy không biết, để lát nữa tôi lại lên nói chuyện nghiêm túc với con bé xem thử...!

--- À ừ vậy được rồi tôi cúp máy trước đây, có gì hẹn ông cuối tuần đi ăn cơm một bữa rồi nói chuyện... Tôi còn muốn giới thiệu cho ông thành Viên mới trong nhà tôi đây hà hà...!

--- Ủa ông còn có đứa con nào vừa mới về nữa sao?

--- Không phải, là cháu nội của tôi...!

--- A, ông có cháu nội rồi sao, khi nào vậy?

--- Ai dà chuyện này nói ra rất dài dòng, có gì để cuối tuần gặp rồi tôi kể cho ông nghe...!

--- Ừ vậy tôi cúp máy đây, chào ông...!

Hai người nói chuyện xong, cúp điện thoại ông Hoàng Hữu thở dài một hơi nhìn Tina nói “Tina tối nay con sang ngủ với cô Ba một đêm nha, ba con đang không khỏe hãy để cho ba con yên tĩnh nghỉ ngơi”

--- Dạ ông nội, ba say rượu dữ quá, mùi lấm luôn con không ngửi nổi đâu...!

--- Ừ ngoan...!

OoO

Biệt Thự Rain Toori.

Ông Tô Định Hải, sau khi nói chuyện với bạn mình xong, ông cầm điện thoại trầm tư đi qua đi lại suy nghĩ. Bà Trần Thanh Lam thấy chồng mình gọi điện thoại xong cứ trầm tư đi qua đi lại bà khó hiểu nên tò mò lên tiếng hỏi.

--- Ông à, có chuyện gì vậy? Sao vừa gọi điện thoại xong lại như vậy chứ... Có chuyện gì sao?

--- Không có gì, ông Hoàng Hữu muốn gọi xin lỗi chuyện con trai ông ấy mắng con gái mình lúc sáng, rồi hẹn mời chúng ta đi ăn cơm vào cuối tuần này...! Ông Tô Định Hải lắc đầu nhìn vợ mình nói.

--- y nhắc mới nhớ, không biết đã xảy ra chuyện gì mà con gái mình từ lúc trở về cứ u u sầu sầu hỏi gì cũng không chịu nói...! Bà Lam lo lắng nói.

--- Được rồi, để tôi đi hỏi nó thử...! Ông Tô Định Hải nói rồi đi lên phòng của con gái mình, gõ cửa cóc cóc hỏi.

--- Thanh Hà ba vào được không, ba có chuyện cần muốn nói...!

Trong phòng im lặng một lúc rồi giọng Tô Thanh Hà từ trong phòng vọng ra “Con mệt lắm có chuyện gì mai nói nha ba, bây giờ con muốn nghỉ ngơi.”

--- Bên nhà bác Hữu vừa gọi điện thoại đến... Nói là thằng bé Kỳ Linh vừa về đến nhà và bất tỉnh rồi...! Ông Hoàng Hữu thấy con gái mình vẫn ương ngạnh tránh né, ông đành giờ mảnh khoé nói bóng nói gió để xem con gái mình có phản ứng gì không, nhưng điều không ngờ là lời của ông vừa dứt thì lập tức có hiệu quả, mà phản còn làm ông vô cùng kinh ngạc nữa là đằng khác.

Từ trong phòng lập tức vang lên tiếng bước chân chạy vội, rồi cửa phòng được mở ra, Tô Thanh Hà vẻ mặt vừa gấp gáp vừa lo lắng hỏi “Ba ba vừa mới nói gì. Hoàng Kỳ Linh bị làm sao hả ba?”

--- Cuối cùng cũng chịu mở cửa rồi sao? Mà tại sao con lại gấp gáp như vậy...? Ông Tô Định Hải vẫn không vội trả lời mà nhìn con gái mình hỏi.

--- Ba à, ba nói cho con biết đi anh ta bị làm sao rồi...! Tô Thanh Hà càng thêm gấp gáp, trong lòng càng nôn nóng hỏi.

--- Nó không sao, chỉ là đi uống rượu say đến bất tỉnh, cho nên bác hữu đã gọi điện thoại cho ba để hỏi xem rốt cuộc hai đứa đã xảy ra chuyện gì...!

--- Không có gì đâu ba à, anh ta không sao thì tốt rồi...! Cô nàng nghe xong thì căng thẳng trong lòng được buồn lòng, cô thầm thở phào một hơi rồi định đóng cửa lại trở vào phòng. Cảm xúc của cô lúc này đang rối tung rối mù cả lên, cô không hiểu vì sao giữa mình và người đàn ông đó vốn chỉ là hai người xa lạ chỉ mới va chạm nhau có vài lần, cùng lắm cũng chỉ tính là biết mặt nhau vậy thôi. Nhưng có một điều gì đó luôn quấy lạ khiến cho cô mơ hồ cảm thấy giữa cô và người đàn ông đó như có một sợi dây vô hình nào đó đang cố buộc hai người lại với nhau, cái cảm giác này luôn xuất hiện mỗi khi cô nhìn thấy người đàn ông đó và nó làm cho cô trở nên yếu đuối một cách khó hiểu mỗi lần đối mặt với anh ta.

Ông Tô Định Hải thấy cô con gái lại bắt đầu dờ dưng, ông vội vàng ngăn cửa lại làm ra vẻ tức giận la lên nói.

--- Con nói cho ba biết, có phải thằng đó đã làm gì con hay không? Nó đã... Đã...!

--- Ba, ba nghĩ đi đâu vậy? Ba cho rằng con gái ba là loại người dễ dàng để cho đàn ông đụng chạm đến vậy sao? Tô Thanh Hà tròn mắt, biết tông ý định mà ba mình muốn nói, cô vội vàng giậm chân vừa tức giận vừa gấp gáp nói.

--- À hi hi ba cũng chỉ đoán vậy thôi, nếu không phải thì thôi, còn nếu đúng thì ba nhất định phải bắt cậu ta chịu trách nhiệm...!

--- Ba... Con xin ba luôn á, ba đừng nói nữa... Thiệt tình nói lung tung không à..! Tô Thanh Hà rót cuộc không nhin nổi, vừa giận dữ vừa xấu hổ chui tón vào phòng vội vàng đóng cửa lại, tựa lưng vào cánh cửa mặt mày hồng lên hờn dỗi cô lẩm bầm “ Thiệt tình, ba nghĩ sao vậy không biết nữa... “ “ “ “
Mà anh ta tại sao lại như vậy chứ, đang bị thương mà còn đi uống rượu say đến bất tỉnh như vậy... Đùng là đồ hư hỏng, thôi mặc kệ anh ta... Lina đừng suy nghĩ nữa, ngủ, ngủ thôi “

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Ý định độc ác

Sáng ngày hôm sau khi mặt trời gần lên đến đỉnh đầu, trong cơn mơ màng Hoàng Kỳ Linh nhấp nháy đôi mắt mệt mỏi từ từ mở ra, lúc này anh cảm thấy đầu óc đờn dập như quay cuồng. Muốn đưa tay lên xoa đầu nhưng vừa động dậy liền cảm thấy trên tay truyền lại cảm giác đau nhức, anh nhắm mắt vươn mình ngồi dậy muốn xuống khỏi giường thì cửa phòng đột nhiên mở ra, Tina trên tay ôm một con gấu bông lông trắng bước vào đi đến bên cạnh anh cất giọng nói non nớt dễ thương hỏi.

--- Ba ơi ba có làm sao không? Tại sao ba lại uống nhiều rượu như vậy?

Hoàng Kỳ Linh cố nén đau nhức và mệt mỏi trong người, trên mặt nặn ra một nụ cười nhẹ xoa đầu con gái mình giọng nói nhỏ nhẹ yêu thương nói.

--- Tina ngoan, ba không sao? Chỉ là cảm thấy có chút không vui cho nên mới đi uống rượu để quên đi thôi...!

--- Chuyện gì làm ba không vui mà phải uống say như vậy? Ba biết không, tối hôm qua cả nhà rất lo cho ba đó... Nhất là ông nội con thấy ông có vẻ rất buồn...!

--- Ừm hi... Ba biết rồi, lần sau ba sẽ không uống say như vậy nữa... Để lát ba đến xin lỗi ông nội rồi ba đưa con đi ra ngoài chơi nha...! Hoàng Kỳ Linh cung chiêu đưa tay vừa bụm má tròn trịa của Tina vừa cười nói.

--- Không con không đi đâu, tay ba đang bị đau ba phải ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe... Đợi khi nào ba khỏi rồi ba đưa con đi cũng được mà...! Tina lắc đầu từ chối ba mình, cô bé lúc này tuy là đáng yêu chỉ chừng năm sáu tuổi, nhưng trên thực tế thì suy nghĩ và tính cách đều là của một người lớn trưởng thành, chỉ là do lúc xuyên về trong không gian do bị sai lệch dữ liệu mà xảy biến cố, biến một cô gái 22 tuổi trở thành một cô bé 5 tuổi cho phù hợp với dữ liệu, kèm theo đó còn có một số ký ức cũng tạm thời bị xóa đi, chỉ có một số ý thức mà cô có ấn tượng sâu sắc và quan tâm nhất là được bảo vệ, vì thế lúc này cô bé mới có tình trạng cái nhớ cái không.

--- Hi hi con gái ngoan, ba không sao chỉ bị đau một chút thôi lát nữa uống thuốc thì sẽ hết... Hôm nay để ba dành chút thời gian cho con đưa con đi khu giải trí chơi nha...! Hoàng Kỳ Linh dịu dàng ôm lấy Tina vào lòng vuốt mái tóc dài đen mượt của cô bé, trong mắt anh có thứ hạnh phúc mà không vương bận chuyện gì hiện ra rõ ràng, kèm theo một nụ cười thỏa mãn trên khoé miệng.

--- Dạ ba... Con cảm ơn ba, con thương ba lắm...! Tina vùi đầu vào lòng ba mình cảm giác quen thuộc thì nhau ủa về, từ trong mắt cô bé lặn lẽ rơi xuống hai giọt nước mắt, nhưng cô đã lập tức lau đi, khoé miệng nhỏ nhắn cũng hé một nụ cười hạnh phúc và ấm áp.

--- Ừ vậy con ra ngoài trước đi, đợi ba đi rửa mặt cái đã rồi ba xuống...!

Sau khi Hoàng Kỳ Linh làm xong công tác việc vệ sinh đáng lẽ ra là làm vào buổi sáng, nhưng bây giờ đã đến gần trưa anh mới dậy làm, thấy xong một bộ đồ mới anh bước xuống lầu đi đến phòng khách liền thấy ba mẹ mình đang ôm Tina ngồi xem tivi, còn Hoàng Kỳ Duyên thì đã đến công ty làm việc. Anh có chút ngượng đi đến cạnh ghế sofa ngồi xuống, ánh mắt thành thật nhìn ba mẹ mình nói.

--- Chuyện tối qua con xin lỗi ba mẹ, con đã làm ba mẹ lo lắng rồi...!

--- Không sao đâu con trai, con không sao là tốt rồi...! Bà Dương thấy con trai mình chủ động xin lỗi bà hơi kinh ngạc, rồi cười gật đầu nói.

--- Hừ, không sao cái gì mà không sao, bà nhìn tay nó đang bó bột kia kìa, tối hôm qua rõ ràng là say đến không tỉnh nổi, nhưng khi Tina vừa chạm vào cánh tay đó đau đến nỗi tỉnh lại, vậy mà còn bảo là không sao... Nếu biết lỗi thì mau nói đi, hôm qua giữa con và Thanh Hà đã xảy ra chuyện gì?...! Ông Hoàng Hữu bực mình chỉ vào cánh tay đang băng bó của Hoàng Kỳ Linh tức giận la lên.

--- À chuyện này, không có gì đâu ba... Con chỉ đưa cô ta đi chơi một lát rồi mời bữa cơm coi như xin lỗi, đến trưa thì để cô ta về, không có xảy ra chuyện gì cả...! Hoàng Kỳ Linh có chút ngượng ngừng ngập ngừng nói.

--- Thật chỉ vậy thôi sao, thế sao con bé về đến nhà lại giam mình trong phòng ngay cả cơm cũng không chịu ăn... Còn nữa cánh tay con là sao, làm sao lại bị thương...?

--- Ách chuyện đó con làm sao biết, tính khí cô ta cũng đâu có kém gì con làm sao con biết được chứ... Tay của con cũng chỉ là do con sợ ý cho nên mới bị thương, cũng không có gì đáng kể...! Hoàng Kỳ Linh trong lòng giật mình, anh không ngờ vì chuyện mình kéo Tô Thanh Hà đi chơi mà bên nhà

đó lại gọi điện thoại cho ba mình.

--- Được vậy thì tạm thời cho qua, chuyện này nói sau... Bây giờ nói cha ba nghe thử xem rốt cuộc chuyện ở phòng hội thảo là thế nào, tại sao con lại lỗ mãng như vậy?...! Ông Hoàng Hải nhìn về mặt biết là con mình đang không nói thật, nhưng ông vẫn cố cho qua rồi nói sang chuyện khác hỏi.

Hoàng Kỳ Linh nghe ba mình hỏi vào chuyện này nhất thời sắc mặt biến đổi trở nên khó chịu, anh ngập ngừng nửa muốn nói nửa thì không, nhưng lúc anh quay sang nhìn thấy mẹ mình và con gái đang chăm chú nhìn mình, anh nhìn ánh mắt trong suốt thơ ngây của Tina trong lòng một chút do dự kia lập tức tan biến, chuyện gì rồi cũng sẽ đến cũng sẽ phải đối mặt với nó, bây giờ anh đã có con gái làm động lực cho mình để gỡ bỏ quá khứ, cho nên cũng không cần phải do dự để mình chìm trong đau khổ như hôm qua lúc nhìn thấy người đàn bà kia nữa. Vì thế anh hít sâu một hơi về mặt khôi phục như cũ nói.

--- Là vì người đàn bà đó đã trở về rồi bà à, trong dự án lần này cũng có một phần đầu tư của cô ta... Ngày hôm qua con vô tình thấy cô ta trong phòng Hội Thảo cho nên nhất thời không kiềm chế được tức giận...!

--- Hà?... Cả hai người ông Hoàng Hữu và bà Dương đồng thời ngạc nhiên hô lên, hai người không thể nào ngờ được một mối đau khổ đã hành hạ con mình suốt bao nhiêu năm nay, bây giờ nó đã bắt đầu rũ bỏ được để bắt đầu một cuộc sống mới thì người đàn bà đó lại một lần nữa xuất hiện, chỉ vừa mới xuất hiện mà đã biến con mình ra cái bộ dạng như vậy rồi, nếu tiếp xúc lâu ngày không phải là muốn con mình phát điên sao. Cả hai người đều thừa biết đứa con trai này của mình yêu người phụ nữ đó sâu sắc như thế nào, nhất là mẹ của Hoàng Kỳ Linh bà Dương, lúc này ánh mắt bà có chút đau xót thấu hiểu nhìn con trai mình hỏi.

--- Cô ta đã trở lại đây sao? Vậy con tính làm thế nào để đối mặt với cô ta...!

--- Mẹ không cần lo lắng, hôm qua là do con nhất thời xúc động cho nên mới như vậy, từ nay sẽ không như vậy nữa... Đã đến lúc rồi, những gì cô ta gây ra cho con, nhân cơ hội này con sẽ bắt cô ta phải trả giá gấp trăm lần, con sẽ không để cho cô ta hạnh phúc như cô ta mong muốn đâu...! Hoàng Kỳ Linh lúc này ánh mắt lóe lên một tia tàn nhẫn, trong đầu suy tính những chuyện mà trước đây anh chưa từng nghĩ đến, bắt đầu dấn dặt kế hoạch để khiến một người đàn bà phải đau khổ, nhưng anh chưa từng nghĩ vì cái quyết định trả thù này của mình không chỉ khiến cho một mình người phụ nữ đó đau khổ, mà còn kéo theo sự đau khổ của tất cả những người xung quanh về sau này.

--- Dừng lại, đừng có làm vậy, chuyện quá khứ đã qua thì cứ để cho nó qua đi... Ba biết con định là gì, chuyện phá hoại gia đình người ta độc ác như vậy ba hy vọng con không nên nhún thân vào...! Ông Hoàng Hữu là thương nhân lâu năm ánh mắt nhìn nhận cũng không phải là tầm thường, vừa nghe ý tứ của con trai mình trong lời nói ông liền đoán ra được ý định trong lời nói đó là gì. Vì vậy ông lập tức cố dập tắt cái suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu con mình, không cần biết là quá khứ hay tương lai, không cần biết ai là người chịu đau khổ và ai là người có lỗi, nhưng chuyện phá hoại gia đình nhà người khác chính là một tội ác trong xã hội, huống chi ông cũng không muốn con mình dấn thân vào chuyện này vì ông biết nếu thật sự bỏ mặt nó muốn làm gì thì làm thì đến cuối cùng người bị tệ tâm phê liệt đau khổ nhiều nhất vẫn là con mình.

--- Con sẽ tự biết chừng mực, ba mẹ không cần khuyên con nữa... Thôi con đưa Tina đi tắm sen chơi đây, buổi trưa hai cha con sẽ ăn cơm ở ngoài ba mẹ không cần đợi con nữa...! Hoàng Kỳ Linh nghe ba mình nói, anh sợ mình sẽ yếu lòng nên đánh trống lảng vội vàng ôm Tina lấy cớ đưa cô bé đi chơi để tránh né.

--- Đây ba còn chưa nói xong, thái độ như vậy là sao hả... Đây quay lại, quay lại ngay... Haiz đúng thật là...! Ông Hoàng Hữu bắt lực thờ dài có chút lo lắng. Không biết phải xử lý chuyện này như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tôi muốn mời anh đi ăn...!

Sau khi Hoàng Kỳ Linh đưa Tina ra ngoài đi chơi, hai vợ chồng ông Hoàng Hữu ngồi trong nhà thờ dài lắc đầu chán nản, với tính cách của con trai mình họ biết anh nói được thì sẽ làm được cho nên hai người đang rất đau đầu về chuyện này. Nếu cứ để mặt cho con mình làm loạn muốn làm gì thì làm sợ là loạn càng thêm loạn, nghĩ đến đây ông Hoàng Hữu trầm tư suy nghĩ một hồi rồi đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó nói.

--- Đúng rồi, mẹ nó này, tôi có cách rồi...!

--- Cách gì vậy ông mau nói nghe thử xem...! Bà Dương nghe vậy thì ngạc nhiên hiếu kỳ hỏi.

--- Tìm vợ cho nó...! Ông Hoàng Hữu về mặt nghiêm túc nói.

--- Hà? Tìm vợ cho nó, ông nói vậy là muốn tìm người để quản giáo nó sao? Bà Dương có chút vui mừng đồng ý với ý kiến của chồng mình, đúng đây là cách tốt nhất chỉ cần tìm cho con trai mình một cô vợ đủ can đảm để quản thúc nó, như vậy sẽ không lo nó làm loạn nữa.

--- Đúng vậy, con mình không phải là đứa không có trách nhiệm. Chỉ cần kiếm vợ cho nó thì nó nhất định sẽ phải lo lắng, còn có cả Tina con gái của nó nữa...!

--- Nhưng nhưng mà, tìm ai bây giờ đây. Ông coi thử xem có con cái nhà nào được một chút thì tìm hiểu thử xem. ..! Bà Dương có chút lo lắng suy tư hỏi.

--- Chuyện này, có thì có với lại còn rất quen nữa, nhưng tôi sợ là hơi khó để tôi hỏi xem thử. ..! Ông Hoàng Hữu lương lự ông do dự những suy nghĩ trong đầu nên không biết có nên đề cập đến hay không, vì khả năng thành công sợ là không cao.

--- Vậy là con gái nhà ai, ông nói tôi nghe thử xem nào. ..! Bà Dương tò mò hỏi.

--- Thì còn là ai nữa, là con gái của Tô Định Hải, ngày hôm qua bị thằng trời đánh đó kéo đi cả nửa ngày rồi xảy ra chuyện đấy. ..!

--- Hả? Ý ông muốn nói là con bé Thanh Hà sao? Bà Dương vừa nghe xong liền ngạc nhiên cùng có chút vui mừng hỏi.

--- Đúng vậy, tôi đã từng gặp qua con bé rồi, rất hoàn mỹ lớn lên rất là xinh đẹp, ăn nói nhỏ nhẹ lịch thiệp lại còn thông minh tài giỏi nữa. ..!

--- Vậy, ông tính mở lời với người ta thế nào đây, chuyện hôm qua tôi cũng có nghe nói rồi, có vẻ như quan hệ của hai đứa nó cũng không được tốt cho lắm. ..!

--- Chuyện này để tôi bàn bạc với Tô Định Hải thử, nếu được thì hai bên cùng tạo cơ hội cho hai đứa trẻ gặp nhau nhiều hơn để làm quen. ..!

--- Vậy thì ông gọi hỏi thử đi. ..! Bà Dương gấp gáp thúc dục chồng mình.

--- Để lát nữa tôi sẽ gọi. .. Thôi tôi đi nghỉ ngơi một lát chiều còn đến công ty nữa, mấy hôm nay có một vài rắc rối phát sinh, tôi cần phải điều tra kỹ. ..! Ông Hoàng Hữu xoa tay thờ dãi một tiếng rồi đứng dậy đi về phòng mình.

OoO

Công Viên văn hoá Đàm Sen là là công viên giải trí nằm trên đường Hòa Bình, Quận 11, Thành phố Hồ Chí Minh. Công viên có diện tích 50 hecta gồm 20% là mặt hồ và 60% cây xanh và vườn hoa. Nơi này là nơi được đúc kết tạo dựng nên bao gồm nhiều nền văn hoá khác nhau, là nơi vui chơi giải trí hữu ích dành cho các thiếu nhi và các bạn trẻ. Hoàng Kỳ Linh dẫn theo Tina đến nơi này hai cha con cùng nhau chơi đùa các trò chơi như để cho Tina lái xe điện, ngồi pháo đài bay, đi tham quan công Viên khủng long, đi tham quan vườn thú cho thú ăn, rồi đến hồ bơi cho Tina chơi trượt nước. Hoàng Kỳ Linh chỉ cho Tina chơi những trò chơi có ít tính mạo hiểm mang độ an toàn cao, vì thế chỉ đưa cô bé đến những nơi này chơi rồi chụp ảnh lưu lại.

Thời gian trôi qua rất nhanh, vừa ăn bữa trưa xong buổi chiều tối lại kéo đến sắp kết thúc một ngày, hai cha con lẫn lộn cùng một đám đông người trong đầm nước mang theo tiếng cười vui vẻ, đến khi ánh chiều tà buông xuống hai người mới kết thúc trò chơi trong một môi trường vui vẻ, Hoàng Kỳ Linh dẫn theo Tina mang hai cái bụng sôi ùng ục đi đến một nhà hàng trong Đàm Sen dự định dùng xong bữa tối ở đây rồi mới về nhà.

Anh dẫn Tina đi vào trong nhà hàng tìm lấy một chỗ ngồi yên tĩnh, người phục vụ vừa bước ra để cho Hoàng Kỳ Linh gọi món xong thì ghi lại rồi chạy vào nhà bếp chuẩn bị, trong thời gian chờ đợi này anh ngồi ở bàn của mình vừa bung ly nước sâm nhai vừa đưa mắt đánh giá xung quanh nhà hàng này, vị trí nhà hàng nằm ngay trung tâm Đàm Sen với xung quanh khung cảnh đều là nước và cây xanh, mang đầy vẻ thoáng mát và thơ mộng, bởi vì nhà hàng này không gian cũng khá lớn và được chia thành nhiều khu vực nhỏ, anh lúc này cũng chỉ là ngồi một góc trong một tiểu sảnh của nhà hàng nên không thể đánh giá Tổng quát toàn bộ được, nhưng nhìn không gian trong tiểu sảnh này cũng đã cho thấy kiến trúc thiết kế và cách bài trí của nhà hàng này cũng vô cùng hài hoà và tinh tế, bởi vì anh cũng là một kiến trúc sư nên anh biết cái gọi là kết cấu và bài trí một không gian đẹp là như thế nào.

Đang lúc anh vẫn còn đang nhìn ngắm quan sát xung quanh, ở tại một bàn khác một cậu bé đáng yêu cỡ bằng tuổi Tina đang cầm trên tay một con quay chơi đùa, bỗng nhiên con quay rơi ra lăn xuống đất chạy thẳng đến chỗ chân ghế của Tina, cô bé hiếu kỳ nhìn nhìn vật dưới đất vẫn còn đang xoay vòng vòng, cô treo xuống khỏi ghế đưa tay nhặt con quay lên thích thú cười vui vẻ. Từ một bên giọng nói non nớt của một bé trai vang lên nhìn Tina nói.

--- Không phải đồ của bạn mau trả đây. ..!

Tina theo tiếng nhìn lại thấy người lên tiếng cũng nhỏ cỡ tuổi mình, cô không để bụng lời nói kiêu ngạo của cậu bé mà chỉ mỉm cười nhìn cậu bé đó cất giọng nói hoà ái vang lên “ Nó lăn đến chỗ mình, mình chỉ nhặt lên xem một chút. .. Đây trả bạn nè.. “

Cậu bé tiến lên nghênh mặt giật lấy con quay của mình vút sang một bên rồi sô vào vai Tina nói “ Không cần, đồ chơi của mình không ai được động vào, bạn đã động vào rồi mình cũng không cần nó nữa, mau đền cho mình cái mới đi “

Tina nhất thời khó hiểu không biết tại sao cậu bé này lại nói chuyện vô lý như vậy, dù gì mình cũng chỉ là nhặt nó lên rồi trả lại chứ chưa có làm gì cả vậy mà cậu ta lại vút bỏ bắt mình đền cái mới, cô bé lưỡng lự cắn môi rồi quay sang nhìn ba mình rồi lại nhìn cái bé trước mặt nói “ Bạn thật xấu tính, rõ ràng là mình chỉ giúp bạn nhặt nó lên thôi mà “

--- Không biết, không chịu bạn nhặt nó là đã động vào nó, mình không cần những thứ bị người khác động vào. .. Mau đền đi. ..! Cậu bé vẫn ương ngạnh lắc đầu quầy quậy, khua tay múa chân la lên.

--- Rín, Rín à chuyện gì thế con. ..! Nghe tiếng cậu bé la lối bởi vì tiểu sảnh này cũng không lớn cho nên mọi người đều có thể nghe thấy, cả người nhà của cậu bé đang ngồi cách đó ba bàn cũng nghe tiếng la của cậu ta mà chú ý nhìn sang, một cô gái duyên dáng nhưng có phần hơi năng động, khuôn mặt thể hiện rõ đầy sự tự tin cô nhìn cậu bé bên này rồi đứng lên khỏi ghế hỏi.

--- Cô Út ơi, bạn này đụng vào đồ chơi của con, bạn ấy phải đền cho con cái mới. ..! Cậu bé nhìn cô mình giọng nói tự nhiên như thể Tina phải đền lại đồ cho mình là chuyện đương nhiên.

--- Nè sao bạn nói chuyện kỳ cục vậy, mình đâu có làm hỏng đồ của bạn tại sao mình phải đền chứ...! Tina lúc này khuôn mặt đỏ lên, nhìn cậu bé đối diện mình đưa tay đẩy nhẹ cậu ta một cái rồi hai tay chống nạnh lớn giọng nói, bộ đáng có chút đánh đá không chịu thua thể hiện ra ngoài, không còn kiểu nói chuyện nhỏ nhẹ khiêm tốn như lúc nãy nữa.

Hoàng Kỳ Linh nhìn bộ dáng hai tay chống hông đứng thẳng người, vẻ mặt không nhẫn nhịn của Tina mà tức cười “ Con bé này giống ai vậy chứ, lúc nhẹ nhàng thì dễ thương hết biết, lúc đánh đá thì có cá tính đáng yêu. Nhưng mà mình đâu có mấy tính cách này, chắc là lai từ mẹ rồi “ nghĩ vậy anh lại càng cảm thấy tò mò, không biết rốt cuộc mẹ con bé là người như thế nào anh không sao nhớ nổi rốt cuộc là người phụ nữ nào.

Anh lắc đầu mỉm cười nhìn Tina giọng nói có chút như dạy bảo nói “ Tina con là con gái không nên hành xử như vậy, chỉ là món đồ chơi ba giúp con mua trả cho bạn là được rồi “

--- A, ba, không được con không có lỗi tại sao chúng ta phải đền...!

“ Nghe lời ba “ “ Dạ “ Tina xụ mặt nhìn cậu bé kia đang làm mặt quỷ với mình, cô không nói thêm gì nữa mà quay trở lại ghế của mình mặt cứ hầm hầm không vui.

Bên kia cô gái duyên dáng bước đến cũng đã nghe được chuyện, biết cháu mình tính cách ương ngạnh ngang ngược do được nuông chiều từ nhỏ, cho nên cô có chút ngại ngùng đi đến bàn của Hoàng Kỳ Linh muốn thay cháu mình xin lỗi, nhưng khi vừa nhìn thấy người ngồi là Hoàng Kỳ Linh thì hai mắt nhất thời mở lớn ngạc nhiên hồ hởi trong bụng “ Là anh ấy, anh chàng đẹp trai trong Shop Thiếu Nhi “

Cô nở một nụ cười rạng rỡ, đi đến bên cạnh Hoàng Kỳ Linh cúi người thật sâu nói “ Xin lỗi anh, là cháu do cháu tôi tính tình ương bướng cho nên nói năng không có lý lẽ, mong anh đừng chấp nhất với nó “

--- Không sao chỉ là trẻ con thôi mà, với lại chỉ là một con quay không đáng bao nhiêu cả...! Hoàng Kỳ Linh xua tay như không có chuyện gì từ tốn nói.

Cô gái trẻ duyên dáng này thì không phải là ai khác, chính là bạn của Tô Thanh Hà tên là Mộc Đào, cô nhìn gương mặt đẹp trai của anh chàng trước mặt này mà tim đập loạn, quên luôn là cháu mình vẫn còn đang đứng phía sau đang kéo lấy vạt váy của mình, cô thì thầm trong lòng “ Trời ơi, người gì đâu mà đã đẹp trai rồi lại còn tốt tính nữa, ănnói thật nhẹ nhàng “

--- À không sao đâu anh, là do cháu tôi đòi hỏi vô lý thôi, tại nó từ nhỏ đã được nuông chiều muốn gì được nấy nên tính tình mới như vậy, anh đừng để bụng... Cháu cũng đừng để bụng nha bé gái, ui.. Dễ thương quá...! Mộc Đào khoát tay từ chối, dù gì cũng là do lỗi của cháu mình cô không thể vô lý bắt người khác mua đồ trả cho cháu mình, với lại cô rất đề ý người đàn ông này cho nên cô phải cố để lại ấn tượng tốt, vì vậy mới quay sang Tina vuốt má cô bé khen ngợi, tuy cô nhìn cô bé trước mặt này có hơi kinh ngạc nhưng nghĩ đến chuyện không có khả năng, cho nên thật tâm khen cô bé một câu bởi vì thật sự Tina rất xinh đẹp rất dễ thương.

--- Vậy được rồi không sao đâu...! Hoàng Kỳ Linh nói.

Mộc Đào thấy Hoàng Kỳ Linh muốn kết thúc chuyện, cô cũng không còn cách nào khác đang lưỡng lự quay về bàn mình thì đột nhiên bạo gan quay lại nhìn Hoàng Kỳ Linh ngập ngừng hỏi.

--- Anh, anh có thể cho tôi biết, biết tên không?

--- Chuyện này...!

--- A mẹ...! Hoàng Kỳ Linh cảm thấy kỳ quái, đang còn do dự muốn nói “ cũng chỉ là chuyện của trẻ con, không cần phải biết tên làm gì “ nhưng lời còn chưa kịp nói thì cậu bé kia đã la lên cất ngang lời anh, rồi vùng khỏi tay Mộc Đào chạy về phía một người phụ nữ xinh đẹp vừa mới đi từ trong toa lét ra, Hoàng Kỳ Linh liếc mắt nhìn lướt qua người phụ nữ này một cái nhất thời kinh ngạc trong chốc lát rồi lại trở về như cũ, nhìn Mộc Đào nói.

--- Tôi tên là Hoàng Kỳ Linh...!

--- A, Hi hi, tôi tên Mộc Đào, thôi chị dâu tôi ra rồi, tôi phải đi trước đây... Đây là car có ghi địa chỉ và số điện thoại của tôi, lúc nào rảnh anh có thể gọi cho tôi được không, tôi muốn mời anh đi ăn một lần..!

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tina biến mất

Mộc Đào đưa danh thiếp cho Hoàng Kỳ Linh, rồi nhìn biểu hiện trên khuôn mặt anh ta như đang có vẻ suy tư, hai tay cô ngượng ngùng bấm vào nhau vội vàng ngập ngừng lên tiếng giải thích.

--- Anh, anh đừng hiểu lầm, tôi, tôi, ý tôi chỉ là muốn giao lưu cho quen biết thôi. Tôi biết anh đã có vợ con, nhưng ý tôi chỉ muốn làm quen, biết nhau

thôi chứ không có ý gì khác, tôi thích trai đẹp nhưng không thích người đã có vợ đâu anh yên tâm đi ha, hi hi...!

Hoàng Kỳ Linh nghe Mộc Đào nói xong, anh liền đứng dậy chuyển ghế ngồi ở vị trí dựa lưng về phía bàn của người phụ nữ ở bên bàn kia, anh mắt anh hiện lên sự thú vị nhìn Mộc Đào đang ngượng ngùng, thật sự anh cảm thấy rất thú vị, cô nàng này tuy là chỉ mới gặp lần đầu nhưng qua cách nói chuyện anh có thể đoán được tính cách cô nàng này rất thẳng thắn thích thì nói thẳng là thích, mặc dù ý tứ nói chuyện có chút mê trai nhưng lại không phải là mê theo kiểu dụ dỗ câu dẫn người, mà mê trai theo kiểu của cô nàng này là cô ta làm quen trai đẹp kiểu giống như muốn làm một bộ siêu tập mỹ nam nhân vậy. Gương mặt thì duyên dáng, có đủ tự tin để mở lời với người lạ, nhưng lại pha thêm chút ngượng ngùng trong đó quả thật anh không biết nên đánh giá cô nàng này như thế nào cho phải, đáng lẽ anh cũng không quan tâm đến những gì cô nàng này nói, nhưng khi nhìn thấy người phụ nữ kia ở đây và cô gái này còn gọi cô ta là chị dâu thì anh đã đổi ý, nên mỉm cười nhìn Mộc Đào nói.

--- Rất hân hạnh cô Mộc Đào, vậy để khi nào tôi rảnh thì tôi sẽ gọi cho cô... Mặc dù có chút hơi dị nhưng tôi cảm thấy cô rất thú vị...!

--- Vậy được, nhưng anh, anh đừng nghĩ lung tung nha, tôi thật sự chỉ muốn giao lưu quen biết thôi hi hi...! Mộc Đào hai má hồng lên vui mừng nói.

Hoàng Kỳ Linh nhìn về mặt cô nàng này anh cũng bất giác nở nụ cười, bởi vì anh có thể nhìn ra được lời nói và vẻ mặt của cô gái này là hoàn toàn phù hợp với nhau là bản chất thật không hề giả tạo, đối với người đã từng tiếp xúc với đủ loại đàn bà như anh thì chút biểu cảm này anh hoàn toàn có thể nhìn ra được, hiện tại anh mặc dù cảm thấy hứng thú với cô nàng này nhưng lý do mà anh chịu kiên nhẫn nói chuyện với một người lạ như vậy cũng chỉ là vì người phụ nữ kia, bởi vì cô gái này gọi cô ta là chị dâu, anh vốn chưa biết tính làm thế nào để cho người phụ nữ kia phải nể mặt chịu đau khổ, nhưng hiện tại thì có cơ hội rồi, chính là bắt đầu từ cô gái này.

--- À không thể đâu, tôi cũng là người sống hiện đại, biết nhìn nhận khách quan nên không để tâm đến vấn đề này đâu, cũng như ý cô nói... Thêm một người bạn thôi mà, không sao đâu tôi vừa từ nước ngoài trở về ở Việt Nam cũng không có nhiều bạn...!

--- Ừ, vậy, vậy tôi đi trước đây, chị dâu tôi đang đợi... Hẹn gặp anh sau ha, à mà quên có thể anh thấy kỳ quái vì anh mới gặp tôi lần đầu, nhưng tôi thì đã gặp anh vài lần rồi nên chẳng chỉ có mình là thấy lạ thôi nha hi hi tôi đi trước đây...! Mộc Đào nói xong liền vui vẻ hồn nhiên, nhảy tung tăng đi về lại bàn của mình, Trần Phương Anh nhìn bộ dáng của em chồng tươi tắn vui vẻ cô cười cười tò mò hỏi.

--- Em vừa nói chuyện với ai mà trông vui vẻ quá vậy, anh chàng kia là ai...!

--- À không có gì đâu chị, chỉ là người quen thôi hi hi... Chúng ta mau ăn thôi chị...!

Hoàng Kỳ Linh ngồi bên này ánh mắt sắc lạnh liếc nhìn Trần Phương Anh một cái khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh nhạt rồi lầm bầm “ Cô tốt nhất là nên ở lại lâu một chút, trò vui ngày trước bây giờ tôi sẽ tiếp tục dẫn dắt, nhưng vai chính phải chịu đau khổ sẽ được đổi từ tôi thành cô, hừ...!

Các món ăn được bung ra trên bàn, hai cha con như hổ đói lao đầu vào mà ăn uống nhét đầy miệng mà không cần câu lệ giữ kẽ gì cả, thật giống y chan nhau cứ vậy mà ăn, mặc kệ xung quanh đều là người của tầng lớp thượng lưu đang nhìn mình bằng ánh mắt lạ...

Ăn uống xong xuôi, hai cha con đi ra bãi đậu xe lấy xe về nhà, vừa đang định nổ máy thì Hoàng Kỳ Linh chợt nhớ ra là đã bỏ quên tấm danh thiếp của Mộc Đào ở trên bàn ăn, anh quay sang nhìn Tina bảo cô bé ngồi yên trong xe đợi để anh chạy vào lấy đồ, Tina gật đầu ngồi lại trong xe để ba mình rời đi, vừa lúc Hoàng Kỳ Linh chạy vào tới cửa nhà hàng thì ở ngoài bãi đậu xe có một chiếc ferrari laferrari aperta chạy đến đỗ ngay bên cạnh xe của Hoàng Kỳ Linh, nếu có anh ta ở đây thì chắc chắn anh sẽ nhận ra chiếc xe này và chủ nhân của nó là ai.

Tô Thanh Hà vừa dừng xe liền cầm lấy điện thoại gọi cho Mộc Đào đang ở trong nhà hàng “ Alo Mộc Đào cậu còn trong đó không mình vào nha “

--- Ừ mình và chị dâu cũng đang ăn, cậu mau vào đi...! Bên kia giọng nói vui vẻ của Mộc Đào vang lên.

“ Ừ vậy đợi mình một lát “... Tô Thanh Hà nói xong cúp điện thoại mở cửa xe đi ra, trong chiếc xe bên cạnh Tina vẫn luôn chú ý đến chiếc xe đẹp này, ngay khi cô bé vừa thấy Tô Thanh Hà vừa bước xuống xe, thì ánh mắt đột nhiên mở lớn kinh ngạc và sau đó là vui mừng, cô bé đưa tay nhẹ nhàng mở cửa xe lặng lẽ đi xuống, chạy lẻo đẻo sau lưng Tô Thanh Hà bắt đầu bày ra bộ mặt thương tâm khóc lóc nhìn Tô Thanh Hà phía trước hồ lớn gọi.

--- Cô, cô ơi giúp cháu với...!

Tô Thanh Hà nghe tiếng khóc và gọi mình cô dừng lại bước chân quay người lại nhìn xem người gọi mình là ai, bất ngờ cô nhìn đứa trẻ trước mặt mà ngạc nhiên không thôi, cô nhíu lông mày không biết mình ngạc nhiên vì cái gì nhưng trông cô bé trước mặt này có vẻ quen quen, cô đưa một ngón tay gãi gãi đầu suy nghĩ, nhưng vì nhìn thấy cô bé đang khóc lóc nên cô gạt suy nghĩ trong đầu sang một bên, thái độ quan tâm cô bé nhỏ nhẹ hỏi.

--- Nè cháu, cháu có chuyện gì cần cô giúp sao?...!

--- Dạ, cháu lạt mắt mẹ rồi cô ơi, cháu chạy theo xe mẹ gọi mẹ nhưng mẹ không nghe thấy... Hu hu...! Tina giả bộ thương tâm sợ hãi khóc lóc càng lúc càng lớn, vừa khóc vừa nói...

--- Cái gì? Trời ơi có người mẹ nào mà lại vô tâm vậy chứ, hừ thật là xấu hổ... Được rồi cháu nín đi đừng sợ, để cô đưa cháu đến phòng truyền thông, thông báo cho người nhà của cháu... Thiệt tình, đúng là đáng giận...! Tô Thanh Hà nghe Tina nói xong thì cả gương mặt nhăn tít lại vì tức giận, hai nắm tay nhỏ nhắn xiết chặt lại giậm chân một cái tức giận mẩn lên.

--- Dạ không, cháu nhớ đường đến nhà ông ngoại, cô có thể đưa cháu đến đó giúp được không cô?...! Tina lau nước mắt vội vàng khua tay nói.

--- Chuyện này, haiz thôi được rồi để cô đưa cháu đi, nhưng mà cháu có chắc là biết đường không đó?...! Tô Thanh Hà lưỡng lự một chút nhìn đồng hồ

trên tay, lại nhìn khuôn mặt cầu khẩn đáng thương của Tina, cô nhất thời mềm lòng liền gạt đầu đồng ý.

--- Dạ thật không cô con cảm ơn cô, con nhớ đường, cô cứ chờ con qua Quận 2, rồi con sẽ chỉ đường cho cô đến nhà ông ngoại...! Tina hai mắt sáng trưng lên lập tức nín khóc, nước mắt nước mũi cũng ngừng chảy rồi bốc hơi mất tăm mất tiêu, gương mặt nhỏ nhắn lúc này tươi tỉnh như đang có ý cười nhưng bị kìm nén lại.

--- Ừ cô nói thật mà, cháu mau lên xe đi...! Tô Thanh Hà gạt đầu, mở cửa xe để Tina vào, cô lái xe hướng bên ngoài công viên mà chạy ra rồi bấm số điện thoại của Mộc Đào lên gọi.

--- Alo Mộc Đào, có lẽ mình không vào được vì đang mắc chút chuyện, cậu và chị Phương Anh cứ ăn đi nha...!

--- Ừa sao vậy, không phải cậu đã đến ngoài bãi đậu xe rồi sao, có chuyện gì mà gấp vậy? Mộc Đào hiểu kỳ hỏi.

--- À không có gì, để hôm nào mình nói cho cậu nghe...! Tô Thanh Hà nói xong liền cúp máy, lái xe nhắm đường đến Quận 2 mà chạy đi.

Trong bãi đậu xe của nhà Hàng, Hoàng Kỳ Linh cầm tấm danh thiếp của Mộc Đào trong tay đi ra, đến xe của mình anh mở cửa vào trong đang định nổ máy chợt cảm giác thấy thiếu thiếu gì đó, vội vàng nhìn lại liền phát hiện không thấy bóng dáng của con gái, anh cả kinh đưa mắt nhìn quanh xe vẫn không thấy, anh lo lắng gấp gấp mở cửa xe chạy ra ngoài nhìn quanh bãi đậu xe cũng không thấy bóng dáng Tina, trong lòng bắt đầu hoảng loạn anh vội vàng chạy đi xung quanh tìm kiếm vừa tìm vừa gọi không ngừng “Tina ơi... Tina ơi, con ở đâu... Tina...”

Tìm mãi một lúc, tìm khắp nơi cả những khu vực bãi đậu xe, quầy bánh kẹo, tiệm đồ chơi và cả những nhà vệ sinh xung quanh anh vẫn không tìm thấy cô bé, anh lo lắng đến độ hai mắt ứng đỏ lên, cuối cùng lại chạy đến phòng truyền thông để thông báo tìm người. Lúc này anh gần như mất bình tĩnh vừa chạy đến phòng truyền thông thì lập tức hét âm lên như ra lệnh cho những người ở đây phải tìm cho được con gái mình, những người ở đây thấy thái độ quá đáng của Hoàng Kỳ Linh, tuy là thông cảm nhưng cũng không tránh khỏi bị người khác tức giận mà chán ghét, vì vậy họ vẫn nhận lấy thông báo của anh mà làm việc nhưng không ai có vẻ tình nguyện nhiệt tình mà giúp anh cả.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Liên tiếp ngạc nhiên

“Anh hai, anh làm ba cái kiểu gì vậy, tại sao lại để con bé biến mất như vậy chứ? Hoàng Kỳ Duyên nghe tin Tina mất tích thì lập tức nôn nóng chạy đến công viên Đầm Sen, vừa đến nơi liền lập tức lớn tiếng chỉ trích anh mình, đồng thời gương mặt cũng tái đi vô cùng lo lắng.

--- Em khoan hãy nói đã, mau giúp anh tìm con bé trước...! Hoàng Kỳ Linh không để tâm những lời của em gái mình, hiện tại trong lòng anh đang căng thẳng và lo lắng hơn bất kỳ ai, lúc này anh đã đến báo với tổ truyền thông nhưng thấy họ lục lọi tìm kiếm trên máy tính quá lâu nên anh nóng lòng đã để lại số điện thoại rồi chạy đến những khu vực ngày hôm nay cho Tina chơi để tiếp tục tìm kiếm.

--- Vậy anh đã nói với ba mẹ chưa? Hoàng Kỳ Duyên hỏi.

--- Chưa, anh không dám nói, chúng ta trước cứ tìm kiếm đã...!

Trong phòng truyền thông, sau khi Hoàng Kỳ Linh mang theo sự lo lắng rời đi, những người ở đây thấy bộ dạng nôn nóng khẩn trương của anh sự tức giận của bọn họ cũng nguội bớt và thấy thông cảm cho cảm giác của lúc này nên đã tích cực tra xét hết các camera ghi hình trong bãi đậu xe. Cuối cùng họ đã phát hiện một đoạn video có ghi lại cảnh nói chuyện giữa Tina và Tô Thanh Hà, họ nhìn trong đoạn video thấy Tina chạy theo Tô Thanh Hà khóc lóc, còn Tô Thanh Hà thì vuốt tóc an ủi cô bé trông giống như người quen, và còn một điểm nữa là khi họ phóng to hình ảnh của camera để nhận diện khuôn mặt của hai người thì ai nấy đều nhìn nhau ngạc nhiên, cuối cùng tất cả mọi người trong phòng đã đưa ra một kết luận đó chính là, cô gái kia và cô bé này là hai mẹ con.

Theo mô tả khuôn mặt và quần áo của Tina từ Hoàng Kỳ Linh, tổ truyền thông đã chắc chắn cô bé trong video chính là Tina, một phụ nữ trung niên trưởng phòng của tổ truyền thông này nhìn nhận tình hình thấy kỳ quái, bà nhăn mày thì thầm “Haiz có lẽ là hai vợ chồng nhà này đang cãi nhau, nhưng à cô vợ kia cũng thật là... Đến đây mang con đi mà cũng không thèm hỏi chồng mình một tiếng, nhỡ tâm để cậu ta lo lắng như vậy “nhiệm vụ đã xong, nhưng dù sao cũng phải gọi điện thoại báo cho người ta một tiếng, nhưng khi họ lấy số điện thoại mà Hoàng Kỳ Linh để lại ra gọi thì ai nấy thờ dài chán nản “Thiệt tình, coi như cậu ta xui xẻo đi, chắc là do lo lắng quá nên hơi vội vàng, ghi lại số điện thoại bị thiếu. Vậy cứ lưu đoạn video đó lại, lát cậu ta đến thì đưa cho cậu ta xem...”

OoO

Thành Phố Hồ Chí Minh Quận 2 khu Thảo Điền. Tô Thanh Hà theo chỉ dẫn của Tina chạy vào con đường thưa thớt vắng vẻ, nơi này tuy thưa thớt ít nhà nhưng mỗi căn đều là biệt thự bậc nhất chiếm diện tích nhà ở và đất vườn cực kỳ rộng lớn, biệt thự ở đây mỗi một cái đều là nguy nga lộng lẫy không khác nào cung điện và lâu đài. Tuy là không bằng nhưng cũng chẳng thua kém bao nhiêu cả, chỉ có điều làm Tô Thanh Hà kỳ quái lúc này là con đường mà Tina chỉ dẫn này đối với cô mà nói là không hề xa lạ gì, mà ngược lại lại vô cùng quen thuộc, thuộc đến nỗi như nắm rõ mọi ngõ ngách ngã rẽ ở đây, vì con đường này chính là đi đến nhà cô mỗi ngày cô đều chạy trên con đường này để ra ngoài.

Cô tò mò không biết Tina là con cháu danh giá nhà nào trong khu vực này, bởi vì phàm là những chủ nhân có thể sở hữu đất đai và nhà ở ở trong này hầu hết đều là người có thân phận cao quý có tiền hoặc có chức quyền, thấy Tina vẫn ngồi trên xe yên lặng từ đầu đến giờ, ngoài việc mở miệng chỉ đường cho mình ra còn lại cô chẳng nghe cô bé lên tiếng nói chuyện chút nào, mà cô bé chỉ chăm chăm nhìn mình khiến cho cô chợt có dự cảm như có chuyện gì đó sắp xảy ra. Quảng đường lúc này đã sắp đến đây biệt thự cuối cùng, cũng có nghĩa là sắp đến nhà của mình, Tô Thanh Hà lo lắng nhìn Tina nhỏ nhẹ lên tiếng hỏi.

--- Nè cháu à, đã sắp đến đây biệt thự cuối cùng rồi, rốt cuộc nhà ông ngoại cháu là ở chỗ nào vậy?

Vừa lúc xe của Tô Thanh Hà chạy đến trước cổng biệt thự của nhà mình, trước cổng có ghi mấy chữ lớn “ Biệt thự Rain Toori “ Tina ngồi trong xe nhìn mấy chữ lớn kia thì mừng rỡ vội vàng nắm lấy tay Tô Thanh Hà hào hứng hô lên.

--- Là ở đây, nhà ông ngoại con ở đây rồi, cô mau đưa con vào trong đi...!

--- Hà? Cháu, cháu nói cái gì là ở đây sao? Cháu có nhầm với nhà nào không? Tô Thanh Hà nhìn cổng nhà mình mà kinh ngạc đến ngây người, cô cho là Tina chỉ nhầm nhà nên mỉm cười hiền lành hỏi.

--- Dạ con không nhầm, đúng là căn này mà cô mau chạy vào đi...!

--- À ừ..!

Tô Thanh Hà nhìn Tina mà không hiểu chuyện gì đang diễn ra, trong đầu cô chợt hiện lên một loại suy nghĩ tiêu cực “ Không lẽ trước lúc sinh mình, ba ở ngoại còn có con riêng sao? Không không, không thể nào đâu, ba đâu phải là người như vậy “ cô vừa nghĩ vừa cho xe chạy vào nhà rồi dừng trước cửa, chiếc xe vừa dừng lại Tina đã hưng phấn như được trở về nơi quen thuộc lập tức mở cửa xuống xe chạy tung tăng vào nhà, Tô Thanh Hà thấy vậy cũng vội vàng chạy theo phía sau, những khi cô vừa chạy đến cửa kính trước nhà thì chợt dừng chân đứng ngây người, nhìn hai hình ảnh đang phản chiếu trong mặt kính, hai hình ảnh một nhỏ một lớn khuôn mặt tương tự nhau gần như hoàn mỹ, cô không hiểu chuyện gì đang diễn ra, bây giờ cô đã rõ vì sao lúc ở bãi đậu xe khi nhìn thấy Tina lại có cảm giác quen đến vậy, hoá ra cô bé này có khuôn mặt gần như hoàn toàn giống mình ít nhất là 8/10.

Cô ngây ngốc nhìn gương mặt non nớt của Tina, trong lòng đột nhiên có chút rối loạn, cô vội vàng hít một hơi lấy lại bình tĩnh rồi đi đến nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tina giọng nói thanh đậm hỏi.

--- Cháu à, nói cho cô biết mẹ cháu là ai... Có đúng nơi này là nhà của mẹ cháu không?

Tina nhìn cô mỉm cười vui vẻ đang định lên tiếng trả lời thì đột nhiên nghe thấy tiếng hét của cô người ở trong nhà...

--- Há? Cô, cô chủ... Bà chủ ơi, bà chủ ơi... Có có chuyện rồi..!

Trong nhà hai vợ chồng ông Tô Định Hải đang xem tin tức trên tivi, nghe thấy tiếng hét của cô Vu người ở, liền lo lắng chạy ra ngoài gấp gấp hỏi.

--- Đã xảy ra chuyện gì? Câu hỏi vừa dứt, không có tiếng trả lời hai vợ chồng ông nhìn theo hướng tay cô Vu chỉ thì chợt kinh ngạc đứng yên tại chỗ, nhìn hai người một nắm tay một nhỏ đang đứng trước mặt nhìn mình mà không nói nên lời.

Tina thì không giống ai cả, biểu hiện hoàn toàn rất tự nhiên kéo tay Tô Thanh Hà chạy đến trước mặt hai vợ chồng ông Tô Định Hải mà cười vui vẻ ôm lấy họ, lễ phép chào một tiếng “ Tina chào ông ngoại và bà ngoại “ Hai vợ chồng ông ngạc nhiên không biết làm thế nào, liền đưa mắt nhìn con gái mình ý muốn hỏi “ chuyện này là thế nào? “

Tô Thanh Hà nhẩn mặt cắn môi, không biết chuyện này là thế nào, cô nhất thời cứng họng không biết trả lời thế nào, lúc này Tina biết ý liền nắm lấy tay cô mỉm cười nói “ Mẹ à, con biết mẹ ngạc nhiên, nhưng chúng ta không thể cứ đứng ở đây, vào nhà đã rồi con nói cho mọi người nghe “

Một chữ “ Mẹ “ này như sét đánh ngang tai ba người, trong lòng mỗi người bất giác nhịp tim đập loạn và không hiểu rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì, Tô Thanh Hà cảm giác lúc này thì không cần phải nói, nhưng hai vợ chồng Tô Định Hải thì dù sao cũng là người dày kinh nghiệm nên dù có hơi hoảng nhưng vẫn có thể bình tĩnh được để Tina và con gái mình vào nhà, đến phòng riêng của gia đình ông dặn dò người làm trong nhà là không cho phép ai bước lại gần căn phòng lúc này nên trong phòng lúc này chỉ có bốn người, ông hồ nghi nhìn con gái mình hỏi.

--- Con nói đi, đứa trẻ này là thế nào đây?...!

Tô Thanh Hà rối loạn, hết nhìn ba mẹ mình rồi lại nhìn Tina giọng nói ngập ngừng trả lời “ Ba, ba à con thật sự không biết, co gặp con bé ở bãi đậu xe trong công Viên Đầm Sen rồi con bé bảo là bị lạc mẹ và nhờ con chở đến nhà ông ngoại của nó, nhưng con không biết nhà ông ngoại mà nó nói là nhà mình, còn gọi con là mẹ nữa, cả cái khuôn mặt này con cũng không hiểu tại sao nó lại giống con như vậy...!

--- Hồ đồ, con nói có thật không hay là đang hồ ngôn... Có phải lúc đi du học ở nước ngoài con đã làm ra chuyện gì hay không? Ông Tô Định Hải nhìn con gái mình mà nổi giận mần một tiếng, bởi vì nhìn khuôn mặt của Tina ông cũng đang hồ nghi không biết cô bé có thật sự là con của con gái mình hay không, nếu đúng là thật thì ông sẽ lại càng tức giận, nhưng không phải giận vì con gái mình làm ra chuyện bại hoại chưa chồng mà đã có con vì dù sao cô bé cũng đã lớn vậy rồi có trách cũng không được gì, những ông sẽ giận vì con gái mình nhút nhát vô trách nhiệm, lo sợ bị mắng mà chối bỏ không nhận cô bé là con gái mình.

--- Ông à bình tĩnh đi, nghe con nó nói đã...! Bà Lam thấy chồng mình vừa nói được hai câu thì đã nổi giận liền vội vàng lên tiếng khuyên nhủ.

--- Ông ngoại ông đừng la mẹ con mà, nếu mọi người chịu tin con thì con sẽ nói cho mẹ và ông bà ngoại nghe...! Tina thấy ông ngoại nổi giận mắng mẹ mình, cô bé giật mình ôm lấy Tô Thanh Hà giọng nói non nớt ní non nhìn Tô Định Hải nói.

--- Tin cháu, nhưng mà là chuyện gì mới được..... Ài đã được rồi ông không mắng nó nữa, cháu có chuyện gì mau nói đi, nếu không ông sẽ lại giận đấy...!

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Ba của con là ai vậy?

Tina ôm chặt lấy Tô Thanh Hà đáng tươi cười trên môi thu lại, ánh mắt rũ xuống bộ dáng đáng thương ngược lên nhìn cô thấp giọng nói. “Mẹ ơi, con rất nhớ mẹ, để được gặp mẹ con đã phải vượt qua rất nhiều khó khăn, vì thế xin mẹ hãy tin con “

Tô Thanh Hà im lặng, lúc này cô thật sự không biết nói gì, cô chỉ chắc chắn một điều trong đầu là cô bé này không có quan hệ gì với mình, vì cô biết bản thân mình hiện tại ngay cả trình tiết còn chưa mất bạn trai cũng chưa từng có thì làm sao mà có con. Thế nhưng không hiểu sao trái tim trong ngực mình lại đập mạnh như vậy, cô liếc nhìn ba mẹ mình thấy hai người gật đầu, cô đưa tay lau nước mắt trên mặt Tina mỉm cười nói.

--- Được rồi, cháu có chuyện gì thì cứ nói đi, còn cô có tin hay không thì phải xem mức độ đáng tin cậy của câu chuyện đã...!

Tina thút thít buông mẹ Tô Thanh Hà ra gật đầu “Dạ mẹ “

--- Vậy cháu nói đi...! Ông Tô Định Hải nói.

Ba người yên lặng bình tĩnh trở lại, ngồi xuống ghế ánh mắt chăm chú nhìn Tina đợi cô bé giải thích, Tina dưới sự chú mục của ba người, vẻ mặt vẫn bình thản bắt đầu cất giọng lưu loát nói.

--- Mẹ, ông ngoại, bà ngoại... Con đúng là con gái của mẹ và là cháu gái ruột của hai người, nhưng không phải là ở hiện tại, mà là ở trong tương lai... Con... Là đến từ tương lai trở về quá khứ để tìm ba và mẹ...!

“Hà “ đến từ tương lai “... Ba người ánh mắt nhìn nhau mang theo một chút ý cười, nhưng vẫn thể hiện ra vẻ bình tĩnh tiếp tục lắng nghe cô bé nói.

--- Dạ, là đến từ tương lai, con biết lúc này trong lòng mọi người đang cho là con đang nói chuyện hoang đường... Nhưng con có thể chứng minh để mọi người tin con...!

--- Cháu nói cháu có thể chứng minh sao, vậy cháu muốn chứng minh như thế nào?...! Ông Tô Định Hải có chút động tâm, nhìn Tina có vẻ chờ mong hỏi.

Bà Lam thì yên lặng không biết phải nói gì, chỉ ngồi lắng nghe Tina nói bà cũng không có phản cảm gì, bởi vì cảm giác phụ nữ của mình cho bà biết bà cần phải lắng nghe cô bé nhỏ này. Nhưng Tô Thanh Hà lúc này thì không hiểu sao lại vô cùng căng thẳng, hai tay bám vào nhau như đang chờ đợi thứ mà Tina dùng để chứng minh lời của cô bé nói. Tina nhìn về mặt của ba người rồi mỉm cười lại nói tiếp.

--- Với thân phận và địa vị của ông ngoại hiện tại chắc ông cũng biết nền văn minh về khoa học hiện tại là ở mức độ nào phải không?

--- Con biết trong mắt mọi người, nền văn minh khoa học hiện tại đã đạt đến một mức độ hiện đại xứng đáng với tầm cỡ của thời đại này... Nhưng con chắc chắn mọi người cũng biết, tuy khoa học hiện tại đang phát triển mạnh nhưng cũng chưa đạt đến mức độ có thể chế tạo ra một cỗ máy vượt thời gian, thậm chí là chưa từng nghĩ đến việc nghiên cứu nó.

Ba người kinh ngạc, nhìn Tina nghe giọng nói của cô bé tuy là có non nớt nhưng cách nói chuyện lại vô cùng lưu loát trôi chảy, và quan trọng là chuyện cô bé nói nếu đổi lại là một đứa trẻ năm tuổi khác dù cho có được người khác dạy cho biết trước cũng không thể nói trôi chảy như đã từng chứng kiến như vậy được, với lại điều cô bé nói cũng hoàn toàn đúng với sự thật, nền khoa học hiện tại tuy phát triển mạnh nhưng cũng không có khả năng nghiên cứu ra loại máy thời gian như Tina nói.

Tô Thanh Hà lúc này đã nôn nóng, cô biết chuyện này là khó tin nhưng trực giác nói cho cô biết cô nhất định phải lắng nghe những gì Tina nói, vì vậy cô không nhịn được nên lên tiếng hỏi. “Vậy cháu muốn chứng minh như thế nào?“

Tina nhìn cô rồi chỉ vào một cái vòng thủy tinh trên tay mình mỉm cười nói “Mẹ à, con là muốn dựa vào cái này... Nhưng đây cũng chỉ là một trong những cách để con chứng minh thôi “ nói rồi Tina đem chiếc vòng trên tay tháo xuống, ấn nhẹ một cái rồi ném ra giữa phòng, trên chiếc vòng lập tức lóe lên ánh sáng chói mắt chiếu rọi khắp căn phòng. Khi ánh sáng thu lại rồi biến mất mọi người lấy lại được tầm nhìn thì trong phòng đã có thêm một vật lạ toàn thân trong suốt như thủy tinh đang nằm ở giữa phòng. Cả ba người lúc này nhìn vật trước mặt mà ngây ra không nói nên lời, lúc này Tina lại tiếp tục lên tiếng giải thích.

--- Mẹ, ông ngoại bà ngoại... Đây là thứ mà con vừa nói, nó chính là sản phẩm chứng minh cho nền khoa học trong tương lai mà con đang sinh sống...

Chính là máy vượt thời gian, con chính là dùng nó để trở về đây để được gặp ba và mẹ...!

Ông Tô Định Hải nhìn cỗ máy kỳ lạ trước mặt, và sự xuất hiện vừa rồi của nó cộng thêm lời giải thích của Tina trong lòng ông rõ ràng đã sinh ra cảm giác rung động, ông cũng đã phần nào muốn tin lời của Tina nhưng lại không dám chắc chắn. Những gì mà ông chứng kiến hoàn toàn có thể nói là ở thời đại không cách nào làm được, đừng nói là máy thời gian, chỉ riêng việc có thể chế tạo ra một vật lớn như một chiếc ô tô rồi đem nó thu nhỏ lại tùy ý đeo trên tay, hoặc tùy ý biến nó to ra như củ đã là chuyện quá mức kinh khủng rồi. Vì vậy lúc này ông có chút hồi hộp đứng dậy quan sát cỗ máy trong suốt như thủy tinh kia, ông vừa bước đến từ trên máy phóng ra một luồng sáng chiếu vào người ông làm cho ông và cả hai mẹ con bà Lam giật mình hoảng sợ lo lắng nhìn Tina hỏi.

“Đây, đây là đang xảy ra chuyện gì?”

Tina mỉm cười nhìn hai người nói “bà ngoại và mẹ không cần lo lắng, đây là chế độ nhận diện chủ do con cài đặt, nó sẽ phóng ra bức xạ quét lên thân thể người đến gần để nhận diện huyết mạch trong người của người đó có phù khớp với huyết mạch mà con dùng để cài đặt hay không, nếu đúng thì nó sẽ tự động mở cửa để cho người đó vào trong”

Tina vừa nói xong, từ trong cỗ máy lại phát ra một giọng nói cảnh báo “Cảnh báo người tiếp cận có huyết mạch tương thông nhưng không đủ mức độ đậm đặc, không thể tiến vào trong” bức xạ thu lại ông Tô Định Hải bước ra, trên khuôn mặt ông lúc này cảm xúc khó tả, bởi vì tối hôm nay ông đã ngạc nhiên không biết bao nhiêu lần, cả Tô Thanh Hà và mẹ mình cũng vậy, hai người thật sự không dám tin thứ mà trong thời đại hiện tại giường như chỉ có trong ảo tưởng phim ảnh lại có thật ngay trước mắt mình. Nói như vậy thì những gì mà cô bé này nói đều là thật.

Mọi người chìm trong cảm xúc kinh ngạc đến thất thần, Tina lại nhìn Tô Thanh Hà cười cười nói “Mẹ cũng đến thử đi, con dùng huyết mạch của mình để làm chìa khoá, mẹ là mẹ của con một nửa máu trong người con là của mẹ cho nên nó nhất định sẽ mở cửa cho mẹ vào... Tin con đi”

Tô Thanh Hà giật mình tỉnh lại, nghe Tina nói cô nhìn ba mẹ mình mà cảm thấy lưỡng lự, thấy hai người lại gật đầu đồng ý, cô chậm rãi đứng dậy từng bước đi về phía cỗ máy ánh sáng lại chiếu vào quét trên người cô rồi giọng nói từ trong máy lại vang lên “Mức độ huyết mạch tương thông phù khớp, chủ nhân có thể tiến vào trong” cánh cửa thủy tinh mở ra, Tô Thanh Hà vẫn không có bước vào trong mà chỉ đứng đó nhìn vào, bên trong cô thấy chỉ có một cái ghế ngồi ngay vị trí chính giữa, xung quanh thì hiện lên các màn hình ảo trôi nổi giữa không trung. Giờ phút này trong lòng cô đã bắt đầu tin những lời mà Tina đã nói, mặc dù đây là hiện thực nhưng cảm giác lại giống như là một giấc mơ đầy cảnh ảo, cô xoay người đi ra khỏi cỗ máy ánh mắt phức tạp nhìn Tina hỏi.

--- Con thật đúng là con gái của mẹ trong tương lai sao?

--- Dạ mẹ, con biết là mẹ rất khó tin nhưng đây là sự thật... Ở trong tương lai đã xảy ra rất nhiều chuyện, con đã mất cả ba lần mẹ lúc con còn rất nhỏ, là một tay cô Ba em gái của ba đã thương tình mà chăm sóc nuôi dạy con khôn lớn, rồi dạy con tiếp quản công ty của ba... Cho đến lúc con hiểu chuyện và vô tình phát hiện một phòng nghiên cứu đang nghiên cứu mô phỏng về máy thời gian, cho nên con đã sinh ra kỳ vọng để được gặp lại ba mẹ... Con đã bỏ vào công trình nghiên cứu đó năm trăm tỷ VNĐ và cuối cùng thì đã thành công, thứ đang ở trước mặt mọi người chính là thành quả đó...!

--- Trong lúc vượt thời gian xuyên về đây vì số liệu do giáo sư nhập trước đó đã có sai sót nên quỹ đạo bị chênh lệch, thân thể của con bị thời gian cưỡng ép bóp méo thu nhỏ lại để cho phù hợp với số liệu, từ một cô gái khoản bằng tuổi mẹ hiện tại biến thành bộ dạng như bây giờ, còn có hơn phân nửa ký ức bị thời gian cưỡng chế tạm thời xóa đi nữa, trước lúc gặp được mẹ thì con hoàn toàn không thể nào nhớ nổi đường đến nhà ông ngoại, nhưng khi nhìn thấy mẹ thì lại nhớ ra một số chi tiết nào đó, khó khăn lắm con mới gặp được mẹ, vì con sợ mẹ sẽ đi mất cho nên con đã không nói lời nào với ba mà kêu mẹ dẫn đi, hiện tại chắc là ba đang rất lo lắng...!

--- Ba sao, con nói lúc đó con đang ở cạnh ba con sao?... Vậy... Ba... Của con là, là ai vậy?...! Tô Thanh Hà bỗng nhiên tim đập thình thịch ngập ngừng hỏi, không hiểu sao vừa hỏi ra khỏi miệng trong đầu cô lại hiện lên bóng dáng của Hoàng Kỳ Linh, giống như là cô đang sợ, cô sợ nếu Tina đúng là con của mình trong tương lai và ba của cô bé là một người đàn ông nào đó mà hiện tại mình không hề quen biết, không phải là người mà cô đang nghĩ trong đầu. cô bất giác có chút nào đó cảm giác thất lạc

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Đây là mẹ của con sao?

Ông Tô Định Hải ngồi trầm ngâm suy nghĩ về những chuyện đang xảy ra, mặc dù Tina đưa nhiều thứ chứng minh khiến ông vô cùng bất ngờ, từ trong nội tâm ông cũng có phần nào tin tưởng, nhưng cũng không thể tránh khỏi một chút thắc mắc cùng hoài nghi. Vì vậy sau một lúc im lặng, ông lại lên tiếng hỏi thêm một câu để xác nhận chuyện này.

--- Cháu à, như cháu đã nói đây chỉ một trong những cách để cháu chứng minh lời nói của mình. Vậy cháu còn cách nào khác để làm rõ hơn không...?

--- Dạ có thưa ông ngoại, cách còn lại cũng không xa lạ mà rất phổ biến để xác nhận quan hệ, đó chính là xét nghiệm Gen để xác nhận. Mặc dù hiện tại mẹ vẫn chưa sinh con ra, nhưng trong tương lai con là con của mẹ vẫn mang trong mình một nửa dòng máu của mẹ, nếu như ông ngoại muốn đảm bảo thì ông có thể gọi bác sĩ riêng của gia đình mình đến đây trực tiếp lấy máu của con và mẹ đi xét nghiệm là được rồi...! Tina giọng nói trong trẻo, mỉm cười duyên dáng giải thích.

--- Như vậy cũng được sao? Tô Thanh Hà có chút hồi hộp hỏi.

--- Dạ được chứ mẹ...!

--- Như vậy cũng đúng, đây là cách tốt nhất để xác nhận quan hệ huyết thống... Vậy thì mau gọi bác sĩ Phát đến đây đi...! Bà Lam gật đầu đồng ý với lời nói của Tina, rồi nhìn chồng mình nói.

--- Ừ vậy để tôi gọi ông ấy đến, nhận người thân cũng không thể nhận bừa, nên có thể xác nhận được an toàn đúng kết quả thì tốt nhất...! Ông Tô Định Hải cũng đồng ý nói.

--- Dạ, vậy bây giờ Mẹ cho con mượn điện thoại một lát được không mẹ, chắc bây giờ ba đang rất lo lắng con muốn gọi cho ba để ba yên tâm...? Tina thấy mọi chuyện đã xong, trong lúc chờ đợi bác sĩ đến lấy máu, Tina chợt nhớ đến Ba mình liền lo lắng nhìn Tô Thanh Hà hỏi mượn điện thoại để gọi cho ba.

--- Ừ, được chứ... Điện thoại đây, nhưng con nhớ số điện thoại của ba con sao? Với lại con sẽ nói như thế nào với ba đây? Tô Thanh Hà rút điện thoại từ trong túi đưa cho Tina, nhưng rồi cô lưỡng lự một chút, cô thắc mắc không biết Tina sẽ nói thế nào với ba mình. Nhưng cô vừa dứt câu thì Tina đã cầm lấy điện thoại bấm xong số rồi gọi.

--- Ba ơi là Tina đây...

--- Hà? Tina con có làm sao không? Mau nói cho ba biết đi Tina...! Bên kia giọng của Hoàng Kỳ Linh đang vô cùng lo lắng và kích động vang lên, anh gấp gáp hỏi Tina.

--- Ba à con xin lỗi, tại lúc này con gặp mẹ, con nhớ mẹ cho nên đã cùng mẹ đến nhà thăm ông bà ngoại. Con xin lỗi vì đã không kịp nói với ba...!

“Ai... Trời ơi, con ơi, tại sao lại nói như vậy chứ... Thiệt là xấu hổ chết đi được, lỡ như anh ta có hỏi thì mình biết trả lời như thế nào đây chứ...” Tô Thanh Hà thì thầm, điều cô lo lắng chính là dù trong quá khứ hay hiện tại cô chưa từng một lần tiếp xúc với bất cứ người đàn ông nào, bây giờ tự dưng lại lòi ra một đứa con của hai người bảo cô làm sao mà giải thích đây.

--- Con gặp mẹ sao?... Trời ơi con gái, con làm ba lo lắng đến đứng ngồi không yên... Hiện tại con đang ở biệt thự Rain Toori phải không, đợi một lát ba đang đến đó... Mau chuyển máy cho mẹ con ba nói chuyện một lát...! Hoàng Kỳ Linh có vẻ hơi ngạc nhiên khi nghe Tina nhắc đến chuyện cô bé gặp mẹ, một tiếng trước, sau khi tìm kiếm khắp nơi nhưng không tìm thấy Tina, anh đã nhận được thông báo của phòng truyền thông và đoạn video ghi hình, lúc mới xem người trong video anh thật kinh ngạc vì cô gái trong đó chính là Tô Thanh Hà, sau đó anh lại tò mò không biết Tô Thanh Hà muốn làm gì, muốn đưa Tina đi đâu, nhưng khi xem đến đoạn video được phóng to ra xem rõ hai khuôn mặt của Tô Thanh Hà và Tina thì cả hai anh em như đại ra, trong lòng cả hai đều nổi lên một sự nghi ngờ. Cuối cùng Hoàng Kỳ Linh quyết định phải làm rõ chuyện này nên đã gọi về cho ba mình hỏi địa chỉ nhà của Tô Thanh Hà nói là có chuyện cần bàn vì vậy lúc này cả hai anh em đang lái xe chạy đến khu Thảo Điền đến nhà Tô Thanh Hà.

--- Há, ba, ba đang đến đây sao, làm sao ba biết con ở đây chứ? Tina ngạc nhiên hỏi.

(Mẹ ơi, tiêu rồi ba đang đến đây. Ba muốn nói chuyện với mẹ nè) Tina lấy tay bịt loa điện thoại lại rồi nhìn Tô Thanh Hà giọng nói nhỏ như muỗi kêu không biết nên trả lời như thế nào, rồi liền đưa nhét vào tay Mẹ mình mà lè lưỡi tình nghịch.

--- Con muốn xin mẹ với ông bà ngoại một chuyện, chuyện tối nay xin mọi người đừng nói cho ba và bất kỳ người nào biết, sợ dĩ con nói với mọi người là vì không còn cách nào khác, vì hiện tại mẹ vẫn còn quá trẻ cho nên con mới phải cố gắng để chứng minh với mọi người, con không muốn có thêm người nào biết chuyện này bởi vì con không phải là người thuộc thời đại này cho nên càng nhiều người biết chuyện này thì sẽ càng rắc rối, quá khứ có thể sẽ vì sự xuất hiện của con ở đây mà phải thay đổi một số chuyện trong tương lai, con không muốn như vậy...! Tina thành khẩn nói.

Tô Thanh Hà nghe Tina nói cô cầm điện thoại do dự chậm chạp đưa lên tai nghe, giọng nói có chút gượng gạo mất tự nhiên nói “Tôi, tôi nghe đây”

--- Đầu ưóp đá, cô được lắm, rốt cuộc trong đầu cô đang nghĩ gì mà lại hành xử như vậy hả... Dù cô có muốn mang con bé đi thì cũng phải báo cho tôi biết một tiếng chứ... Cô làm như vậy cô không từng nghĩ đến cảm giác lo lắng của người làm ba như tôi sao? Hoàng Kỳ Linh vừa nghe giọng Tô Thanh Hà lên tiếng thì tức giận mắng một tràng, làm cho cô nàng giật mình quỳnh lên.

Tô Thanh Hà vừa nghe đến câu đầu tiên mà người bên kia gọi mình, hai mắt cô tròn to lên vì kinh ngạc, sau đó lại nhả mày lại mạnh miệng giống như thói quen đáp trả lời của Hoàng Kỳ Linh “Anh, anh... Đầu gối ngang ngược, thiệt là tức chết, tại sao lại là anh... chuyện này tôi phải hỏi anh mới đúng, Tina nói là nó bị lạt nhưng vô tình gặp tôi cho nên nó muốn tôi đưa đi thăm ông bà ngoại... Nè tôi hỏi anh anh làm ba kiểu gì vậy, tại sao lại để lạt con gái như vậy hả?”

--- Bị lạt, con bé nói với cô như vậy sao? Con bé này thật là, còn dám vu oan cho ba nó nữa.. Được rồi cô cứ chờ đấy, tôi đang đến nhà cô, chúng ta còn rất nhiều chuyện cần phải nói cho rõ ràng...! Nói xong Hoàng Kỳ Linh cúp điện thoại, chân đạp ga tăng tốc chạy đi nhanh trên đường.

Tô Thanh Hà tắt máy xụ mặt, chu miệng nhìn điện thoại thì thầm “Hừ, tôi sợ anh sao, muốn đến thì đến đi con cũng đâu phải của một mình anh... Hừc”

30 phút sau, sau khi bác sĩ Phát đến lấy máu của Tina và Tô Thanh Hà xong rồi rời đi thì xe của hai anh em Hoàng Kỳ Linh cũng vừa chạy đến dừng trước cửa nhà Tô Thanh Hà, hai người xuống xe cúi chào hai vợ chồng ông Tô Định Hải “Chúng cháu chào hai Bác”

Ông Tô Định Hải cười một tiếng nói “Ừ Bác chào hai cháu, hai cháu mau vào nhà đi, chúng ta từ từ nói chuyện”

--- Dạ (Dạ)... Hai người đồng thanh đáp.

Mọi người cùng nhau vào trong nhà, Tina đang ngồi nói chuyện với Tô Thanh Hà, vừa thấy ba mình bước vào cô bé liền giật mình, sợ bị mắng nên định đứng dậy bỏ chạy đi trốn, nhưng còn chưa chạy được hai bước thì đã bị Hoàng Kỳ Linh gắt giọng gọi đứng lại “Nhóc con giỏi lắm, lại còn muốn trốn nữa... Con hù ba muốn đứng tim như vậy con vui lắm sao? “

Tina từ từ quay người lại, đôi môi nhỏ xinh đẹp phô ra một nụ cười lấy lòng, chạy đến nắm lấy tay ba mình lay qua lay lại nũng nịu nói “Hi hi ba, con, con xin lỗi mà tại vì con sợ mẹ đi mất cho nên mới không kịp nói với ba... Ba đừng giận con nha... Ba đừng giận Tina nha ba.. “

--- Con đó Tina con có biết ba con thiếu chút nữa là rơi nước mắt vì con không? Con muốn mẹ dẫn đi thì cũng phải đợi ba con ra rồi nói với ba một tiếng cũng được chứ, tại sao lại làm cho mọi người lo lắng vậy hả?...! Hoàng Kỳ Duyên cũng có chút bức bối nhìn cô cháu gái bất đắc dĩ lên tiếng quở trách.

--- Được rồi hai người đừng trách con bé nữa, là do tôi vô ý đã mang con bé đi mà không nói trước... Tôi xin lỗi...! Tô Thanh Hà thấy hai anh em Hoàng Kỳ Linh trách cứ Tina nên cô vội vàng đứng ra nhận lỗi về mình, mặc dù từ đầu cô cũng là nạn nhân bị cô con gái bất đắc dĩ này lừa gạt, nhưng hiện tại trong lòng cô lại có chút vui mừng khi biết trong tương lai mình lại có cô con gái thông minh, xinh xắn dễ thương như vậy.

--- Được rồi, mấy đứa mỗi người bớt lại một câu đi, ngồi xuống rồi nói chuyện...! Nhận thấy tình hình đang có vẻ sắp có xu thế giằng co, ông Tô Định Hải được vợ mình tặng cho một cái nheo vào tay nhắc nhở, ông liền hiểu ý rồi lên tiếng chen ngang hòng của đám trẻ để họ bình tĩnh lại rồi tất cả ngồi vào ghế, bầu không khí lúc này chợt yên lặng lạ thường trong giây lát.

Mọi người ngồi xuống ghế, Tina nghe cô Ba nói ba mình đã lo lắng như thế nào, nhìn mặt ba thấy có vẻ đang buồn giận, cô bé cảm thấy có lỗi liền chạy đến ngồi cạnh ôm lấy cánh tay anh giọng nói thành khẩn nhận lỗi “Ba ơi, ba đừng giận Tina, Tina xin lỗi ba ma, vì con thật sự rất nhớ mẹ cho nên đã không để ý đến cảm giác của ba... Con xin ba đừng có la mẹ nha ba “

Hoàng Kỳ Linh về mặt dịu xuống đưa tay nhẹ vuốt tóc con gái, ánh mắt thì nhìn về phía Tô Thanh Hà rồi mỉm cười giọng cung chiêu nói “Ba hiểu rồi, ba sẽ không giận nữa đâu... Vậy con mau nói cho ba biết, con xác nhận cái đầu lạnh kia là mẹ con sao? “

“Này anh kia ““ Thanh Hà ngồi yên “...! Tô Thanh Hà nghe Hoàng Kỳ Linh gọi mình như vậy, liền muốn nổi giọng cãi bướng nhưng đã bị ba mình hắng giọng ra hiệu bảo cô yên lặng. Ông cũng vô cùng ngạc nhiên khi nghe nói ba của Tina sẽ tìm đến đây, nhưng cũng không ngờ người đến lại là con trai của bạn mình, đều là người quen nên trong lòng ông cũng có chút nhẹ nhõm, lỡ như Tina đúng là cháu gái của mình thật thì mẹ của con bé chính là con gái mình và ba của con bé lại là con trai của bạn mình, là đứa con rể mà ông đã thầm chọn sẵn cho con gái mình. Thật ra lúc sáng ông và Ba của Hoàng Kỳ Linh đã gọi điện thoại nói chuyện với nhau đã đề cập tới vấn đề gắp ghép cho đôi trẻ này, nhưng hiện tại lại xảy ra việc như vậy, mặc dù có chút ngoài ý muốn nhưng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều nếu xác định được huyết thống với Tina, đến lúc đó công việc bà mai phải giao lại cho cô nhóc này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tôi sẽ chịu trách nhiệm

Tô Thanh Hà có chút giận dữ “hức “ một tiếng rồi quay mặt sang chỗ khác, một bộ không thèm để ý nữa. Tina nghe ba mình hỏi muốn xác nhận mẹ, cô bé hồn nhiên nhìn Tô Thanh Hà bằng ánh mắt đầy cảm xúc rồi nhẹ gạt đầu cực kỳ chắc chắn nói “Mẹ chính là điều mà con ao ước, vì con ao ước được mẹ yêu thương, được mẹ chăm sóc cho nên hình bóng mẹ con vẫn luôn nhớ trong tim. Được ở bên ba và mẹ, dù thời gian có ngủ thì cũng đủ làm cho con hạnh phúc lắm rồi “

Tô Thanh Hà nghe Tina nói chuyện kỳ lạ như vậy, trong lòng cô bỗng nhiên suy tư, cô thắc mắc về những lời nói của Tina, cô bé nói là “ao ước “hai chữ “ao ước “ này là đại biểu cho những thứ xa vời mà người ta mong muốn nhưng mãi không có được, cô nghĩ “nếu đúng là như vậy thì trong tương lai rốt cuộc mình đã xảy ra chuyện gì, không lẽ khi sinh Tina ra đã không ở cạnh con bé sao? “

Hoàng Kỳ Linh lúc này thì lại giật mình khi nghe đến câu sau cùng của con gái, anh bỗng ôm trầm lấy cô bé áp sát vào lòng mình giọng nói đầy xúc động lo lắng và quan tâm hỏi “Tina con nói vậy là có ý gì, thời gian gần ngủ là sao. Con có chuyện gì, hay con đang bị bệnh gì sao... Tại sao con lại nói như vậy, mau nói cho ba biết con gái “

Mọi người nghe ra ý tứ trong câu nói mà Hoàng Kỳ Linh vừa khơi ra, anh nẩy cũng ngồi thẳng người dậy nhìn Tina với vẻ đầy lo lắng. Tina nhồm dậy đưa mắt nhìn quanh mọi người một lượt, khoe miệng xinh xắn khê hê nụ cười nhu hoà ngây thơ, giọng nói trong veo cô bé nhanh trí chuyển chủ đề nói. “Hi Hi mọi người đừng nhìn con như vậy, con không có bị gì cả... Chỉ tại con thấy mình có ba và có mẹ nhưng lại không giống với những đứa trẻ khác, bởi vì ba và mẹ không ở cùng nhau cho nên khi ở bên một người thì con không được gặp một người, con không muốn phải mình phải thiếu ba hay mẹ đâu “

Mọi người nghe Tina giải thích cũng thấy hợp lý cho nên ai nấy đều thở nhẹ một hơi nhẹ nhõm, chỉ có Tô Thanh Hà lúc này là hơi lúng túng, gương mặt xinh đẹp của cô đang dần đỏ hồng lên, cô ngượng ngùng vừa cúi mặt vừa liếc nhìn Hoàng Kỳ Linh để xem anh ta trả lời như thế nào. Hoàng Kỳ Linh cũng nhận thấy ánh mắt của mọi người đều đang tập trung vào mình, anh cũng có chút gượng gạo vội ngồi thẳng người dậy, anh hắng giọng một tiếng lấy

tự tin lướt nhìn khuôn mặt đang phớt hồng của Tô Thanh Hà một cái, mặc dù anh không biết là mình đã quan hệ với bà cô này từ lúc nào mà lại có Tina, nhưng nếu con gái đã xác nhận người phụ nữ này là mẹ ruột của con bé thì anh sẽ tự mình đứng ra chịu trách nhiệm với cả hai mẹ con.

Bởi vì vậy anh lại quay sang nhìn ba mẹ của Tô Thanh Hà cúi người hành lễ với hai người một cái rồi lên tiếng chân thành nói “ Hai bác, trước tiên con muốn nói lời xin lỗi hai bác, vì chuyện về Tina những năm qua con đã không hề hay biết cho nên đã không có trách nhiệm với cả hai mẹ con họ và con cũng xin lỗi vì đã không biết mình đã gây ra chuyện này với con gái của hai bác, xin hai người hãy tha thứ cho con, bây giờ con đã biết được sự tồn tại của hai mẹ con họ rồi vì vậy con muốn bù đắp cho hai mẹ con, bù đắp cho con gái của hai bác vì đã một mình chịu đựng mà nuôi con gái của con trong năm năm qua. Phân trách nhiệm này xin hai bác hãy để cho con nhận lấy “

Tô Thanh Hà vốn còn đang ngượng ngùng xấu hổ, nhưng vừa nghe Hoàng Kỳ Linh nói xong thì cả người như bị điện giật, cô giật mình đứng dậy khỏi ghế la toán lên “ Này anh kia, anh đang nói cái gì vậy... Chịu, chịu trách nhiệm cái gì chứ... Tôi, tôi không muốn... Tôi không phải là... “ “e hèm, con gái bình tĩnh “ cô đang muốn nói là mình không hề hay biết gì về chuyện này, nhưng lời con chưa kịp nói hết thì đã bị ba mình ho khan một tiếng nhắc nhở, cô nhớ lại lời khẩn cầu của Tina lúc này tâm tình liền nhịn xuống hít sâu một hơi, trong đầu bịa ra một lý do nhìn Hoàng Kỳ Linh giọng điệu cứng nhắc nói.

--- Ý tôi là, tôi không sao cả, tôi không cần anh phải chịu trách nhiệm... Anh xem nhà tôi cũng đâu có nghèo vẫn dư sức nuôi con bé mà... Vì vậy trước đây sao thì bây giờ cứ vậy đi...!

--- y da chị dâu à, chị đừng nói vậy anh hai em cũng là vì lo cho danh tiếng của chị thôi mà... Cứ nghĩ mà xem một cô gái chưa chồng mà đã có con, người ta nhìn vào sẽ nói chị như thế nào chứ...! Hoàng Kỳ Duyên từ nãy giờ vẫn một mực im lặng lúc này lại đột nhiên lên tiếng, không hiểu sao cô gọi Tô Thanh Hà một tiếng chị dâu ngọt xớt mà không thấy ngượng mồm gì cả, từ lúc cô nghe chính miệng Tina xác nhận Tô Thanh Hà là mẹ thì cô vẫn luôn quan sát cô gái này từ cử chỉ cho đến cách nói chuyện, cô cảm thấy đôi lúc Tô Thanh Hà rất mạnh mẽ với anh trai mình nhưng cô cũng biết đó chỉ là làm ra vẻ bề ngoài còn tính cách thì có vẻ rất tốt người lại xinh đẹp tuyệt hảo như vậy, rất hợp với anh hai mình.

--- Dừng, dừng... Tôi nhắc lại tôi không phải là chị dâu của cô, cô không nên nói chuyện gây hiểu lầm như vậy...! Tô Thanh Hà đưa tay ra hiệu bác bỏ lời nói của Hoàng Kỳ Duyên, kỳ thật cô cũng không hiểu được Tâm tư của mình lúc này, khi chưa biết ba của Tina là ai thì cô luôn hồi hộp sợ rằng không phải là tên đầu gổ này, khi biết rồi thì trong lòng lại đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm nhưng dù như vậy cũng không có nghĩa là cô sẽ dễ dàng chấp nhận cái tình huống đầu đầu này một cách dễ dàng như vậy, bởi vì hiện tại chính bản thân cô vẫn còn chưa tiêu hoá hết được những chuyện đang xảy ra.

--- À chuyện này dù sao cũng là chuyện lớn, không thể ngồi đây nói một lời là xong được, hay cháu để cho gia đình bác chút thời gian để suy nghĩ cẩn thận đã nha...! Bà Trần Thanh Lam ngồi nghe nãy giờ, bà biết lúc này con gái đang lâm vào thế khó xử, đang cố gắng lặc đề, lại không thể nói ra chuyện của Tina nên bà lên tiếng giải vây giúp con gái mình. Nhưng mà bà cũng không có từ chối thẳng thừng mà là nói khéo để dành cho con mình một cơ hội suy nghĩ, vì thật ra bà cũng rất thích đứa con rể mà chồng mình vẫn hay nhắc tới này trong thời gian gần đây.

Tô Thanh Hà nhìn mẹ mình bằng ánh mắt cảm kích, Hoàng Kỳ Duyên thì bùi bùi, sau đó nhìn Tina mỉm cười tình quái nói “ Ôi Tina của cô thật là tội nghiệp, rõ ràng là có ba có mẹ mà chỉ được ở với một người, cô không biết đâu cô hết cách rồi, lúc Tina đi học mà bị bạn bè trêu là đứa trẻ không có mẹ thì cũng ráng mà chịu nhé... “

Hoàng Kỳ Linh mặt không biểu tình nhìn Tô Thanh Hà, trong lòng anh cảm thấy vừa thắc mắc vừa tội nghiệp vừa có lỗi với cô gái này, anh có thể hiểu được cảm giác của một người con gái phải lặng lẽ nuôi con một mình suốt năm năm như vậy, nếu nói về vật chất thì có thể cô không có thiếu thốn gì, nhưng về mặt tinh thần thì có thể đã bị tổn thương rất nhiều vì thế ánh mắt anh lúc này nhìn Tô Thanh Hà có vẻ nhu hoà hơn giọng trầm thấp nói.

--- Là lỗi của tôi đã vô tình tổn thương cô, tôi xin lỗi... Tôi sẽ để cho cô thời gian suy nghĩ, tôi không phải là kẻ vô trách nhiệm, nếu như trước đó cô chịu cho tôi biết sớm thì tôi chắc chắn sẽ không để cho cô phải chịu đựng mà nuôi con một mình như vậy đâu. Dù sao cũng đã lỡ rồi, vậy thì hãy để tôi bù đắp lại cho cô bằng thời gian sau này, xin cô hãy suy nghĩ cho kỹ...!

Tô Thanh Hà vốn còn muốn cương quyết bác bỏ, nhưng khi nghe Hoàng Kỳ Linh nói dịu dàng chân thành như vậy, không hiểu sao cô lại nuốt những từ định nói kia lại vào bụng miệng lắp bắp nói “ Tôi, tôi không có sao cả... Anh, anh đừng có nói bậy bạ... “

--- Cứ vậy đi, tôi sẽ để cho cô suy nghĩ, trong thời gian này tôi sẽ cho Tina thường xuyên đến đây chơi, cô có thể thường xuyên gặp con bé và nên suy nghĩ xem có nên cho con mình một danh phận đúng nghĩa hay không...?

--- Đúng đó chị nên suy nghĩ thật cẩn thận đi chị dâu, chúng ta đều là phụ nữ em có thể hiểu được cảm giác của chị đã phải tổn thương như thế nào. Chị cứ yên tâm sau này nếu như anh hai bắt nạt chị thì em sẽ thay chị mà trừng trị anh ấy... Hi hi...!

Tô Thanh Hà nhìn Hoàng Kỳ Duyên đôi môi hồng cũng nhếch lên một nụ cười xinh đẹp, mặt dù có hơi gượng gạo, bây giờ cô mới để ý kỹ cô gái này, bởi vì lúc trước khi gặp ở bệnh viện cô còn tưởng Hoàng Kỳ Duyên, Hoàng Kỳ Linh và Tina là một gia đình, hoá ra lại là hai anh em ruột nghĩ vậy trong lòng cô như bớt đi một chuyện gì đó, cô chỉ nhìn Hoàng Kỳ Duyên cười mỉm một cái nhưng không có lên tiếng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Mẹ sẽ bù đắp cho con

Màn đêm nhanh chóng phủ xuống khắp nơi, bầu trời về khuya từng cơn gió lướt qua xe lạnh, sau hơn hai giờ đồng hồ nói chuyện cuối cùng hai anh em Hoàng Kỳ Linh ra về và để Tina ngủ lại với Tô Thanh Hà một đêm vì cô bé đã van nài xin xỏ, Hoàng Kỳ Linh vốn không muốn nhưng nhìn về mặt tội nghiệp của con gái nên anh đành rủ lòng đồng ý cho cô bé ở lại.

Trong phòng ngủ của Tô Thanh Hà, Tina đang nằm trong lòng cô nhắm mắt, nhưng cô bé không phải là đang ngủ mà là đang hưởng thụ hơi ấm của mẹ, hưởng thụ cảm giác được nằm trong lòng mẹ mà bao nhiêu năm cô đã khao khát. Giương mặt xinh xắn bầu bĩnh nằm áp sát vào ngực mẹ mình mà cô lui cọt cô cố gắng tìm vị trí thoải mái nhất mà tựa vào. Tô Thanh Hà mỉm cười nhìn đáng yêu của cô bé, cô mỉm cười đưa tay vuốt mấy ngọn tóc rồi trên mặt Tina rồi giọng nói nhẹ nhàng ấm áp hỏi.

--- Con làm sao vậy? Nằm không quen giường hay là thấy không thoải mái ở đâu hả?

--- Dạ không phải, tại ngực mẹ lớn quá con kê vào hơi vướng... Hi hi...! Tina mở mắt giọng nói lém lỉnh như đang chọc mẹ mình cười hi hi nói.

--- Hà? Con nhỏ này, ăn nói kỳ cục, chỉ có 86 đâu có lớn lắm đâu chứ....! Tô Thanh Hà xấu hổ nặng má Tina một cái làm bộ trách cứ cười với cô bé khuôn mặt hơi hồng lên dưới ánh đèn ngủ trông cực kỳ dễ thương.

--- Hi hi, con đùa mẹ thôi mà, nhưng mà nằm lên cũng mềm và thoải mái lắm...!

--- Á, con, con, ai dạy con nói những lời xấu hổ như vậy... Trời ơi có phải là ba con không? Tô Thanh Hà nghe Tina nói câu tiếp theo thì cô nhảy dựng lên hỏi. Trong bụng lại đang thầm rủa Hoàng Kỳ Linh “Cái đồ biến thái, anh lằng nhằng còn chưa đủ lại còn muốn dạy hư con gái sao?”

--- A, không có, không phải ba đâu mẹ, là con tự nói mà... Mẹ quên lúc trước con đã nói gì rồi sao? Ở trong tương lai con cũng đã là một cô gái bằng tuổi mẹ hiện tại rồi đó, nên thứ này con cũng đã từng sở hữu qua mà với lại cũng không nhỏ hơn của mẹ đâu nha hi hi...! Tina sợ bị gõ liên lập tức rút đầu vào trong chăn, miệng cười tinh quái đưa một ngón tay nhỏ bé chia ra phe phẩy trên bầu ngực của Tô Thanh Hà mà cười đầy vui vẻ nói.

--- Trời trời, lại còn như vậy nữa, con đừng có nghịch mẹ nhột lắm a...!

--- À mà phải rồi, mẹ nhớ lúc tối con có nói là con chỉ còn thời gian ngủ là sao vậy? Có chuyện gì sao? Tô Thanh Hà đang cười cười đùa với Tina chợt cô nghĩ đến lời nói mà lúc tối Tina đã lỡ miệng nói ra, mặc dù Tina đã cố gắng lặc chủ đề để che dấu nhưng cô có thể nhận ra một tia buồn bã mà cô bé đã cố gắng không để nó thể hiện ra ngoài.

Tina cũng đang cười nhưng vừa nghe mẹ hỏi như vậy thì nụ cười trên miệng bỗng đông cứng lại rồi tắt biến, đổi lại một bộ dáng buồn rầu, đôi mắt rung rung có vài dấu vào ngực mẹ để che giấu cảm xúc. Tô Thanh Hà thấy vậy biết là cô bé còn có chuyện đang giấu mình cho nên cô ôm lấy thân hình nhỏ bé của con gái, ôm vào lòng hôn lên tóc cô bé một cái an ủi hỏi. “Con không tin tưởng mẹ sao?”

Tina ngược mặt lên nhìn mẹ, giọng nói có chút khỏ sở yếu ớt vang lên “Dạ không phải, là vì con đang lo lắng... Vì thời gian con có thể ở lại bên cạnh ba mẹ chỉ có hạn, nhiều nhất là chỉ được hai năm, sau hai năm thì con sẽ tự động biến mất trở về với thực tại của mình. Con muốn ở cạnh ba và mẹ, con không muốn xa ba mẹ đâu, con không muốn...”

--- Chỉ có hai năm sao? Con giấu mọi người chuyện này là vì không muốn mọi người phải buồn có đúng không?...!

--- Dạ thưa mẹ. Nhất là ba, từ lúc nhận con ba đã thay đổi rất nhiều, ba rất thương con, vì thế con không dám nói cho ba bất cứ chuyện gì, con sợ ba sẽ đau lòng...!

--- Được rồi, không sao đâu con ngoan... Dù sao trong tương lai mẹ cũng vẫn có con, mẹ sẽ bù đắp cho con...! Tô Thanh Hà nhìn đáng yêu của Tina, tâm tình cô cũng buông lỏng xuống ôm Tina mà âu yếm yêu thương.

--- Con cảm ơn mẹ, nhưng mà chắc là chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra... Bởi vì trong tương lai, từ nhỏ con đã chưa từng được có mẹ....!

--- Hà? Con, con nói vậy là sao? Từ nhỏ mẹ đã không ở bên cạnh con sao? Tina đã xảy ra chuyện gì, mau nói cho mẹ nghe đi, ở trong tương lai mẹ lại tệ đến vậy sao?...! Tô Thanh Hà cả kinh khi nghe Tina nói từ nhỏ mình đã không chăm sóc cho cô bé, cô nôn nóng muốn biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì mà khiến mình bỏ rơi cả con gái lúc còn nhỏ như vậy.

--- Có một số chuyện đã xảy ra lúc con tròn một tuổi... Con nghe bà nội kể lại, để con kể cho mẹ nghe...! Tina nói rồi đem toàn bộ chuyện đã phát sinh trong tương lai kể lại hết cho Tô Thanh Hà nghe.

Tô Thanh Hà cả người cứng đờ ra, hai hàng nước mắt chảy xuống gò má, những chuyện mà Tina vừa nói cho cô nghe những người có liên quan tong đó, tất cả đều là người mà cô quen biết, nhưng trong đó ba cái tên được nhắc đến nhiều nhất, làm cô ấn tượng nhất là Trần Phương Anh, Đoàn Quốc Dân và một cái tên xa lạ mà cô không biết là Phan Mỹ Linh. Theo như lời Tina nói là chủ nhân của ba cái tên này là nguyên nhân của tất cả mọi chuyện khiến gia đình của mình tan nát, công ty phá sản, cuộc sống hôn nhân của mình cũng là vì họ mà đổ vỡ, hại con gái mình phải mồ côi cả cha lẫn mẹ, một thân một mình mà lớn lên, đối mặt với biết bao nhiêu khó khăn. Càng nghĩ cô càng không dám tin, càng nghĩ cô càng cảm thấy uất hận mặc dù những chuyện đó hiện tại vẫn chưa xảy ra.

Cô thầm trách sự ngu muội cố chấp của mình trong tương lai, vì không đủ nhẫn nại mà để cho người đàn ông đó lợi dụng hại cho tan nhà nát cửa, vì mù quáng không tin tưởng sự chung thủy của chồng mình, lại để cho hai người đàn bà kia phá hoại tất cả. Cô ôm lấy Tina thật chặt vào lòng cố nén sự bị thương trong đó, nhưng hai dòng nước mắt vẫn lặng lẽ lăn dài uất hận, cô dúi cằm vào đầu Tina giọng nói có hơi đứt quãng do pha với tiếng khóc đang kìm nén nói với Tina.

--- Con ơi mẹ, mẹ xin lỗi, mẹ xin lỗi con nhiều lắm... Nếu có thể từ giờ mẹ sẽ bù đắp tất cả cho con, mẹ thật sự không biết trong tương lai mình trở nên như người mẹ nào như vậy...!

--- Con không sao đâu mẹ, mọi chuyện vẫn còn có cách để thay đổi...!

--- Vẫn còn có cách thay đổi sao, con, nhanh... Nhanh nói cho mẹ biết mẹ phải làm thế nào...! Tô Thanh Hà gấp gáp hỏi.

--- Đó là mẹ phải tránh xa người đàn ông kia ra, và phải tin tưởng ba... Có thể hiện tại ba đang bắt đầu thù hận người kia mà bị làm mờ đi lý trí, vì vậy lúc này con xin mẹ hãy ở bên cạnh ba để đưa ba trở lại không để bị thù hận ảnh hưởng là có thể thay đổi tất cả...!

--- Chuyện... Chuyện này, mẹ cũng không dám chắc, mẹ không thể nói trước được, bởi vì tính cách của ba con hiện tại không thể cùng mẹ ở chung được...!

--- Không sao, có con sẽ kiếm chế ba giúp mẹ, chỉ cần ba và mẹ được ở chung với nhau, hai năm sau khi con biến mất rồi mẹ sẽ lại một lần nữa sinh con ra, còn chuyện sau đó phải làm như thế nào để bảo vệ gia đình thì phải xem vào mẹ rồi...!

--- Ừ mẹ biết rồi, bây giờ mẹ đã biết được chuyện này rồi thì sẽ không để nó tái diễn đúng hướng đâu... Mẹ sẽ mạnh mẽ mà xử lý mọi chuyện, mẹ sẽ vì con mà nhẫn nhịn...!

--- Còn vì ba nữa, bởi vì ba sau này rất là yêu mẹ...!

“Trần Phương Anh. Thật sự chị là người như vậy sao? Chị chính là người phụ nữ đã khiến cho Hoàng Kỳ Linh đau khổ suốt năm năm qua sao? Về sau chị còn tự tay phá hoại hạnh phúc của em chị thật sự tàn nhẫn tới mức đó ư. “Tô Thanh Hà càng nghĩ càng thấy hoảng sợ, trong đầu cô xuất hiện hình ảnh của một người phụ nữ hiền lành xinh đẹp, đầu ai ngờ đằng sau nụ cười hiền lành và khuôn mặt xinh đẹp đó lại là ác còn hơn cả phù thủy như vậy chứ. Thậm chí cô còn có suy nghĩ những ngày tiếp theo này khi mình chạm mặt với người phụ nữ đó thì mình sẽ phải hành xử như thế nào đây, mình phải đối mặt với chị ta như thế nào đây “vẫn cười nói vui vẻ ư, không không thể nào, mình không làm được con gái mình cũng đã sống dở chết dở vì chị ta. Mình không thể để những chuyện này cứ như vậy mà tiếp diễn giống như trong tương lai được, mình phải đủ mạnh mẽ để thay đổi nó “

Sau một lúc lâu nằm trầm tư suy nghĩ, Cô đã không chỉ một lần chú ý đến chuyện mà Hoàng Kỳ Linh đã hướng đến nói với mình rằng anh ta sẽ chịu trách nhiệm, mặc dù hiện tại cô có chút còn chưa thích ứng được với loại chuyện quá không thực tế này, nhưng hết thấy tất cả vẫn đang diễn ra, con gái bằng xương bằng thịt lúc này cũng đang nằm ở cạnh mình hoàn toàn không phải là mơ. Cô đắn đo suy nghĩ không biết có nên nhận lời để cho anh ta chịu trách nhiệm hay không, mặc dù giữa hai người vốn chưa từng xảy ra quan hệ gì cả, nhưng cô muốn vì Tina, muốn vì con mà dành lại chút thời gian hai năm đó để bù đắp cho cô bé được bao nhiêu thì được. Bởi vì theo như lời Tina nói thì trong tương lai chính cô là người nghe nhưng vẫn thấy bản thân mình ở thời điểm đó thật sự quá mức tệ hại, thế nhưng Tina vẫn không hề ghét bỏ mình vẫn xem mình là mẹ vẫn yêu quý mình, chỉ như vậy thôi cũng đủ để cho cô hy sinh một chút lòng tự trọng kia cho con gái của mình rồi, cô phải cảm ơn Tina đã xuất hiện lúc này để cảnh tỉnh mình, tránh cho mình phạm vào những sai lầm không đáng để được tha thứ kia.

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cảm thấy kỳ lạ

8h sáng hôm sau, bầu không khí trong nhà Tô Thanh Hà hôm nay có phần hơi căng thẳng và hồi hộp, vì một lúc nữa là sẽ có kết quả xét nghiệm của Tina và Tô Thanh Hà. Tất cả mọi người đều có vẻ trông ngóng chờ đợi, riêng chỉ có một mình Tina là vẫn bình thản ngồi nhâm nhi ly nước cam và xem tivi, thỉnh thoảng còn cất lên tiếng cười giòn dã trông rất thoải mái như không hề lo lắng về chuyện gì cả.

Lại thêm 45 phút trôi qua, khi xe của bác sĩ Phát vừa dừng ở trước nhà thì tinh thần ai nấy đều căng thẳng lên, khi nhìn thấy bác sĩ từ bên ngoài bước vào trên mặt còn treo một nụ cười mang theo ý chúc mừng thì mọi người đều đoán được phần nào kết quả. Bác sĩ đi đến lấy từ trong cặp của mình ra một tập tài liệu, ánh mắt có phần nghi hoặc nhìn Tô Thanh Hà thật sâu sắc như có chuyện gì đó thắc mắc muốn hỏi, nhưng lại không biết phải mở lời như thế nào, ông lại nhìn sang Tô Định Hải nụ cười trên mặt cũng thu lại nghiêm túc nói.

--- Tô chủ tịch, trước tiên tôi xin chúc mừng gia đình ông đã có thêm thành Viên mới, kết quả xét nghiệm cho thấy giữa tiểu thư và cô bé này đúng là có quan hệ huyết thống mẹ con ruột thịt... Thế nhưng mà, có chuyện kỳ quái làm tôi không hiểu là..... Ai dà tôi nghĩ chuyện này hay là chúng ta nên nói riêng với nhau thì hơn.

Tô Định Hải thấy bác sĩ có phần còn khó nói, ông nghĩ chắc là có chuyện gì đó liên quan đến hai mẹ con Tô Thanh Hà cho nên dẫn đường cho bác sĩ vào phòng làm việc riêng của mình nói. “Được rồi, nếu bác sĩ đã có chuyện khó nói thì xin mời vào phòng làm việc của tôi rồi chúng ta nói chuyện “

--- Được, mời dẫn đường...!

Hai người bước vào trong phòng khóa cửa lại, Tô Định Hải về mặt trầm ngâm sẵn giọng hỏi. “Bác Sĩ có chuyện gì cần nói sao? Hay kết quả xét nghiệm có vấn đề gì? “

--- À không, kết quả xét nghiệm không có vấn đề gì cả, chỉ là... Tôi không hiểu...! Bác sĩ Phát xua tay ý bảo không có vấn đề gì, nhưng về mặt ông thật sự rất quái lạ như có chuyện gì đó khiến ông phải đau đầu suy nghĩ.

--- Ông có chuyện gì không hiểu, ông cứ nói đi...!

--- Tôi không hiểu, kết quả xét nghiệm ADN của con gái ông và cô bé kia hoàn toàn xác thực họ là hai mẹ con... Nhưng mà rõ ràng theo kết quả trong máu của con gái ông cho thấy cô ấy vẫn còn là một trinh nữ, chưa từng có dấu hiệu sinh con... Vậy đứa bé kia là như thế nào xuất hiện đây chứ...!

Tô Định Hải nghe bác sĩ nói như vậy thì giật mình trong lòng một cái rồi vội trấn định lại, ông đưa tay lên miệng giả vờ ho khan một tiếng rồi đầu óc xoay chuyển thật nhanh bịa ra một lý do chính đáng để giải thích với bác sĩ. Nếu đúng như lời của bác sĩ nói thì Tina đúng là đến từ tương lai và chuyện này ông nhất định phải giấu kín, vì vậy ông liền mỉm cười giống như cười khờ nhìn bác sĩ nói.

--- Chuyện này thật ra là, Tina nó là con gái của một đứa con khác của tôi ở nước ngoài, nó là chị em song sinh với Thanh Hà, nhưng vì có một số lý do cho nên tôi mới không muốn người khác biết, vì thế tôi đã nhờ Thanh Hà nhận nuôi con bé, nhưng con bé lại tinh ranh nghi ngờ cho nên tôi mới gọi ông đến để lấy máu xét nghiệm cho nó tin tưởng...

--- À thì ra là vậy, thảo nào tôi cảm thấy kỳ lạ, hoá ra là chị em song sinh...!

Tô Định Hải thấy bác sĩ đã tin, ông thở nhẹ một hơi trong lòng rồi lại nói tiếp “Bác sĩ Phát, chuyện này tôi xin ông hãy giữ bí mật giúp tôi... Tôi không muốn có người khác biết sự tồn tại của đứa con gái còn lại của mình ở nước ngoài, và cả những tài liệu mà bệnh viện đã xét nghiệm của con gái tôi ngày hôm nay nữa, tôi nhờ ông đến bệnh viện mang toàn bộ về đây giúp tôi được không?”

--- Được, nếu chủ tịch đã có chuyện khó nói thì tôi cũng không hỏi nhiều nữa, tôi sẽ đến bệnh viện giúp ông lấy hết tài liệu mang đến cho ông...!

--- Vậy được, cảm ơn bác sĩ...!

--- Không có gì thưa chủ tịch... Không còn chuyện gì vậy tôi xin phép đi trước đây...!

--- Được, bác Sĩ cứ tự nhiên...!

Buổi nói chuyện kết thúc, sau khi bác sĩ Phát ra về ông Tô Định Hải đi ra khỏi phòng làm việc, về mặt vui mừng nồng nhiệt nhìn Tina rồi đi đến ôm lấy cô bé bế lên mà cưng chiều nói.

--- Ha ha Tina ngoan, để ông ngoại nhìn kỹ một chút nào... Chà chà, thật là giống mẹ như đúc...!

Tô Thanh Hà thấy biểu hiện của ba mình như vậy cô cũng thở phào nhẹ nhõm, nhoeo miệng cười một tiếng rồi tò mò hỏi “Ba à, lúc này bác sĩ Phát đã nói gì mà trông có vẻ thần bí quá vậy?”

--- Không có gì, chỉ là ông ấy hơi nghi ngờ vì con vẫn còn là một xử nữ nhưng lại có con...!

--- A, vậy, vậy ba trả lời thế nào? Tô Thanh Hà hốt hoảng a lên một tiếng, quả thật vấn đề này cô cũng đã từng nghĩ đến, nhưng cô không biết phải nói thế nào cho hợp lý cả.

--- Còn nói thế nào nữa, đương nhiên là bịa chuyện lừa gạt rồi... Ba nói với ông ta là Tina là con gái của người chị song sinh của con, nhưng vì một số lý do đặc biệt cho nên con mới phải thay chị mình nhận nuôi Tina, chỉ vậy thôi...!

--- Nếu vậy, ông tính nói thế nào với bên nhà ông bà nội của Tina đây...! Bà Lam mỉm cười vuốt tóc Tina lên tiếng hỏi.

--- Chuyện này thì không cần phải lo, tôi nói vậy với bác sĩ chỉ là để bịt miệng thôi. Còn bên nhà của ông Hoàng Hữu thì chỉ cần nói sự thật là được, vì dù sao thì họ cũng đã hiểu nhầm là con gái chúng ta và Hoàng Kỳ Linh đã có quan hệ với nhau, vậy thì cần gì phải giải thích nữa...! Tô Định Hải vừa cười vừa đưa tay xoa những sợi râu ngắn trên cằm thần nhiên nói.

--- Vậy thì cứ làm như lời ông nói đi...!

--- Nếu ba đã nói vậy rồi thì con cũng không có ý kiến, vậy bây giờ con có thể đưa Tina ra ngoài một lát được không ba mẹ...! Tô Thanh Hà thấy mọi việc đã xong, bây giờ cô muốn đưa Tina ra ngoài để mua quà cho cô bé.

--- Ừ, con cứ đưa con bé ra ngoài rồi mua cho nó một ít quà coi như để chào đón nó đến với gia đình mình...! Bà Lam nói.

--- Dạ mẹ... Vậy con đi đây...! Tô Thanh Hà nói xong rồi nắm tay Tina đi ra ngoài hướng vào trung tâm thành phố mà chạy đi.

OoO

Biệt Thự Trắng Vàng, Hoàng Kỳ Linh bởi vì hôm nay không có Tina ở nhà cho nên anh đã ngủ nướng đến tận gần 10h mới chịu rời giường, anh lười biếng vừa duỗi lưng vừa bước xuống lầu liền thấy ba mình đã ngồi bên dưới đợi sẵn, như có chuyện gì đó muốn nói. Anh đi lại gần ngồi xuống cái ghế bên cạnh ông rồi nhìn quanh nhà hỏi.

--- Ủa, mẹ đi đâu rồi ba...?

--- Bà ấy và Kỳ Duyên đi ra ngoài có việc rồi... Tien đây con nói chuyện với ba một lát đi...!

--- Dạ, vậy ba muốn nói đến chuyện mẹ của Tina sao? Hoàng Kỳ Linh biết ba mình muốn hỏi chuyện gì, cho nên anh cũng không muốn vòng vo mà trực tiếp hỏi thẳng.

--- Đúng vậy, hôm qua ba đã nghe Kỳ Duyên nói qua... Ba đã rất ngạc nhiên khi nghe mẹ của Tina lại là Con bé Tô Thanh Hà con gái của Tô Định Hải... Hoá ra đều là người quen cả...!

--- Dạ, chính con cũng rất bất ngờ khi nghe chính miệng Tina xác nhận cô ta là mẹ của nó... Nhưng mà điều kỳ quái là con lại không hề có cảm giác gì về cô ta cả, con thật sự không biết trước đây mình đã quan hệ với cô ta bằng cách nào...! Hoàng Kỳ Linh ngồi nhẩn mầy suy nghĩ, anh thật sự không hiểu nổi rốt cuộc năm năm trước mình và Tô Thanh Hà đã đến với nhau như thế nào, bởi vì trong ký ức của anh hình ảnh về cô là hoàn toàn trống không, gần như là không có chút liên hệ nào cả.

--- Đừng có nói nhảm nữa, nếu con không nhớ không có nghĩa là Tina cũng không nhớ, con bé Thanh Hà đã nuôi Tina những năm năm con nói không quen Thanh Hà vậy không lẽ là Tina nhận nhầm mẹ sao? Người đã nuôi con gái thay cho con suốt ngần ấy năm sao sao?

--- Ba nói cũng có lý, Tina rất là thông minh với lại còn ở gần với Tô Thanh Hà từ nhỏ nên chuyện nhận nhầm người chắc chắn là không có khả năng rồi...!

“Nhưng mà con vẫn cảm thấy có gì đó là lạ “

--- Không có gì lạ cả, con đã hại con nhà người ta phải chịu khổ thay con nuôi Tina suốt năm năm rồi, bây giờ nếu con đã biết sự thật rồi thì phải lo mà chịu trách nhiệm với người ta đi, Tina cũng đã lớn như vậy rồi, không thể để hai mẹ con nó cứ như vậy mà không có một danh phận nào được....!

--- Chuyện này con cũng đã có đề cập qua với nhà bên đó rồi, nhưng họ nói phải cần thêm thời gian để suy nghĩ...!

--- Ừ con làm vậy là đúng rồi, nếu đã vậy thì ba cũng sẽ gọi sang bên đó bàn bạc với họ một chút giúp con...!

--- Dạ, con cảm ơn ba... Vậy thôi bây giờ con đi đón Tina đây, nó mới đi khỏi nhà có một ngày mà con nhớ nó quá...!

--- Ừ đi đi, cứ đi chơi thoải mái rồi đón luôn cả mẹ con bé về đây cho ba mẹ gặp một lát...!

--- Dạ, vậy con xin phép...! Hoàng Kỳ Linh nói rồi cũng đứng dậy bấm điện thoại gọi cho Tô Thanh Hà rồi lái xe đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Gọi anh đến làm culi sách đồ

Trung Tâm thương mại thành phố Hồ Chí Minh, Hoàng Kỳ Linh theo chỉ dẫn của Tô Thanh Hà đi đến khu mua sắm quần Áo thời trang, anh vừa xuất hiện trong khu này liền lập tức thu hút không ít ánh mắt của các cô gái xinh đẹp ở đây, bởi vì phong thái rạng trên khuôn mặt đẹp trai của Hoàng Kỳ Linh lúc này quả thực đã tăng thêm mị lực của anh lên đến đỉnh điểm, các cô gái có thể đến mua đồ ở đây ai ai không phải là đại tiểu thư con nhà giàu hoặc là nhà có gia thế hiển hách, ít nhiều đều sẽ có trong mình một chút sự kiêu ngạo như thói quen của giới thượng lưu. Vậy mà tất cả lúc này đều ngo ngoe nhìn người đàn ông có thân hình cao ráo, phòng độ mà cũng không thiếu phần lịch lãm kia, đặc biệt là khuôn anh ta hoàn mỹ đến nỗi da dẻ trên mặt trắng sáng như hình mẫu 3D. Anh thân nhiên đầy tự tin nhưng lại không có một chút cao ngạo nào bình thân đi lướt qua các cô gái làm cho các cô cứ đắm chìm ngây ra.

Thế nhưng những giây phút hưởng thụ đó của Hoàng Kỳ Linh cũng không có kéo dài được lâu, bởi vì khi anh vừa ló mặt đi vào khu này thì hai mẹ con Tô Thanh Hà đã ngay lập tức nhìn thấy anh, chỉ là không có lên tiếng gọi để cho anh ta hưởng thụ một chút niềm vui thú được người khác ngưỡng mộ. Tina đứng nhìn vẻ mặt dửng dưng của ba mình mà che miệng cười thành tiếng, cô bé cố nhịn cười vẫy tay lên tiếng gọi. Theo tiếng gọi của Tina vang lên cũng lập tức làm tỉnh các cô nàng đang ngây ngốc kia.

--- Ba ơi, con và Mẹ ở đây này...!

“Hà, anh ấy đã có vợ con rồi sao... Haiz thật là đáng tiếc, nhưng mà anh ấy thật sự đẹp trai quá.. “ Một cô gái với vẻ mặt si mê và tiếc nuối nói.

“Đúng thật người gì đâu mà yêu nghiệt vậy không biết... Vẻ đẹp thật là hoàn mỹ “

Hoàng Kỳ Linh nghe tiếng gọi của Tina thì nhìn qua liền thấy con gái đang vẫy tay gọi mình, còn Tô Thanh Hà thì lại làm ngơ như không thấy mình, vẫn bình thân lựa đồ, anh bực bội bước đi lại gần ôm lấy Tina, đang định mở miệng nói Tô Thanh Hà thì cô đã lên tiếng trước chặn đứng lời anh định lại.

--- Anh nhanh bỏ con xuống rồi sách đóng đồ kia đi, tôi và Tina đã mua quá nhiều hiện tại đã sách không nổi nữa rồi...!

--- Cái gì? Nay đầu cô có vấn đề sao? Kêu tôi đi sách đồ cho cô à, nằm mơ sao... Tôi đến để gặp con gái, không phải đến để làm cu li sách đồ cho cô nha...! Hoàng Kỳ Linh tròn mắt nhìn Tô Thanh Hà lập tức phản bác, anh cảm thấy lời nói của Tô Thanh Hà là giống như đang ra lệnh cho mình, anh cảm thấy không thích hợp cho nên đã lập tức từ chối.

--- Ủa, anh không làm cu li thì chạy tới đây làm gì? Nếu không sách thì nhanh bỏ con xuống rồi về đi, để hai mẹ con tôi tự sách...! Tô Thanh Hà vẫn lạnh nhạt không thèm nhìn Hoàng Kỳ Linh lấy một cái, bộ dáng rất cao ngạo nói.

---- Cô...!

--- Nói tóm lại anh có sách hay không?

--- Tôi không sao...! Hoàng Kỳ Linh gằn từng chữ chắc nịch kiên quyết từ chối.

Tô Thanh Hà nghe vậy cũng không tức giận mà khoé miệng lại hé ra một nụ cười gian xảo, cô ngẩng mặt lên cười với anh một cái rồi bỗng nhiên giọng nói tăng thêm dexiben lớn lên một chút đủ cho mọi người xung quanh đều nghe thấy “ Anh đi về cho tôi, tôi không cần anh nữa... Nhanh bỏ con xuống rồi về đi, để hai mẹ con tôi tự sách đồ về, hừ nhờ sách có tí đồ mà cứ làm mình làm mẩy “

Mọi người xung quanh nghe bên này có người lớn tiếng thì lập tức nhìn sang liền thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi cực kỳ xinh đẹp, dưới chân họ còn có một đồng hồ, nghe tiếng nói của Tô Thanh Hà ai nấy đều nhìn Hoàng Kỳ Linh mà chỉ chỗ bàn tán làm anh ngượng đỏ cả mặt, anh nhìn về mặt đắc ý của cô mà tức giận trừng mắt một cái. Rồi trông mặt cũng xoay chuyển lợi hại, anh lập tức thả Tina xuống rồi nhanh tay ôm lấy khuôn mặt của Tô Thanh Hà mà hôn lên má cô một cái rồi cất tiếng nói lớn vừa đủ cho mọi người nghe thấy.

--- Anh sai rồi vợ yêu, bây giờ anh sẽ sách đồ cho em ngay đây ha ha...!

“ Anh, đồ lưu manh “ Tô Thanh Hà đỏ mặt giận dữ giậm chân, muốn đấm cho Hoàng Kỳ Linh một cái nói.

Mấy cô gái bán hàng gần đó thấy cảnh này thì ai nấy đều mỉm cười lắc đầu, đồng thời trong ánh mắt đầy ngưỡng mộ nói “ Haiz đúng là vợ chồng trẻ, ngay cả lúc giận dữ nhau mà cũng ra vẻ hạnh phúc như vậy “

--- Thế nào, không phải bây giờ tôi đã sách đồ rồi đây sao?

--- Mặc kệ anh... Hừc...! Tô Thanh Hà liếc xéo Hoàng Kỳ Linh một cái nắm lấy tay Tina kéo đi trước, để lại một mình Hoàng Kỳ Linh há miệng đứng đờ người ra mà nhìn theo.

“ Cô ta hôm nay làm sao vậy chứ? Trông có vẻ đánh đá hơn mọi ngày a “

Tina bị mẹ kéo đi, cô bé ngoảnh mặt nhìn ba mình cười cười tinh quái, Hoàng Kỳ Linh không hiểu bộ dáng cười của Tina như vậy là có ý gì, nhưng khi anh nhìn theo ánh mắt của con gái đang nháy nháy vào cánh tay đang băng vải của mình thì anh chợt hiểu ra, anh đưa một ngón tay cái lên ra hiệu ý khen Tina giỏi rồi cúi xuống giả bộ sách đồ, mặt thì nhăn nhó lại miệng thì không ngừng la đau đớn.

--- Á, tay của tôi, tay... Tay của tôi đau quá...!

Tô Thanh Hà đang đi trước nghe vậy thì cả kinh, cô chợt nhớ ra là tay của Hoàng Kỳ Linh đang còn bị thương phải băng bột, cô thầm trách mình một tiếng rồi lo lắng quay lại chạy đến đỡ lấy anh quan tâm hỏi “ Anh, anh có làm sao không? Tôi xin lỗi, tôi quên mất là tay của anh còn đang bị thương “

Hoàng Kỳ Linh mặt giả bộ nhăn nhó, lén nháy mắt với con gái một cái rồi giọng nói như đứt quãng nói “ Tôi không sao? Chỉ là hơi đau một chút thôi, mau đi thôi để tôi sách đồ cho.. “

--- Không được, anh bế con để tôi sách đồ... Lỡ như làm vết thương nặng hiện thì sẽ không hay đâu...! Tô Thanh Hà nhất quyết không chịu để cho anh sách đồ nữa, bộ dáng cô rất lo lắng, giống như một cô vợ hiền đang quan tâm chồng, cô nắm lấy cánh tay bị thương của anh mà lật qua lật lại nhẹ nhàng cẩn thận nói.

Hoàng Kỳ Linh trong bụng cười trộm không ngừng, nhưng ngoài mặt thì vẫn giả bộ như vậy, anh nhìn bộ dáng quan tâm của cô nàng lúc này trong lòng anh cũng dâng lên một cảm giác ấm áp mà dường như đã lâu rồi nó chưa từng xuất hiện trong tâm hồn anh, trong lòng anh thầm nghĩ “ Thật là xinh đẹp... Lần này phải cảm ơn con gái rồi... “

--- Không sao đâu, cô trông con đi tôi sách được mà... Đi, còn muốn mua gì nữa thì mau đi thôi...! Hoàng Kỳ Linh thấy vẻ mặt lo lắng của cô nàng, anh không đành lòng đùa giỡn nữa nên mỉm cười vờn người đứng dậy sách hết đồng hồ đi về phía trước...

--- Nay, nay, nay anh, haiz đã bảo là không được rồi mà, anh thật cứng đầu... Tina nhanh đi thôi con...! Tô Thanh Hà gấp gấp nắm tay Tina kéo đi, trong lòng cô cũng không biết tại sao mình lại cảm thấy lo lắng cho anh ta quá mức bình thường như vậy nữa.

Nhưng mà chuyện đời vẫn luôn là gặp những nhân vật phản diện rất đúng lúc, đang lúc Hoàng Kỳ Linh còn đang vui vẻ tung tăng sách đồ đi phía trước, đột nhiên từ bên cánh tay phải một giọng nữ có phần đồng đánh ổng ẹo gọi tên anh vang lên “ Anh Jzem, anh Jzem ơi... Hi hi lâu quá không gặp anh... “ Hoàng Kỳ Linh vừa nghe giọng nói này về mặt tươi cười lập tức thu lại thay bằng một bộ mặt lạnh nhạt, liếc nhìn sang hướng cô gái kia bước chân dừng lại hỏi.

--- Mỹ Linh sao? Em gọi anh có chuyện gì?

--- Ai da, người ta khó khăn lắm mới gặp được anh mà, những ngày qua anh làm gì mà em không liên lạc được với anh vậy? Phan Mỹ Linh điệu đà một thân trang phục gọi cầm đi đến bên cạnh ôm lấy cánh tay Hoàng Kỳ Linh bộ dáng khiêu gọi nói.

--- Em muốn nói gì thì mau buông ra rồi nói, ở đây là nơi đông người đừng có nín nín kéo kéo để cho người khác hiểu lầm như vậy...! Hoàng Kỳ Linh nhìn xung quanh thấy không ai chú ý, rồi lại liếc nhìn ra phía sau thấy hai mẹ con Tô Thanh Hà đang cười nói đi đến gần, anh gấp gáp thả lỏng đồ trên tay xuống, nhanh tay gỡ bỏ tay của Mỹ Linh ra khỏi tay mình.

--- Anh Jzem à, anh làm sao vậy? Sao tự nhiên lại ngại ngùng như vậy chứ...! Phan Mỹ Linh vẫn đang giống như đĩa xôi ngày cứ bám dính lấy tay Hoàng Kỳ Linh không chịu buông ra, làm anh cực kỳ nôn nóng.

--- Cô, cô kia mau buông ba cháu ra đi, cô làm gì vậy? Tina đang đi phía sau vừa thấy cảnh này liền la lên, nhanh chân chạy đến tách hai người ra nhìn Mỹ Linh nói.

--- Ô, bé con cũng đến đây sao? Dễ thương quá, lại đây cô hôn cái nào...! Mỹ Linh ngạc nhiên nhìn Tina nhỏ bé đang đứng chầm chầm chắn trước người Hoàng Kỳ Linh, trong bụng cô ta thầm rủa “Lại là con nhóc chết tiết phá đám” nhưng ngoài miệng thì vẫn tươi cười làm bộ như muốn thân thiết ôm hôn Tina.

--- Không, cháu không muốn, cô đừng lại gần cháu và ba cháu...! Tina kiên quyết lắc đầu không cho Phan Mỹ Linh lại gần mình.

--- Ao, con nhỏ này tại sao lại ngang bướng như vậy? Mẹ cháu đã dạy cháu cách cư xử với người lớn như vậy sao?...! Phan Mỹ Linh tức giận nói.

--- Không ai dạy con bé như vậy cả, nó chỉ làm theo những gì nó cảm nhận được thôi...! Tô Thanh Hà từ phía sau đến bên cạnh Tina, ánh mắt lạnh giống như hàm băng nhìn Phan Mỹ Linh nói từng câu sắc lạnh không hề câu lệ.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Đã kích cho cô ngất xỉu

Phan Mỹ Linh theo tiếng nói nhìn lại liền thấy cô gái cực kỳ xinh đẹp có phần giống với cô bé Tina, cô mở to mắt như hai hạt nhãn kính ngạc mà nhìn Tô Thanh Hà, sau đó về mặt thu hồi lại hỏi một câu ngang ngược. “Cô là ai, cô là cái thứ gì mà lại chen vào chuyện của người khác” sőt đi cô ta nói chuyện mới câu đầu mà đã tỏ rõ thái độ chanh chua như vậy là bởi vì cô ta đang ganh tỵ, cô ta ganh với sắc đẹp của Tô Thanh Hà, mặc dù cô ta biết chính bản thân mình cũng rất xinh đẹp và quyến rũ, nhưng khi đứng đối diện với Tô Thanh Hà thì lại khiến cho cô ta như từ trên đỉnh núi bỗng dưng bị tụt xuống chân đồi, cách nhau quá xa, mà bản tính của cô ta lại chính là kiểu người hay đố kỵ ganh đua cho nên lúc này mới có biểu hiện như vậy, với lại khi nhìn hai gương mặt của Tina và Tô Thanh Hà cô ta đã đặt nghi vấn trong bụng rằng có thể nào hai người này lại là mẹ con.

Tô Thanh Hà nghe một câu xấc xược như vậy cô cũng không có tỏ thái độ khó chịu hay là bất mãn gì cả, mà chỉ từ tốn nói một câu với Hoàng Kỳ Linh làm cho Phan Mỹ Linh nghe được tức đến run người “Anh cứ để đồ xuống đó cho tôi rồi làm ơn đưa con vệt đồ này đi chỗ khác giúp tôi”

--- Há, cô, cô dám nói tôi là con vệt sao?... Anh Jzem à, cô ta là ai tại sao lại dám nói chuyện với em như vậy chứ...! Phan Mỹ Linh lướt nhìn toàn thân mình từ trên xuống dưới một lượt, toàn thân đều là màu đỏ, cô ta la to lên rồi ôm lấy cánh tay Hoàng Kỳ Linh vừa làm bộ ủy khuất vừa nũng nịu nói.

--- Được rồi được rồi... Mỹ Linh hôm nay anh còn có việc, hay là em về trước đi, hôm khác anh sẽ gọi em...! Hoàng Kỳ Linh vừa nói vừa gỡ hai tay của Phan Mỹ Linh đang bầu vịu ra khỏi tay mình, giọng nói có chút nhượng bộ cô ta.

--- Không, em không đi, nếu anh không nói cho em biết cô ta là ai thì em sẽ nhất quyết không đi... “Phan Mỹ Linh vẫn cứ bám chặt không chịu buông, nhất nhất phải bắt Hoàng Kỳ Linh giải thích cho bằng được.

Tina nhìn cảnh ngựa mất này, cô bé liếc nhìn mẹ mình nhưng thấy mẹ vẫn cứ đứng trơ trơ ra như vậy mà không có động tĩnh gì, Tina nóng lòng nghiêng rặng treọ chạy vào ôm lấy cánh tay của Phan Mỹ Linh mà kéo ra, miệng còn lầm bầm uy hiếp “. Buông ra, buông ra, cô mà không buông thì cháu sẽ cắn cô đó “

Hoàng Kỳ Linh đang bị kéo tay, anh nhìn con gái với ánh mắt đầy cảm kích, đối với con đĩa bám dai này mỗi lần đụng phải thật khiến anh đau đầu không ít. Hai bên một lôi một kéo qua qua lại lại, Tina vẫn cứ ôm khư khư cánh tay của Phan Mỹ Linh mà kéo ra, mặc cho Tô Thanh Hà đang đứng một bên gọi, cứ nhây nhura một lúc như vậy cuối cùng Tina thấy chẳng còn cách nào, người phụ nữ này quả thật mất quá dày nên cô bé phải đưa ra hạ sách, Tina không nói hai lời liền há mồm ngậm một cái thật to vào cánh tay trắng nõn của Phan Mỹ Linh mà gặm.

--- Á aaaaaaaaaa... Con nhỏ chết tiết, mày dám cắn tao thật sao? Mau tránh ra đồ mất dạy...! Một tiếng hét vang vọng toàn bộ khu mua sắm gây nên không ít sự chú ý của mọi người nhìn qua bên này, vừa lúc nhìn thấy cảnh Phan Mỹ Linh hai tay xô ngã Tina xuống sàn rồi mắng chửi.

Hoàng Kỳ Linh thấy Tina bị xô ngã xuống đất, về mặt anh lập tức biến đổi trở nên giận dữ, anh bóp chặt lấy cánh tay của Phan Mỹ Linh mà kéo ra đang định đẩy cô ta ngoài rồi mắng một trận, nhưng động tác còn chưa kịp làm thì đã có một bàn tay “bóp chặt” giáng một cái tát thật mạnh vào mặt Phan Mỹ Linh in rõ năm dấu tay, Hoàng Kỳ Linh và Phan Mỹ Linh đồng thời trợn mắt nhìn Tô Thanh Hà về mặt đang đỏ bừng vì giận dữ, cô định tát thêm cho Phan Mỹ Linh một cái nhưng Hoàng Kỳ Linh lại lên tiếng can lại.

--- Đủ rồi Thanh Hà, không cần phải làm như vậy... Tina cũng không có sao cả...! Nhưng rồi lại có tiếng “bóp chặt” vang lên, nhưng lần này không phải là Phan Mỹ Linh bị tát mà là Hoàng Kỳ Linh, bị ăn một cái tát vô lý khuôn mặt đẹp trai con giận vừa lảng xuống thì lúc này lại nổi lửa quát thẳng vào mặt Tô Thanh Hà.

--- Cô bị điên sao? Tại sao lại đánh tôi... Cô đừng tưởng tôi nhượng bộ cô thì cô muốn làm gì thì làm nha...!

Tô Thanh Hà mặt lạnh như băng không thèm đếm xỉa đến lời của Hoàng Kỳ Linh mà chỉ lạnh nhạt nói một câu “Hai cái tát là dành cho cô ta, nhưng anh muốn nhận một cái thì tôi để cho anh... Cho anh thấy tôi không giống như anh, tôi sẽ không để ai động đến con của mình dù là vô tình hay cố ý.” cô nói xong cũng không thèm nhìn hai người rồi đỡ Tina đứng dậy nhìn quanh một lượt hỏi.

“Con có làm sao không? Mẹ xin lỗi là mẹ không tốt”

--- Con chỉ bị ngã thôi không sao đâu mẹ...! Tina phui phui lại Áo quần nhăn trên người nói.

Phan Mỹ Linh đứng ôm má mà tức giận, đang muốn lên tiếng năg chửi thì lại nghe Tina gọi Tô Thanh Hà là mẹ, cô hơi ngạc nhiên một chút rồi bày ra bộ mặt khinh thường giọng điệu châm biếm nói. “A, tưởng là ai, hoá ra lại là con nhà quê dùng sắc đẹp đi dụ dỗ anh Jzem... Sao hả? Sống nghèo khó quá không chịu nổi nên bây giờ đem đứa con đến làm cơ để moi tiền đúng không?”

--- Mỹ Linh không được nói vậy, mau im miệng lại cho tôi...! Hoàng Kỳ Linh nghe Phan Mỹ Linh nói những lời khó nghe như vậy, anh mặc dù vẫn đang giận Tô Thanh Hà, nhưng lời nói nghe không lọt tai kia lại khiến anh vô cùng chán ghét Phan Mỹ Linh.

Tô Thanh Hà tức cười nhìn Phan Mỹ Linh giống như nhìn một người ngu ngốc, cô nhìn Phan Mỹ Linh châm chọc hỏi. “Thật là ngưỡng mộ quá, cô có phải là người mẫu Siêu Hạng cấp thể giới Phan Mỹ Linh không vậy?”

--- Hừ, đồ nhà quê như cô mà cũng biết đến tôi thì đúng là Vinh hạnh cho cô lắm rồi đấy... Nếu đã biết tôi là ai rồi thì mau mau dắt con của cô biến khỏi đây đi, từ nay về sau cũng đừng bao giờ tìm anh Jzem của tôi nữa...! Phan Mỹ Linh tự ngạo nói.

Tô Thanh Hà cười đánh giá Phan Mỹ Linh từ trên xuống dưới một lượt, khoe miệng nhẹ cong lên xinh đẹp nói một câu làm cho toàn bộ người đứng xem xung quanh và cả Phan Mỹ Linh đều đứng đờ người ra không thể tin nổi. “Ồ, cô là người mẫu nổi tiếng, cứ bước chân là có tiền tôi không bì nổi với cô về mặt này... Nhưng có một sự đã kích nạng mà cô nên biết bây giờ là... Quần Áo dày đẹp cô đang mang trên người đúng toàn là đồ hiệu đắt tiền đến độ mất... Nhưng cô có dám chắc toàn bộ những thứ đó của cô cộng lại sẽ đủ tiền mua một đôi giày của người nghèo như tôi đang mang trên chân hay không?”

Mọi người phát hoảng khi nhìn lại thứ mà cô nàng này đang mang trên chân, một đôi giày cao gót màu trắng bạc tinh tú sáng lấp bởi sự tương phản của ánh sáng với các Viên kim nhỏ Li ti được gắn trên đó, những phụ nữ cuồng thời trang ở đây có mắt nhìn vừa nhìn vào là biết giá trị của đôi giày đó khủng khiếp như thế nào, thứ đó giường như là Áo ước của rất nhiều phụ nữ đam mê thời trang. Sợ là có thêm mười bộ đồ của cô người mẫu kia cũng không mua nổi một đôi giày đó. Thứ xa xỉ như vậy bình thường những người sở hữu nó đều không nỡ dùng, họ chỉ mang nó khi đi dự những buổi tiệc lớn, vậy mà cô gái trẻ này lại chơi sộp như vậy cư nhiên mang đôi giày này đi ngang đi dọc như những vật bình thường, giống như là không quan trọng vậy...

Phan Mỹ Linh muốn lên tiếng phản bác, cho là Tô Thanh Hà đang nói chuyện Ngông cuồng, nhưng khi nghe những tiếng bàn tán nghị luận xung quanh, cô ta bất giác nuốt một ngụm nước bọt rồi nhìn vào đôi giày mà Tô Thanh Hà đang mang trên chân, ngay lập tức ánh mắt cô căng ra như không thể tin được, bởi vì đôi giày này là một trong những đôi giày mà cô ta vẫn ao ước từng ngày, là một trong những đôi giày nằm trong bộ sưu tập đặc nhất thể giới mà cô vẫn thường hay lật đi lật lại xem trên mạng.

--- Không, không thể nào... Đây chắc chắn là hàng nhái... Người như cô không thể nào có được những thứ như vậy...! Phan Mỹ Linh lắc đầu cố ép mình không tin đây là sự thật, trong lòng cô cũng bắt đầu tò mò về thân phận của Tô Thanh Hà, nhưng ngoài mặt thì không có biểu hiện ra.

--- Ừ cũng đúng, những thứ hàng nhái này ở nhà tôi còn có mấy đôi nữa... Chỉ tiếc là dù là hàng nhái đi nữa chắc cô cũng không có cửa mà mua chúng đâu nhì...! Tô Thanh Hà quyết định, đã dă kích người thì phải dă kích cho học máu mới thôi, đặc biệt là với loại người như Phan Mỹ Linh gặp phải những chuyện này thì rất dễ bị tăng xung. Mặc dù Cô biết cách làm này có phần hơi khoe của, nhưng mà không sao cả con người cô vốn đã chẳng quan tâm gì đến chuyện có danh tiếng hay không danh tiếng. Nếu cô là người sợ mang tiếng thì đã chẳng dám thách thừng mà nhận Tina là con đẻ cho người người soi mói rồi. Còn chuyện đôi giày đắt tiền này cũng vậy, cô không giống như bao người khác, có thứ quý giá đắt đỏ là đem cất không nỡ dùng. Nhưng cách suy nghĩ của cô thì lại khác, mình mua là bởi vì mình thích nó mà đã thích là phải mang, không quan tâm đến giá trị của nó là bao nhiêu dù cho có đắt có quý nhưng cô vẫn xem nó như những đôi giày bình thường và mang đi lại bình thường, chỉ đơn giản là vì thích nó nên mang nó thôi...!

--- Cái gì, còn đến mấy đôi...! Quả nhiên người hay ganh tỵ đua đòi không chịu nổi đã kích, Phan Mỹ Linh thốt lên một câu cuối cùng rồi lẩn ra ngắt xiu.

Hoàng Kỳ Linh lắc đầu thầm phát lạnh trong lòng “Đàn bà một khi đã đầu đã đứng là đáng sợ hơn đàn ông gấp trăm lần... “ anh suy nghĩ rồi nhờ nhân Viên sơ cứu của trung Tâm Thương Mại đưa Phan Mỹ Linh chăm sóc, xong rồi cũng chẳng dám nhìn Tô Thanh Hà, anh chỉ lặng lẽ cầm lên đồng hồ rồi lúi một mạch ra ngoài trước, Tô Thanh Hà nhìn thấy bộ dáng của anh như vậy cô tức cười, muốn cười nhưng lại nhin xuống, những tức giận vừa nãy cũng tan đi hết.

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Đồ vô duyên

Hoàng Kỳ Linh mang đồ ra xe cho Tô Thanh Hà rồi đưa Tina lên xe của mình, đang định lái xe chạy đi thì anh chợt nhớ đến lời mà ba mình đã nói, bảo anh phải đưa Tô Thanh Hà về gặp ông, vì vậy về mặt anh nghiêm túc lại nói “ Ba mẹ tôi bảo đưa cô đến nhà cho hai người gặp... Ý cô thế nào, có thể đi không?... “

--- Ba mẹ anh muốn gặp tôi sao? Nhưng, nhưng mà hiện tại tôi vẫn chưa sẵn sàng, hay là để lần khác đi...! Tô Thanh Hà biết ba mẹ của Hoàng Kỳ Linh gọi mình đến gặp là có ý gì, tuy cô biết trước sau gì cũng phải gặp một lần koi như là vì Tina, nhưng hiện tại thì cô vẫn chưa đủ tự tin để đối mặt với vấn đề này, bởi vì mọi chuyện đều đến quá đường đột khiến cho cô không thể nào tiếp thu hoàn toàn được, thế nên cô mới thẳng lời mà từ chối Hoàng Kỳ Linh.

Hoàng Kỳ Linh nghe vậy anh cũng có thể hiểu được cảm giác của cô về chuyện này nên anh cũng không có nói thêm gì, anh chỉ gật đầu một cái rồi nhìn Tô Thanh Hà quan tâm nói “ Đừng lo lắng quá, tôi luôn sẵn sàng chịu trách nhiệm với cô và con, nhưng nếu cô không muốn thì cũng có thể tự do đi tìm hạnh phúc của mình sẽ không ai ép cô cả.... Nếu nhớ con thì cô có thể đến thăm nó bất cứ lúc nào... “ nói xong anh lái xe chạy đi, chỉ để lại một mình Tô Thanh Hà vẫn đang đứng ngây ra đó mà suy nghĩ về những lời mà anh vừa nói.

Tô Thanh Hà nhìn theo bóng xe chạy đi khuất, cô định thần lại thở sâu một hơi rồi lẩm bẩm tự nói một mình “ Phải làm thế nào đây, nếu không lấy anh ta thì sẽ không thể ngồi ở bên cạnh chăm sóc cho Tina, nó chỉ có thời gian hai năm... Nhưng nếu lấy anh ta thì mình lại không cam lòng vì anh ta chịu lấy mình cũng chỉ là vì trách nhiệm vì Tina chứ không phải vì yêu mình... Hôn nhân mà không có tình yêu thì liệu có được hạnh phúc không? “ Cô thì thầm tự hỏi, trong lúc cô còn đang đắm chìm trong những suy nghĩ quanh quẩn kia thì từ trong túi xách của cô tiếng chuông điện thoại đột nhiên ngân vang, kéo cô tỉnh lại từ trong những suy nghĩ đó, cô lắc đầu xua đi những thứ đau đầu kia gạt sang một bên rồi lấy điện thoại ra nhìn tên người gọi đến là Mộc Đào cô bắt máy hỏi.

--- Alo Mộc Đào à, gọi mình có chuyện gì vậy?

Bên kia Mộc Đào vừa thấy Tô Thanh Hà bắt máy thì giọng đã lau láu hỏi “ Lina cậu không có chuyện gì chứ? Tại sao từ hôm qua đến giờ mình gọi cậu không được? “

--- À, tại mình bận chút chuyện... Sao cậu nóng lòng gọi cho mình chỉ là để hỏi vậy thôi hà...? Tô Thanh Hà nhoen miệng cười cười nói.

--- Không, không phải, mình có chuyện cần nói với cậu... Bây giờ cậu đang ở đâu, chúng ta gặp nhau rồi nói chuyện...!

--- Ừ được, vậy cậu muốn gặp ở đâu đây...?

--- Mình và chị dâu sẽ ở quán cafe Vip đợi cậu, cậu mau đến đây nha... Mình đang có rất nhiều chuyện muốn tâm với cậu đó...!

Tô Thanh Hà mặt đang cười cười, nhưng khi nghe nhắc đến Trần Phương Anh thì nụ cười trên mặt cô đông cứng lại, cô im lặng lưỡng lự một lát rồi cuối cùng lên tiếng nói “ Ừ, vậy hẹn cậu 15 phút nữa... Mình đang ở trung tâm Thương Mại cũng gần đó, mình sẽ qua ngay. “

--- Ừ vậy lát gặp...! Mộc Đào cúp điện thoại về mặt tươi cười lăm lẹ ra hai cái lúm đồng tiền thật sâu trên má, bỗng dưng cô cảm giác như có gì đó không đúng, cô ngẩng đầu nhìn lại liền thấy bốn con mắt đang chăm chăm nhìn mình quái dị, cô cười duyên lăm bộ hăng giọng một cái ngưng ngưng hỏi.

--- Hai người nhìn em như vậy là ý gì?

Trần Phương Anh khoé miệng nhếch lên cười nhẹ một cái rồi trêu Mộc Đào một câu “ Vì em từ nãy đến giờ cứ ngồi im lìm, vừa gọi được cho Lina một cái thì cứ như là được nói chuyện với người yêu vậy, mặt mày hớn hờ và nói lia lịa, đâu có giống bộ dạng thẹn thùng vừa nãy khi nói chuyện với giám Đốc Đoàn đâu chứ... “

--- Đúng vậy, thấy cô nói chuyện với bạn cười vui như vậy... Quả thật trông cô lúc tươi cười có nét rất là duyên dáng dễ thương lắm, tôi cũng tò mò không biết người bạn này của cô là người như thế nào mà lại có thể làm cho cô khi nói chuyện lại vui vẻ như vậy?...! Đoàn Quốc Dân ngồi đối diện Mộc Đào một thân trang phục tao nhã lịch lãm, nhìn nụ cười duyên dáng trên khuôn mặt cô có chút thất thần nói. Anh ta cũng biết ý định mà hôm nay Trần Phương Anh hẹn mình và Mộc Đào ra đây gặp nhau là có ý muốn làm mai cho hai người làm quen với nhau. Nhưng bởi vì từ lúc gặp đến giờ anh ta đều thấy Mộc Đào cứ một mực tỏ thái độ lạnh nhạt nên cho là cô nàng này hơi khó tính, đến khi anh thấy Mộc Đào cười đùa nói chuyện điện thoại thì anh mới biết hoá ra mình đã đánh giá người ta quá vội vàng... .

--- A, không có, không có nha... Là tại vì mấy hôm nay không có gặp Lina cho nên hơi nhớ cậu ấy một chút thôi...! Mộc Đào xua tay giải thích... .

--- À, Lina đang đến đây sao? Vậy cũng tốt, sẵn tiện chị muốn mời cô bé vài ngày nữa đến dự tiệc kỷ niệm ngày cưới của chị... Đến lúc đó nếu Giám Đốc Đoàn có rảnh thì cùng đến chung vui nhé...? Trần Phương Anh nói.

--- Nếu cô Phương Anh đã có lời mời thì tôi nhất định sẽ đến... Nhân tiện tôi cũng muốn mời Cô và cô Mộc Đào cuối tuần này đến dự tiệc chiêu đãi

các đối tác của dự án Thành Phố Thiên Đường lần này, mong là hai cô sẽ đến...!

--- Được chứ, hai chị em tôi cũng là người kinh doanh cũng phải đi giao tiếp một chút chứ...!

--- Chị dâu à, chị và anh hai muốn tổ chức tiệc thật sao? Ngày mai anh hai sẽ về nước sao? Mộc Đào có chút thắc mắc cùng lo lắng chuyện gì đó hỏi. Nhưng trong lòng cô thì lại thì thầm “Rốt cuộc chị dâu đang muốn làm gì đây, chị ấy không sợ anh hai gặp lại Lina thì sẽ sinh tình hay sao? Chị ấy biết rõ là trước đây anh hai rất thích Lina mà”

--- Ừ, hai anh chị đã bàn bạc kỹ rồi, đến đây là thời điểm thích hợp nhất... Tại vì từ lúc mới cưới đến giờ cả anh và chị đều bận việc công ty cho nên không có thời gian quan tâm những chuyện này, bây giờ mọi thứ đã ổn định rồi, cũng là lúc anh chị nên quan tâm đến chuyện đời tư một chút...! Trần Phương Anh gật đầu giải thích.

--- Vậy chị không lo là...!

--- Chị biết chứ, nhưng chị tin tưởng chồng chị và cũng tin tưởng nhân phẩm của Lina...!

--- Dạ, vậy thì tùy anh chị, em cũng sẽ nhắc nhở Lina một chút...!

Ba người ngồi một bàn trong quán nói chuyện qua lại một lúc, đến hơn hai mươi phút sau cánh cửa quán cafe được mở ra, Tô Thanh Hà mặc một bộ váy ngắn ngang đầu gối màu trắng, trông rất thanh nhã bước vào, cô đưa mắt tìm kiếm bàn của Mộc Đào nhưng Mộc Đào đã nhìn thấy cô trước liền đứng dậy gọi tay gọi to.

--- Lina, Lina bên này này...!

Tô Thanh Hà theo tiếng nhìn lại thấy bàn của Mộc Đào có ba người, mà lại còn là người quen, cô nhìn hai người ngồi đằng kia, đôi chân mày mỏng xinh đẹp khẽ nhăn lại một chút rồi lại giãn ra cô nhẹ nhàng bước đến bàn chào Trần Phương Anh và Đoàn Quốc Dân một tiếng rồi ngồi xuống bên cạnh Mộc Đào giọng có chút bực mình hỏi...!

--- Tại sao cậu không nói cho mình biết là còn có Giám Đốc Đoàn ở đây nữa?

Mộc Đào nheo mắt không hiểu sao cô bạn này lại đột nhiên nói có vẻ khó chịu như vậy, nhưng cô vẫn cười trừ một tiếng rồi ghé sát vào tai Tô Thanh Hà nói nhỏ giải thích... “Lina à cậu đừng giận, tại mình cũng hết cách chị dâu mình muốn mình đến đây xem mặt anh ta, mình không thích như vậy nhưng cũng không tiện từ chối cho nên...”

“Cho nên cậu gọi mình đến để thay cậu chống đỡ chứ gì” không đợi Mộc Đào nói hết câu, Tô Thanh Hà đã biết tổng ý định của bạn mình nên cô đã nói luôn phần sau cho Mộc Đào.

“Hi hi chính là như vậy, Lina giúp mình nha, nha nha... Cậu không cần phải làm gì cả chỉ cần ngồi đây nói chuyện với mình là được rồi”

Thấy hai cô gái vừa đến là đã quần lấy nhau mà thì thầm to nhỏ, Trần Phương Anh hắng giọng một tiếng cắt ngang câu chuyện rồi đùa mắng nói “Hai cái đứa này, cứ gặp nhau là lại quần lấy nhau quên trời quên đất”

--- A, chị Phương Anh, em xin lỗi em quên mất...! Tô Thanh Hà làm bộ ngượng ngùng xin lỗi, nhưng thật ra là ngay từ đầu cô đã cố ý không thèm để ý đến hai người này mà lao đầu vào bà tám với Mộc Đào rồi.

Hiện tại người im lặng nhất không phải ai khác chính là Đoàn Quốc Dân, kể từ lúc Tô Thanh Hà vừa xuất hiện trong tầm mắt thì anh ta đã nhìn đến ngăn người ra rồi, ngay cả lúc Tô Thanh Hà không thèm để ý đến mình thì anh ta vẫn thất thần nhìn cô gái xinh đẹp giống như yêu nghiệt mà anh đã gặp qua vài lần này. Đến khi nghe tiếng ho khàng của Trần Phương Anh vang lên anh ta mới giật mình tỉnh lại miệng ngượng ngùng cười khổ vì mình đã quá mất tập trung. Nhưng quả thật đứng trước sắc đẹp của người con gái này mặc dù chỉ là mới gặp vài lần, nhưng anh vẫn không thể nào cưỡng lại được để tâm hồn mình bị cô ta hút đi mất.

Lúc này Đoàn Quốc Dân đã lấy lại bình tĩnh trong lòng thầm hạ quyết tâm, hôm nay phải tận dụng cơ hội này để làm quen với Tô Thanh Hà, nhưng anh ta lại nóng vội nên đã mặc kệ Tô Thanh Hà và Trần Phương Anh đang nói chuyện, anh ta đột nhiên lên tiếng lưng chừng cắt ngang hai người rồi nói một câu tế nhị nhưng lại chọn sai thời điểm nên biến thành vô duyên. “Chào cô Tô Thanh Hà, chúng ta lại gặp nhau rồi, tôi rất vui được gặp lại cô...” “Câu nói lưng chừng kia làm cho ba cô gái phải nhìn anh ta bằng ánh mắt khác thường, thật không hiểu nổi phép lịch sự giao tiếp của anh ta tệ như vậy tại sao lại có thể làm giám Đốc điều hành của một công ty lớn như vậy.

Tô Thanh Hà là trung tâm của câu nói đó, cô tò thái độ bất mãn liếc xéo Đoàn Quốc Dân một cái rồi “Hừ” một tiếng “Đồ vô duyên” thật to vang lên cho mọi người xung quanh nghe thấy rồi nhìn sang anh ta mà chỉ chỗ cười nhạo.

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Vì con và vì..... Anh ta...

Đoàn Quốc Dân hơi ngượng khi biết mình đã quá lố, anh ta thầm trách mình tại sao lại nóng vội như vậy, nhưng đó chỉ là suy nghĩ trong lòng anh ta, còn ngoài mặt thì anh ta biểu hiện ra chút á ngại rồi sau đó cười xòa nói: “ Xin lỗi các cô, thật ngại quá, bởi vì tôi bị cô Tô Thanh Hà làm cho ngạc nhiên cho nên mới thất thố như vậy.. “

Trần Phương Anh nghe vậy cô cũng chẳng buồn để ý, chỉ qua loa gạt đầu một cái rồi bung lấy ly nước lên uống. Duy chỉ có Tô Thanh Hà và Mộc Đào hai người lại tò mò vì sao Đoàn Quốc Dân lại nói là anh ta bị Tô Thanh Hà làm cho ngạc nhiên, vì vậy Mộc Đào không nhịn được hỏi.

--- Này anh, bạn tôi từ lúc bước vào đây cậu ấy vẫn bình thường như vậy, đâu có làm ra động tác gì đâu mà anh lại nói là ngạc nhiên...?

--- À cái này thì tôi nghĩ cũng dễ hiểu mà, đó là bởi vì Cô Tô quá mức xinh đẹp cho nên tôi nhất thời không tự chủ được mà thất thố...! Đoàn Quốc Dân vừa nói vừa cười tỏ ý rằng chuyện vừa nãy là do anh ta hoàn toàn không cố ý, mà là do bị sắc đẹp của Tô Thanh Hà làm cho mê loạn nên mới như vậy...

Mộc Đào nghe anh ta trả lời như vậy cô nhất thời không biết nên nói thế nào, bởi vì lời của Đoàn Quốc Dân chính xác là đang khen Tô Thanh Hà xinh đẹp cho nên đã thu hút anh ta không tự chủ được, cô quay sang nhìn Tô Thanh Hà xem ý kiến, nhưng Tô Thanh Hà về mặt vẫn điềm nhiên bung ly nước lên nhấp một tí rồi thản nhiên nói.

--- Thôi bỏ đi... Mà nè cậu kêu mình đến đây bảo là có chuyện muốn nói, vậy cậu muốn nói với mình chuyện gì đây...!

--- Hi hi đây là cậu nói đúng chủ đề rồi... Là chuyện của anh chàng đẹp trai mà mình đã từng nói, ngày hôm qua mình đã gặp anh ấy mình đã...! “ Khoan đã hai đứa, chị vừa nhớ ra là còn có chuyện cần xử lý nên phải đi trước, nhân đây chị muốn mời luôn Lina ba ngày sau đến nhà dự buổi tiệc kỷ niệm ngày cưới của vợ chồng chị nha... thôi chị phải đi trước đây mọi người nói chuyện vui về... “

Mộc Đào đang háng hái nói đến đoạn hấp dẫn nhất, nhưng lời còn chưa nói hết thì đã bị Trần Phương Anh cắt ngang nói trước, vì lý do là còn có việc nên phải đi trước cho nên cô đã mở lời mời Tô Thanh Hà đến dự tiệc rồi sau đó liền đứng dậy rời đi. Trong bàn chỉ còn lại ba người Mộc Đào, Tô Thanh Hà và Đoàn Quốc Dân.

Tô Thanh Hà ngạc nhiên đang muốn hỏi lại nhưng Trần Phương Anh đã đi mất, cô quay sang nhìn Mộc Đào nhưng không có lên tiếng hỏi. Mộc Đào nhìn ánh mắt của bạn mình coi không cần hỏi cũng biết cô bạn này là đang muốn nói chuyện gì, vì vậy cô liền lên tiếng nói: “ Đúng vậy, chị ấy muốn mở tiệc chiêu đãi... Anh hai mình ngày mai cũng sẽ về đến Việt Nam... Lina à cậu...? “

--- Cậu không cần phải nói, cậu cũng biết giữa mình và anh của cậu vẫn chưa từng có liên quan gì mà... Chuyện năm đó cũng chỉ là chuyện một phía của anh ấy, còn mình cũng giống cậu chỉ xem anh ấy là anh trai của mình thôi...!

--- Nhưng...! Mộc Đào đang định nói tiếp nhưng chợt nhớ ra là ở đây còn có một người ngoài cho nên cô dừng lại nhìn Đoàn Quốc Dân nói “ n, xin lỗi Giám Đốc Đoàn nha, bây giờ tôi và Lina có chuyện riêng cần nói, anh có thể để cho chúng tôi không gian riêng tư được không?

Nghe Mộc Đào đã nói vậy, anh ta có ngốc cũng biết là người ta đang đuổi khéo mình đi, nhưng người ta đã mở lời như vậy rồi anh cũng không thể mặc dầy mày dạn mà ngồi lại đây làm bù nhìn, cho nên anh nở nụ cười gạt đầu đồng ý rồi đứng dậy rời đi. Mộc Đào thấy anh ta đã ra ngoài cô lại quay lại nhìn Tô Thanh Hà tiếp tục nói.

--- Lina mình hỏi thật cậu nha, nếu lỡ như anh hai mình quay về và vẫn quán lấy cậu thì cậu sẽ làm thế nào?

--- Cậu nghĩ sao vậy hả? Làm thế nào là thế nào, thì đá cho anh ta tránh xa ra chứ cậu muốn mình làm thế nào nữa... Không lẽ cậu muốn mình giống như lúc trước vì nể mặt cậu mà gượng ép đi chơi đi ăn với anh ấy sao?...! Tô Thanh Hà nghe Mộc Đào hỏi một câu như vậy thì cô tức giận như muốn nhảy dựng lên, theo cô nghĩ Mộc Đào đã hỏi như vậy là đã có ý đề phòng mình, không tin tưởng mình.

--- Ai da Lina à, cậu đừng có giận mà, mình chỉ muốn hỏi vậy thôi, không có ý gì đâu...!

--- Cậu chơi với mình lâu như vậy cậu cũng thừa biết bản tính của mình rồi, vậy tại sao lại còn hỏi những câu thừa thãi như vậy?... Tô Thanh Hà vẫn tức giận giọng nói có vẻ hơi gắt nói.

--- Thì mình đương nhiên là tin cậu, nhưng mình lại sợ anh hai mình sẽ không nghĩ giống như cậu vậy, cho nên mình mới hỏi cậu thử thôi...!

--- Được rồi, cậu không cần phải lo chuyện này, đối với mình bây giờ ngoài ba mẹ mình ra thì chỉ có một người duy nhất đáng để mình yêu thương chăm sóc thôi...!

--- A, cậu có bạn trai rồi sao? Thật tốt quá, cậu có thể nói cho mình biết anh ta là ai không? Là anh chàng nào lại có thể làm tan chảy được trái tim băng giá của cậu vậy?

--- Bạn trai cái gì? Không có, cậu đừng nói bậy, là người mình quan tâm đầu nhất thiết phải là bạn trai...!

--- Ao, vậy cậu đang nói đến ai...?!

--- Chuyện này rất khó nói, hay là để đến lúc nào đó thích hợp thì mình sẽ nói cho cậu nghe... Bây giờ hay là nói chuyện của cậu đi, vừa nãy không phải

cậu đang nói đến đoạn là gặp anh chàng đẹp trai kia sao?...! Tô Thanh Hà thấy Mộc Đào truy hỏi, cô không thể nói ra chuyện của Tina cho nên cô lập tức viện ra một lý do rồi đổi sang chủ đề khác.

--- Ừ đúng rồi, hôm qua mình đã mạnh dạng... À mà khoan đã, cậu đang đánh trống lảng mình đó sao?...! Mộc Đào nghe nhắc đến anh chàng đẹp trai thì hai mắt sáng lên, miệng thì lau chấu muốn kể lại nhưng chợt nhớ ra là mình đang nói chuyện kia sao tự nhiên lại nhảy qua chuyện này, vậy nên cô lập tức dừng lại ánh mắt soi mói nhìn Tô Thanh Hà hỏi.

--- Thì cậu cứ nói tiếp chuyện anh đẹp trai kia đi, rồi sau đó cậu đã làm gì nữa?...! Tô Thanh Hà vẫn lì lợm cố làm ngơ câu hỏi của Mộc Đào, vẫn kiên trì câu hỏi của mình hỏi.

--- Ừ, thì chẳng có gì, chỉ là mình đã tự tin đi làm quen anh ta còn đưa cho anh ta cả danh thiếp, anh ta bảo lúc nào rảnh thì sẽ gọi điện nói chuyện với mình...! Mộc Đào thấy Tô Thanh Hà vẫn kiên quyết giấu mình không chịu nói nên thôi, cô cũng không hỏi nữa, chỉ là mặt mày ủ rũ nhắc lại chuyện mình đã lớn mật đi tán trai cho Tô Thanh Hà nghe.

--- Hà? Cậu, cậu cũng lớn gan thật... Dám chủ động đi làm quen trai lạ, lại còn là người đã có vợ con nữa... Mình thật muốn biết trong đầu cậu đang nghĩ cái gì, còn có cả người đàn ông kia nữa, anh ta nghĩ sao mà lại đi nhận lời làm quen với cậu chứ... Hừ, đúng là đồ bại hoại, nếu đề mình gặp thì nhất định sẽ mắng chết anh ta... Đồ trâu già mà muốn đi gặm cỏ tơ sao? Tô Thanh Hà tròn mắt nhìn Mộc Đào, cô không nghĩ cô bạn này của mình lại mê trai đến mức lá gan cũng lớn lên như vậy, cứ nhiên chủ động đi làm quen người ta.

--- Ai da mình cũng chỉ là muốn làm bạn với anh ta thôi, không có ý gì khác mình thề đấy...!

--- Haiz được rồi được rồi, thật không hiểu nổi cậu, đàn ông đâu có thiếu đâu mà cậu phải làm như vậy chứ...?

--- Nhưng mà anh ấy cực kỳ đẹp trai thật mà, với lại anh ấy không có giống với những người khác, mình thấy anh ấy rất dễ thương và ấm áp mỗi khi anh ấy quan tâm con gái của mình...!

--- Cậu gặp anh ta không được bao nhiêu lần, cậu không thể nhìn anh ta bằng vẻ bề ngoài được...!

--- Ừ mình biết rồi, lần sau nếu có gặp anh ta thì mình sẽ giữ ý tứ...!

Hai cô nàng ngồi trong quán cafe nói chuyện gần hai tiếng đồng hồ, ở những bàn xung quanh thỉnh thoảng còn có một vài người nhìn sang bên này, vì hiện tại trong quán hai cô gái này đã trở thành tiêu điểm nổi bật nhất rồi.

Sau khi tạm biệt Mộc Đào, Tô Thanh Hà trên đường trở về nhà đã miên man suy nghĩ về chuyện mà Trần Phương Anh mời cô đi dự tiệc, nếu là lúc trước khi chưa biết chuyện về Trần Phương Anh thì cô có lẽ sẽ rất vui về không suy nghĩ mà nhận lời đi dự tiệc, nhưng bây giờ thì khác. Con người thật của người phụ nữ này cô đã được nghe qua từ Tina, tuy cô chưa từng chứng kiến lần nào, nhưng cảm giác cho cô biết chuyện lần này không phải là ngẫu nhiên, chắc chắn là có ẩn tình gì đó đang chờ đợi cô.

Tina đã từng nói, trong tương lai Trần Phương Anh sẽ li dị với chồng mình và quay trở về với Hoàng Kỳ Linh, không những vậy cô ta còn luôn tạo ra thật nhiều cơ hội cho chồng cũ của mình và Đoàn Quốc Dân thay nhau quấy rối cô luôn có mặt bên cạnh cô để cho Hoàng Kỳ Linh sinh ra mâu thuẫn mà hiểu lầm cô. Từ đó mới tách hai người ra càng ngày càng xa, thủ đoạn thâm độc như vậy cô nghe mà không thể tin nổi nó lại được một người mà mình vẫn luôn coi là chị, là người mà cô vẫn luôn tôn trọng lại một tay dàn xếp để mình và chồng mình phải xích mích với nhau dẫn đến hôn nhân đổ vỡ, tan nhà nát cửa.

Cô càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, nếu có một ngày cô phải đối mặt chuyện như vậy thật thì cô không biết phải nên làm thế nào nữa. “Không, mình nhất định không thể để những chuyện này tiếp diễn trong tương lai... Mình sẽ vì con, vì gia đình và vì.... Anh ta... Mình phải mạnh mẽ mà đối mặt với tất cả..”

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Mộc Đăng

Một ngày này Hoàng Kỳ Linh đang ngồi trong phòng bên cạnh góc giường mà trầm ngâm suy nghĩ, bởi vì buổi tối hôm qua anh đã nhận được một cuộc điện thoại lạ, nhưng khi nghe máy thì anh đã vô cùng ngạc nhiên bởi vì người gọi đến là người mà hiện tại anh đang hận nhất đó chính là Trần Phương Anh. Nhưng điều đáng ngạc nhiên hơn là anh thật không ngờ sau những chuyện đã xảy ra như vậy mà cô vẫn còn dám cả gan mời mình đi dự tiệc kỷ niệm ngày cưới của cô ta, anh thậm chí suy nghĩ không biết là người đàn bà này lại muốn giở trò gì nữa đây, cô ta thừa biết là những chuyện như vậy có với mình thì cũng vô ích, vì trên thế giới này sẽ chẳng có người đàn ông nào tình nguyện đi dự những buổi tiệc cưới hay là kỷ niệm ngày cưới của một người mà mình đã từng yêu hơn cả sinh mạng của mình cả rồi sau đó bị phản bội.

Và điều phản bội một cách vô tình của tình yêu đó đã kéo theo biết bao nhiêu đau khổ buồn tủi cùng thù hận, yêu càng nhiều sẽ hận càng nhiều. Vậy mà hôm nay một người đàn bà như vậy lại còn dám gọi điện thoại cho mình hơn nữa còn mời mình đi dự tiệc kỷ niệm ngày cưới của cô ta để mình nhìn thấy cô ta hạnh phúc “thật đáng hận, thật đau lòng”. Lúc vừa nghe xong anh đã không ngăn ngại mà thẳng thừng từ chối và định cúp máy, nhưng Trần

Phuong Anh đã nhanh miệng bỏ thêm một câu, nói là cô ta cũng có mời thêm những người khác trong đó cô ta còn nhấn mạnh là có mời thêm Tô Thanh Hà.

Hoàng Kỳ Linh bây giờ mới biết thật sự mình yêu người đàn bà đó nhưng chưa bao giờ nhìn thấu được tâm can của cô ta, anh thầm suy nghĩ nếu như cô ta đã cố ý đề cập đến Tô Thanh Hà, muốn mượn cô ấy làm cái cớ để ép mình đi đến buổi tiệc của cô ta, vì có lẽ cô ta nghĩ giữa anh và Tô Thanh Hà chắc chắn là có quan hệ với nhau. Bởi vì hôm dự hội thảo ở công ty Lix anh đã vô tình khiến cho nhiều người hiểu lầm vì đã cãi nhau với Tô Thanh Hà sau đó còn nắm tay cô ấy mà kéo đi suốt nửa ngày với nhau.

Anh ngồi trầm ngâm nhìn Tina đang loay hoay viết lách cái gì đó ở trên bàn, trong lòng anh chợt nảy ra ý định thầm suy tính “ Hừ, nếu cô đã nghĩ như vậy, vậy thì tôi cũng sẽ mặt dày mà đến đó nhìn một chút, nhân tiện cũng sẽ diễn cho cô xem một vở kịch gia đình hạnh phúc của tôi... Cô cũng đừng trách tôi đến phá hư buổi tiệc đáng nhớ đó của cô “

OoO

Cũng cùng một thời gian này vào gần giữa trưa, một chuyến bay từ Pháp về Việt Nam đã hạ cánh, một người đàn ông đẹp trai khoảng 26-27 tuổi ăn mặc lịch thiệp vừa từ sân bay đi ra ngồi trên một chiếc Mercedes sang trọng hướng đến khu biệt thự The Victoria. Người này chính là Mộc Đăng anh trai của Mộc Đào và là chồng của Trần Phương Anh, anh ta lúc này về mặt vẫn đang khó hiểu không biết rốt cuộc Trần Phương Anh đang muốn làm gì, vì sao đột nhiên lại muốn tổ chức tiệc kỷ niệm ngày cưới trong hoàn cảnh này, tình hình giữa hai vợ chồng lúc này không phải cô ta không biết, quan hệ chẳng còn tốt đẹp gì vậy thì hạnh phúc từ đâu ra để cô ta đi tổ chức tiệc kỷ niệm ngày cưới cho mọi người xem “ là làm trò cười sao? “

Hơn một tiếng đồng hồ sau, sau khi Mộc Đăng vừa về đến nhà chào hỏi và nói chuyện với ba mẹ và em gái xong thì lập tức đã kéo Trần Phương Anh lên phòng nói là có chuyện cần bàn, sau khi vào phòng khóa cửa lại Mộc Đăng lập tức thay đổi khuôn mặt từ tươi cười sang cau giận một cách nhanh chóng, anh nhìn Trần Phương Anh đang ngồi trên giường mà quát lên.

“ Tôi cho cô 5 phút để giải thích tất cả những chuyện này... Mau nói đi nếu không đừng trách tôi không kiên nhẫn cô “

Trần Phương Anh nghe vậy cũng không có tức giận mà chỉ khẽ cười một tiếng giống như là đã quen với những lời nói này rồi vậy, cô ta nhìn người đàn ông trước mặt đã mang danh là chồng mình suốt năm năm qua khẽ cười một tiếng rồi chậm rãi nói.

--- Anh lại bắt đầu như vậy rồi, thật sự lúc nói chuyện với tôi anh không thể nhỏ nhẹ như lúc anh nói chuyện với những cô gái kia sao?

--- Hừ, nói chuyện nhỏ nhẹ, cô kêu tôi nói chuyện nhỏ nhẹ với loại đàn bà như cô sao? Nếu đúng là như vậy thì tôi thà nói chuyện với chó có khi còn cảm thấy vui vẻ hơn, vì ít ra nó không có lúc nào cũng ghê tởm giống như con người suốt ngày khiến tôi luôn đề phòng...! Mộc Đăng nghe Trần Phương Anh nói thì anh ta cười lạnh một tiếng rồi chỉ thẳng vào mặt Trần Phương Anh giống như không coi cô ta ra gì mà nặng nề thậm tệ.

--- Anh dám.... Được được, tùy cho anh muốn nói thế nào thì nói... Dù sao giữa hai chúng ta cũng kẻ tám lạng người nửa cân cũng na ná như nhau cả, nên khi mắng tôi anh cũng nên lựa từ cho dễ nghe một chút để cho bản thân mình cũng cảm thấy dễ chịu đi...! Trần Phương Anh nghe Mộc Đăng đem mình ra so sánh với chó, cô ta tức giận muốn cãi ầm lên nhưng rồi lại nhịn xuống được, chỉ dùng vẻ mặt điềm đạm như bình thường nói những câu nói đanh ngang xéo dọc đầy thâm ý mà đáp trả Mộc Đăng. Người nóng nảy hay bộc lộ thì không đáng lo, người âm thầm không biểu lộ cảm xúc mà vẫn có thể đã kích người khác qua lời nói mới thật sự đáng sợ. Trần Phương Anh chính là loại người như vậy.

--- Cô không cần phải đem tôi đi so sánh với mình, bởi vì tôi không giống cô... Tôi trở thành bộ dạng như hiện tại tất cả là nhờ cô ban cho, cô làm cho tôi hiểu giá trị của cuộc sống là cần phải có hưởng thụ... Và tôi cũng tin tôi không phải là người duy nhất bị cô biến thành một tay chơi có tiếng như vậy đâu nhỉ, nhưng ít ra tôi so với tên kia cũng vẫn còn dễ chịu hơn nhiều. Bởi vì chính cô đã làm cho cuộc đời anh ta tan nát, biến anh ta thành thói nát hơn cả tôi bây giờ gặp nhiều lần, cô nói xem tất cả đều là do cô mà ra vậy cô có đáng được tôn trọng không?

--- Anh im miệng lại, tôi gọi anh về không phải là để cãi nhau với anh mà là có chuyện nghiêm túc cần bàn với anh...!

--- Chuyện nghiêm túc giữa tôi với cô lúc này chính là chuyện ly hôn... Cô không nói chuyện này thì còn chuyện gì để nói đây...?

--- Tôi sẽ ly hôn theo ý anh, nhưng trước đó thì chúng ta phải hợp tác với nhau làm giúp nhau một chuyện đã...!

Mộc Đăng ngạc nhiên khi nghe Trần Phương Anh chịu đồng ý ly hôn, trước đây anh ta đã dùng đủ mọi cách nhưng vẫn không thể nào lay chuyển được người đàn bà này vậy mà bây giờ chính miệng cô ta lại đưa ra yêu cầu, nhưng khi nghe đến chuyện hợp tác gì gì đó anh ta có cảm giác không ổn nên nghiêm giọng hỏi lại, bởi vì loại người như Trần Phương Anh nếu như chuyện không có lợi lộc thì cô ta tuyệt đối sẽ không nhả đến.

--- Hợp tác, cô muốn hợp tác cái gì...?

--- Tôi muốn quay lại với Kỳ Linh, anh phải giúp tôi chuyện này...! Trần Phương Anh nhoen miệng cười nhẹ làm như không có chuyện gì to tát nói.

--- Quay lại với Hoàng Kỳ Linh... Ha ha cô đang ảo tưởng sao? Với những gì cô đã gây ra cho anh ta bây giờ lại đòi quay lại cô nghĩ giá trị của mình cao vậy sao? Để tôi nói cho cô nghe nếu tôi là Hoàng Kỳ Linh khi nghe cô muốn quay lại với tôi thì việc đầu tiên tôi làm chính là cầm đũa giũa và đập vào cái mặt dày của cô đấy...! Mộc Đăng không hề kiên nhẫn mà cười lớn và châm chọc Trần Phương Anh coi lời cô ta nói giống như là một trò cười ngu ngốc vậy.

--- Đây không phải việc của anh, anh chỉ cần giúp tôi là được...! Trần Phương Anh vẫn không có tỏ thái độ tức giận mặc cho Mộc Đăng nói thế nào thì nói, bởi vì cô ta chỉ quan tâm đến kết quả cuối cùng còn những thứ khác đều bỏ ngoài tai cả.

--- Giúp cô, tại sao tôi phải giúp cô? Cô có bị điên không lại đi bảo chồng mình giúp cô quay lại với người yêu cũ... Cô xem tôi là thằng đàn sao?

--- Tôi nói là chúng ta giúp nhau, không phải anh đến giờ vẫn chưa quên được Tô Thanh Hà sao? Bây giờ tôi sẽ giúp anh và cô ta được toại nguyện, đổi lại anh cũng phải giúp tôi đến với Kỳ Linh...!

--- Tô Thanh Hà? Cô đang mộng tưởng sao? Cô nói là chúng ta hợp tác nhưng trên thực tế lại là muốn kéo tôi và Cô ấy vào để lợi dụng cho mục đích của cô thôi, con người cô tôi đã quá rõ tôi đúng là thích Tô Thanh Hà nhưng cũng không tệ hại đến nỗi phải dờ dẫm lợi dụng cô ấy...!

--- Ô vậy thì anh cứ ngồi đó trơ mắt mà nhìn người đàn ông khác ôm cô ta đi... Hiện tại xung quanh cô ta có rất nhiều đàn ông đang vây quanh đấy, trong đó còn có một người mà anh cho là thối nát hơn cả anh nữa đấy, anh hẳn tâm muốn nhìn cô ta bị người đàn ông này giằng vò sao? Từng câu từng lời của Trần Phương Anh giống như đang dụ dỗ như thuốc độc đang rót từng chút một vào tai Mộc Đăng làm cho anh ta đang lâm vào thế do dự.

--- Ý cô nói là... Tên Hoàng Kỳ Linh kia đang làm le bên cạnh Tô Thanh Hà sao?

--- Đúng vậy, họ vẫn đang hẹn hò nhau đi chơi rất tốt, nói không chừng không lâu nữa cô ta sẽ sập bẫy của sói thôi... Danh tiếng của Hoàng Kỳ Linh mấy năm nay tôi tin anh không phải không biết...!

--- Nếu đúng là như vậy, vậy cô muốn tôi phải làm thế nào? Nhưng tôi nói trước tôi chỉ muốn tách Tô Thanh Hà ra không để cho Hoàng Kỳ Linh lại gần cô ấy, còn những chuyện khác tôi không quan tâm...!

--- Vậy thì được, anh chỉ cần nghe theo sắp xếp của tôi là được...!

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Cô gái xinh đẹp

Hai ngày nhanh chóng trôi qua, buổi tối hôm nay Hoàng Kỳ Linh đặc biệt ăn mặc gọn gàng lịch sự, anh mặc một bộ vest màu đen tuyền cộng với Áo sơ mi trắng đầy nam tính phong độ. Anh đứng nhìn bản thân mình trong gương khoe miệng khẽ cong một vẻ thú vị, bên này Hoàng Kỳ Duyên thì còn đang lúi húi tết tóc và mặc quần Áo cho Tina, cô bé hôm nay có phần đặc biệt phấn khởi vì có thể gặp lại mẹ trong buổi tiệc, ban đầu khi Hoàng Kỳ Linh nói sẽ mang Tina đi cùng thì cô bé nhất quyết không chịu đi, nhưng khi anh nhắc đến tên Tô Thanh Hà cũng có mặt trong buổi tiệc thì Tina như ăn phải được lực một hai đòn đấm, dù có muốn bắt ở nhà cũng không chịu ở nữa.

Hoàng Kỳ Linh nhìn cô con gái xinh đẹp mà chỉ giống mẹ chứ không giống ba này anh vô thức cười bất đắc dĩ một tiếng rồi đi đến gần Tina dặn dò “ Tina này, buổi tiệc tối nay mẹ con cũng có tham gia, ba có thể mang con đi nhưng khi đến đó con chỉ được nhìn mẹ chứ không được lại gần hay gọi mẹ hiểu chưa? Nếu không phải bất đắc dĩ thì không được để người khác biết Tô Thanh Hà là mẹ của con. “

--- Tại sao vậy ba... Mẹ nói mẹ sẽ không xấu hổ khi có con là con mà...! Tina thắc mắc hỏi.

--- Ừ thì đúng là vậy, nhưng chúng ta cũng phải nghĩ cho mẹ con... Nếu như để người ta biết mẹ con vẫn chưa kết hôn mà đã có con lớn như vậy thì danh tiếng của mẹ con sẽ bị hủy hoại hết con hiểu không..? Hoàng Kỳ Linh vuốt vuốt tóc con gái mà cung chiêu giải thích cho cô bé hiểu, anh biết Tina rất thông minh vì vậy anh mới ngồi giảng những đạo lý này anh tin con mình có thể tiếp thu được.

--- Dạ con biết rồi ba... Là ba sợ mẹ bị người ta gọi là đồ hư hỏng đúng không?...!

--- Ừ đúng rồi con gái ba thông minh lắm...! Hoàng Kỳ Linh không nhận được mà hôn lên má hồng bầu bĩnh của Tina một cái rồi khen ngợi.

--- Trời ơi trời ơi, cháu của ai đây... Sao mà thông minh quá vậy nè... Còn nhỏ như vậy mà những chuyện này cũng hiểu thiệt giống một bà lớn quá đi...! Hoàng Kỳ Duyên cũng thú vị đưa tay bụm má Tina mà nặng nề yêu thương chọc cô bé một câu.

--- y da cô ba đừng như vậy mà, bay phần hết bây giờ...! Tina dẩy ra lấy tay che mặt lại giả bộ nũng nịu nói.

--- Ao, cô chỉ nghịch chút thôi mà, ai bảo cháu của cô dễ thương quá chi... Mà mặc con vẫn vậy cô chỉ đánh lên một lớp phấn nhẹ thôi không có bay đầu mà lo... Thiệt tình giống ai vậy không biết nữa..?

Hoàng Kỳ Linh nhìn hai cô cháu nói qua nói lại anh cũng cảm thấy vui vẻ trong lòng, bởi vì trước đây khi chưa có Tina thì trong nhà dường như ít khi nghe mọi người nói chuyện phiếm với nhau, nhưng từ khi có cô bé đến đây trong nhà ngày nào cũng không thiếu tiếng nói cười và nhất là cô em gái này, bình thường khi chưa có Tina thì đối tượng để cho cô em gái này tìm đến bà tám hoặc cảm râm thì Hoàng Kỳ Linh luôn là lựa chọn số một của cô, nhưng bây giờ đã có Tina thế chỗ Hoàng Kỳ Linh thấy mình cũng đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều, thời gian dạo gần đây lỗi tai được nghỉ ngơi rất là yên tĩnh.

Anh nhìn hai cô cháu bặm sàm với nhau một lúc rồi nhìn lại đồng hồ trên tay, thấy đã sắp đến giờ nên anh chỉnh trang kiểm tra lại quần Áo một lúc rồi kéo tay Tina nói “ Thôi được rồi bà tám, sắp đến giờ rồi chúng ta đi thôi. “ Thế là hai cha con dắt nhau đi xuống lầu chào ông bà nội một tiếng rồi lái xe đi đến khu biệt thự Ther Victoria.

Tại một nơi khác cũng nằm trên con đường đi đến khu biệt thự tổ chức tiệc. Ở trong một cửa hàng hoa tươi có bản hiệu là “Chung Thủy” Mộc Đăng đang ở bên trong chạy vội ra ngoài, trên tay còn ôm theo một bó hoa hồng lớn màu đỏ tươi. Anh ta vừa nghe điện thoại vừa đẩy cửa đi ra ngoài ngay cả đường cũng không để ý, lúc này ở trước cửa tiệm hoa cũng có một chiếc xe BMW M6 G-Power Hurricane màu trắng vừa đậu đến, cửa xe mở ra một cô gái cũng vội vàng từ trên xe đi xuống chạy vào trong cửa hàng hoa. Cô gái cũng vì đang vội cho nên vừa đi vào trong vừa cúi đầu kiểm tra ví xem có mang tiền theo không, cô vừa bước đến bậc thềm của tiệm hoa đang định đưa tay mở cửa thì Mộc Đăng từ bên trong đã đẩy cửa ra ngoài vô tình đụng trúng cô gái này đẩy cô ngã sang một bên.

Anh ta vội quỳ lên nói trong điện thoại thêm vài câu rồi cúp máy vội vàng chạy đến đỡ cô gái kia lên hỏi “Này cô à cô không sao chứ? Tôi xin lỗi tại tôi đang vội nên không có để ý đường, xin lỗi cô nha...”

Cô gái kia cúi đầu đưa tay phất quần Áo trên người, cô không có nhìn Mộc Đăng nhưng giọng nói lại có phần lạnh nhạt trả lời “. Anh có vội thì cũng phải nhìn đường một chút chứ? Lỡ như chẳng may đi ngoài đường mà đụng xe thì làm thế nào?”

“Ừ tôi xin lỗi, lần sau tôi sẽ chú ý” Mộc Đăng nhìn cô gái trước mặt này nghe giọng nói của cô gái trong trẻo thanh thúy như chuông bạc, anh đánh giá cô gái một lượt từ trên xuống dưới, tuy là không nhìn rõ mặt vì lúc này cô ta đang cúi đầu nên mái tóc dài xõa xuống che đi khuôn mặt, nhưng nhìn vóc dáng người hấp dẫn như thế này anh đoán chắc hẳn khuôn mặt cũng là rất xinh đẹp, tuy là cách ăn mặc của cô gái này có phần kín đáo thái quá, từ cổ cho đến chân không có hở ra một mảng da thịt nào, thế nhưng goo thẩm mỹ cách phối đồ của cô cũng rất là chất ăn mặc kín đáo nhưng phối quần Áo và màu sắc không lỗi thời, ngược lại còn mang một phong cách riêng biệt vừa cá tính được thể hiện từ quần Áo vừa thu hút bởi thân hình nóng bỏng do quần Áo bó sát mặc dù không có hở lộ ra ngoài.

Đối với một tay chơi như Mộc Đăng thì chuyện đánh giá một người phụ nữ qua các vẻ bề ngoài là chuyện vô cùng dễ dàng, nhưng anh ta cũng chỉ thầm đánh giá trong lòng cũng chỉ là lướt qua rồi lại nhìn đồng hồ trên tay, anh nóng vội cũng không đợi cô gái kia trả lời liền lập tức muốn chạy đi. Nhưng vừa đi chưa được ba bước thì anh đã bị cô gái kia gọi đứng lại, một chân chưa bước vẫn còn co trên không chưa chạm xuống đất.

“Này anh kia mau dừng lại, anh mà còn dám bước thêm một bước nữa thì tôi bắt đền anh đấy”

Mộc Đăng nôn nóng đã sắp đến giờ bắt đầu buổi tiệc rồi, anh muốn đến sớm hơn Hoàng Kỳ Linh một chút để tặng hoa cho Tô Thanh Hà, nhưng giờ lại đụng phải cô gái này làm câu kéo thêm một khoản thời gian, nhưng anh vẫn không có tỏ vẻ khó chịu mà vẫn kiên nhẫn hỏi “Cô à, tôi đã xin lỗi cô rồi bây giờ tôi còn có việc gấp tôi phải đi trước”

“Tôi bảo anh đứng lại mà, bốp tiền và điện thoại của tôi đang nằm dưới chân anh, anh mà dẫm chân xuống là xong hết đấy...” “Cô gái ngẩng đầu lên chỉ vào bốp tiền bị văng ra của mình ở ngay vị trí mà Mộc Đăng đang định dẫm chân xuống kêu lên. Nếu lúc này Mộc Đăng mà quay người lại nhìn thấy khuôn mặt của cô gái này thì chắc chắn anh ta sẽ kinh ngạc mà ngậy người, bởi vì dung mạo cô gái này thật sự quá mức xinh đẹp trên khuôn mặt cô tuy là có nét hơi thể hiện sự lạnh lùng nhưng mọi góc cạnh hay ngũ quan trên mặt đều quá hoàn mỹ hoàn mỹ đến kinh điển, với sắc đẹp này của cô hoàn toàn có thể mang ra mà so sánh không hơn không kém với Tô Thanh Hà, kể cả vẻ lạnh nhạt trên khuôn mặt cũng là điểm chung giống nhau.

Mộc Đăng nghe cô gái nói vậy anh ta nhìn lại dưới chân mình đúng là có một cái Bốp tiền màu lam bên dưới, nhưng rồi anh ta cũng không có nói thêm gì mà chỉ lách chân sang một bên tránh cái Bốp ra rồi đi thẳng ra xe của mình.

Cô gái nhìn Mộc Đăng cứ vậy mà rời đi, cô hơi xụ mặt một chút rồi thì thầm nói “Đàn ông kiêu gì vậy chứ, một chút ga lăng cũng không có, đụng phải người ta làm rơi đồ mà cũng không biết đường nhặt lên trả lại... Thật thiếu tế nhị” cô lăm bằm nhìn Mộc Đăng lái xe đi, cô tuệ mình nhặt lấy Bốp tiền kéo khóa rồi từ bên trong ra một mảnh giấy nhỏ có ghi “Hoàng Kỳ Linh thích hoa Hồng Tím” khoe miệng xinh đẹp của cô khẽ cong lên một nụ cười nhẹ cô nhìn mảnh giấy lại thì thầm “Đối thủ đáng để học hỏi, tôi nhất định phải kết bạn với anh” nói rồi cô lại đẩy cửa đi vào trong tiệm hoa. Một lát sau cô lại đi ra với trên tay còn ôm theo một lẵng hoa Hồng màu Tím mơ kỳ ảo đã được cắt tỉa và bó kết rất tinh luyện, coi hải lòng cảm bó hoa đi về xe của mình rồi bắt đầu hướng đến buổi tiệc mà chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Giống như nam thần

Khu biệt thự Ther Victoria căn biệt thự số 51, thăm đồ trải dài từ bên ngoài cổng vào trong sảnh lớn tồn một sự quý phái hợp cách cho một buổi tiệc của giới thượng lưu. Nơi tổ chức tiệc được kéo dài theo một không gian rộng từ trong sảnh lớn thẳng ra tới một khoảng sân rộng, có đầy bàn rượu trải dài với đủ các loại rượu ngon đắt đỏ mà người bình thường khó có cơ hội nếm được, những bàn thức ăn toàn là sơn hào mỹ vị được bày ra do chính tay một đầu bếp tầm cỡ được Trần Phương Anh mời về tự làm ra. Có những nhạc công vũ hội nổi tiếng chơi những bản nhạc hợp với khung cảnh tạo nên một sự hài hoà giữa cảnh, vật và âm thanh làm cho không khí buổi tiệc không đến nỗi quá nhàm chán. Bên cạnh đó còn có một hồ bơi rộng lớn nằm lẳng lẳng đưa những sóng nước nhẹ dập dờn.

Ngày hôm nay người được mời đến nơi này số lượng người nói nhiều thì cũng không nhiều, nhưng ít thì cũng không ít. Tất cả đều là người có nhiều tiền lắm của, là các doanh nhân thành đạt có tiếng tăm hoặc cô cậu con nhà giàu. Chiếm đa số đều là người trẻ tuổi khoảng từ 35 tuổi trở xuống, còn lại một

số thì đều là lão cụ có máu mặt trong xã hội. Lúc này khách khứa giương như đã đến đông đủ, nhân vật chính cũng đã có một người xuất hiện để tiếp đón những vị khách đặc biệt, đó chính là Trần Phương Anh ngày hôm nay cô mặc một bộ váy dạ hội màu hồng nhạt, vòng eo và vòng ngực đều được bó sát bày ra những đường cong gợi cảm, phối hợp với khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm kỹ càng kể cả đầu tóc cũng được kết búi theo kiểu cách phù hợp làm cho cô ta khắp toàn thân đều trở nên long lanh toát ra một vẻ cao quý của một người phụ nữ thành đạt.

Trần Phương Anh đi quanh đại sảnh chào hỏi tất cả mọi người một lượt, nhưng cô ta chỉ là chào qua loa cho có lệ chứ cũng chẳng hề quan tâm đến sự có mặt của họ, miệng thì chào hỏi té nhị nhưng mắt thì lại để đi nơi khác liếc nhìn xung quanh để tìm kiếm những người mà cô ta cần thấy trong buổi tiệc ngày hôm nay, nhưng đáng tiếc là những nhân vật đó còn chưa thấy bóng dáng của một người nào cả, ngay cả chủ rở trong buổi tiệc hôm nay giờ này cũng mắt nhắm không thấy đâu cả.

Trần Phương Anh cau mày có vẻ khó chịu, cô ta đi đến một góc khuất lấy điện thoại từ trong Bóp ra gọi cho Mộc Đằng hỏi thúc. “Này anh làm cái gì vậy hả? Đã đến giờ rồi mau đến đây đi...”

Bên kia Mộc Đằng vừa lái xe giọng lại bình thản không lo lắng nói “Cô vội cái gì, người cần đến còn chưa đến mà...”

--- Làm sao anh biết là họ chưa đến? Trần Phương Anh hơi ngạc nhiên hỏi.

--- Hừ, hỏi thừa... Với tính cách của cô tôi còn không rõ sao? Nếu như tên đó đã đến thì cô còn gọi điện cho tôi sao, cô không quảng tôi sang một bên mà quần lấy hân ta mới là lạ đấy...! Mộc Đằng giọng điệu mỉa mai nói.

--- Anh biết vậy thì tốt, cố gắng mà giúp tôi rồi tôi sẽ giải thoát cho anh... Bây giờ thì đến nhanh đi..!

--- Này cô đang ra lệnh cho tôi đó sao? Nằm mơ đi, cứ ở đó mà đợi đi... Tôi cúp máy đây...!

“Anh...” “Đồ chết tiệt sau này có cơ hội tôi sẽ cho anh nếm mùi khổ...” Trần Phương Anh cầm điện thoại mà nghiêng rằng ánh mắt lóe lên một tia oán ghét thì thầm lầm bầm.

OoO

Trong phòng trang điểm của Mộc Đào, Tô Thanh Hà đã đến đây từ sớm cùng Mộc Đào ngồi trò chuyện và giúp Mộc Đào kết tóc, trang điểm hai cô gái xinh đẹp lúc này đang sửa soạn chuẩn bị đi xuống sảnh lớn, Mộc Đào hôm nay cũng mặc một bộ váy xòe lụa mỏng kết thành nhiều lớp màu hồng, càng tôn lên thêm sự đáng yêu trên khuôn mặt được trang điểm hơi phớt hồng kia. Tô Thanh Hà thì hôm nay lại đặc biệt lạ bởi vì cô không có trưng diện gì cả chỉ là mặc trên mình một bộ váy màu lam đẹp hơn bình thường một chút mà thôi, ngay cả khuôn mặt cũng chỉ trang điểm nhẹ như ngày bình thường, mái tóc vẫn uốn lượn xõa dài như vậy. Từ lúc sớm đến giờ Mộc Đào đã nói đến con lười cạn lời nhưng cô vẫn không chịu thay đổi quần Áo và trang điểm, vẫn quyết định đi y như vậy đi xuống sảnh. Mặc dù cách ăn mặc như vậy của Tô Thanh Hà đi ra đại sảnh dự tiệc thì cũng không có vấn đề gì cả, nhưng cô thấy lạ là bởi vì bình thường mỗi khi đi dự tiệc cô bạn này rất chú trọng đến trang điểm và cách ăn mặc, nhưng hôm nay cô ấy lại vờ như không cái gì cũng không quan tâm cả, hỏi gì cũng chỉ cười không chịu nói. Cuối cùng Mộc Đào cũng chỉ đành bó tay chuẩn bị cùng Tô Thanh Hà đi xuống sảnh, nhưng rồi cô như nhớ đến chuyện gì đó ánh mắt có chút tiếc nuối thì thầm nói “Giả như mà anh ta cũng đến đây dự tiệc thì...”

Tô Thanh Hà nghe Mộc Đào lầm bầm cô nhướn miệng cười đưa tay cù lét Mộc Đào một cái trêu chọc nói “y du vẫn còn nhớ đến đàn ông đã có vợ sao? Yêu anh ta rồi hả?”

---Này.... Cậu đừng có chọc mình, chỉ là tối qua anh ta đã gọi cho mình... Không biết tại sao anh ta lại hỏi mình là ngày hôm nay nếu anh xuất hiện trước mặt mình thì mình có cảm thấy vui không?...! Mộc Đào hai má hồng lên ngượng ngùng nói.

--- Vậy cậu trả lời thế nào? Tô Thanh Hà hỏi.

--- Minh... Minh cũng không biết nữa, lúc đó tim mình đập thình thịch mình chỉ nói được câu... Còn phải xem anh xuất hiện như thế nào đã rồi mình cúp máy... Ngượng chết đi được...!

--- A ha ha. Anh ta chủ động mời gọi cậu sao... Đúng là đề tiện, được rồi nếu như có gặp anh ta ở đâu thì nhớ gọi cho mình biết nghe chưa? Nhìn bộ dạng cậu như vậy cẩn thận không là bị người ta ăn cho không còn gì đấy...!

---- U, ừ.... Minh, mình biết rồi, nhất định sẽ gọi cậu mà...!

--- Vậy thì bây giờ xuống thôi, đã trễ rồi đấy..!

Hai cô gái xinh đẹp nói chuyện xong thì dắt tay nhau từ trên lầu đi xuống sảnh, vừa bước vào tầm mắt của mọi người sự xuất hiện của hai cô nàng lập tức thu hút không ít ánh mắt của mọi người, nhưng đa phần thì tất cả đều là tập trung lên người Tô Thanh Hà, còn có một số đàn ông trẻ tuổi còn độc thân không kìm nổi mà nhìn đến ngây ngốc ra, cả rượu đang bụng trên tay mặt cho nó nghiêng xuống mà đổ ra sàn.

Dưới trần cảnh bỗng chốc yên tĩnh mà dõi theo bước chân của hai cô gái đang chậm rãi tiến vào sảnh kia, có một người trong mắt đã hiện rõ sự ganh tỵ lạ thường, Trần Phương Anh hai nắm tay siết chặt lại lướt nhìn mọi người xung quanh mà nghiêng rằng một cái, nhưng sau đó cô ta hít sâu một hơi rồi thở nhẹ ra toàn thân cũng buông lỏng, cô ta háng giọng hơi lớn một tiếng làm tĩnh lại những người xung quanh rồi mỉm cười tiến đến trước mặt Mộc Đào và Tô Thanh Hà chất giọng như ngạc nhiên nói.

--- Ủa Lina em đến từ lúc nào mà lại xuất hiện cùng cô Út vậy..?

--- À em đến từ lúc sớm a chị, em và Mộc Đào ở trong phòng trang điểm. ...! Tô Thanh Hà cũng khẽ cười nói.

--- Ừ em đến là tốt rồi, cảm ơn em..!

--- Dạ không có gì, em đã đặt một lẵng hoa làm quà đợi lát nữa bên cửa hàng kết xong sẽ mang đến tặng cho chị. ...!

--- Ừ chị biết rồi, cảm ơn em nha...!

Mộc Đào thấy hai người nói chuyện, cô đưa mắt nhìn quanh nhưng không thấy anh hai mình đâu, cô cảm thấy kỳ cục nên nhăn mày hỏi “Chị dâu à, anh hai em đâu, anh ấy làm gì mà giờ này còn không thấy bóng dáng đâu hết vậy?”

“À, anh ấy còn đang ở bên ngoài, nói là đi mua một món quà tặng chị, hiện giờ chắc cũng sắp về đến rồi. “Trần Phương Anh bày ra bộ dáng hạnh phúc nhìn Mộc Đào mà trả lời.

--- Hi Hi, bao nhiêu năm rồi anh hai vẫn lằng mằng ghê nhỉ...! Mộc Đào mỉm cười nói...!

“Thôi được rồi, chị còn phải đi tiếp khách hai em cứ tự nhiên đi nha “Trần Phương Anh nói xong quay người rồi đi đến nói chuyện với những người khác, để lại hai cô gái tự mình đi nằm sồn sồn dưới ánh mắt chú mục của một số người đang có ý muốn tán tỉnh làm quen, nhất là các cậu ấm nhà giàu ở đây người nào người nấy đều nhìn Tô Thanh Hà với ánh mắt cực độ ham muốn, ý định đến bắt chuyện làm quen nhưng lại do dự vì không phải chỉ có mình họ là có ý tiếp cận hai người Tô Thanh Hà.

Chỉ còn vài phút là buổi tiệc chính thức bắt đầu, lúc này các khách mời mới đặc biệt chú ý rằng từ đầu đến giờ vẫn chưa ai thấy bóng dáng của chú rể cả, có một nam trung niên có vẻ khá thân thuộc với Trần Phương Anh về mặt khó hiểu nhìn cô hỏi “Cô Phương Anh à, chồng cô làm gì mà lại trễ như vậy chỉ còn vài phút nữa là bắt đầu rồi.. “

--- À không sao đâu mọi người đừng lo, anh ấy là như vậy, nói là nhân vật chính sẽ luôn xuất hiện đúng lúc như vậy mới được bắt ngờ...! Trần Phương Anh nghe trung niên kia hỏi vậy, cô cũng chỉ biết gượng cười rồi biện ra một lý do mà giải thích với những người đang nhìn vào.

--- À ra vậy, chồng cô có vẻ là người tuân thủ giờ giấc quá nhỉ..?

Trong lúc mọi người còn đang chờ đợi, nhâm nhi ly rượu và nói chuyện phiếm với nhau, thì lúc này lại một lần nữa có tiếng xì xầm từ ngoài cửa lớn của đại sảnh vọng vào, nhưng lần này lại là tiếng bàn tán và tiếng là như gặp được ngôi sao thần tượng của các cô gái. Theo ánh mắt của mọi người hiếu kỳ nhìn lại chỉ thấy một nam thần cực kỳ tuấn mỹ lịch lãm đang chậm rãi bước vào sảnh bên cạnh anh ta còn dắt theo một cô bé cực kỳ xinh xắn đáng yêu, hai người một lớn một nhỏ bước vào dưới sự chú mục của mọi người, lần này đồng tình ồn ào náo nhiệt khác hẳn với cảnh khi Tô Thanh Hà xuất hiện. Ai nấy đều âm thầm đánh giá và suy đoán thân phận của người đàn ông trẻ tuổi này.

Lúc này chính giữa sảnh, ba cô gái xinh đẹp kiều sa bấy giờ lại đứng ngăn người nhìn người đàn ông trẻ tuổi kia, trong lòng mỗi người đều mang theo một tư vị cảm giác khác nhau, nhưng nhìn qua khuôn mặt của cả ba người thì rất dễ để nhận ra một điểm chung của họ lúc này, đó chính là ngạc nhiên và vui mừng đều thể hiện rõ.

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Bắt đầu rồi loạn

Hoàng Kỳ Linh bình thần dắt theo Tina bước vào trung tâm sảnh lớn, phần đông người ở đây đều là người có địa vị và danh tiếng cho nên việc nhận biết nhau là chuyện rất thường tình, duy nhất chỉ có hai nhân vật yêu nghiệt ngày hôm nay vừa mới xuất hiện làm cho bọn họ thấy lạ lẫm là Hoàng Kỳ Linh và Tô Thanh Hà, một cặp đẹp đến yêu nghiệt này họ chưa từng thấy qua hay nghe đến tên tuổi bao giờ. Phạm là người đã có mặt ở đây thì đều là người có bối cảnh hùng hậu chống đỡ, bởi vì họ biết với tính cách của chủ nhân buổi tiệc ngày hôm nay, cô ta sẽ không bao giờ nhòm ngó đến những người không có địa vị hoặc không giàu có.

Hoàng Kỳ Linh vẫn cứ như vậy, không hề kiêu ngạo vì chính mình mà thần nhiên đi đến chỗ ba cô gái, Trần Phương Anh thấy Hoàng Kỳ Linh đi đến trên tay còn cầm một bó hoa Hồng Tím, cô nở nụ cười vui vẻ đang muốn tiến lên chào hỏi nói chuyện thì dưới ánh mắt của mọi người cứ tưởng là anh ta sẽ dừng lại trước sự tiếp đón của chủ nhân của buổi tiệc này, thế nhưng mọi chuyện không như họ nghĩ...!

.... Anh ta chỉ nhìn Trần Phương Anh rồi gật đầu mỉm cười một cái xong vẫn đi thẳng lướt qua cô ta thể như cô gái này trong mắt anh không hề tồn tại. Trần Phương Anh nụ cười trên mặt đông cứng lại, đứng đờ ra tại chỗ một lát rồi quay người lại hai nắm tay tức giận xiết lại cái nên giận nhìn Hoàng Kỳ Linh đi đến chỗ của Tô Thanh Hà và Mộc Đào.

Tô Thanh Hà thấy Hoàng Kỳ Linh bỏ qua Trần Phương Anh mà đi đến chỗ mình, tim cô bất giác đập thình thịch loạn nhịp, nhưng cô vờ như không chú ý đến anh mà chỉ định đưa tay muốn ôm lấy Tina, nhưng rồi động tác của cô cũng lập tức dừng lại cả người cũng đờ ra y hệt như Trần Phương Anh. Hoàng Kỳ Linh và Tina lần này ngay cả nhìn cũng không nhìn Tô Thanh Hà lấy một cái, trực tiếp lơ đi như không hề quen biết mà đi thẳng đến trước mặt Mộc Đào đang đứng sau lưng Tô Thanh Hà.

Tô Thanh Hà trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác thất lạc cùng khó hiểu khó chịu, cô xoay người lại nhìn hai cha con nhà này không biết là họ đang chơi trò gì, và rồi cô trợn mắt nhìn sự việc đang diễn ra trước mặt. Chỉ thấy Tina chạy đến ôm lấy Mộc Đào mà thân thiết gọi “Cô Mộc Đào hôm nay cô thật xinh đẹp...”

Mộc Đào thấy vậy cô cũng cúi thấp người ôm lấy Tina vỗ vỗ vào lưng cô bé dịu dàng nói “Cháu hôm nay cũng rất xinh xắn nha “. Nói rồi cô lại nhìn Hoàng Kỳ Linh đang đứng mỉm cười với mình, nhìn nụ cười đó bao nhiêu tự tin mạnh mẽ thường ngày của cô trong nháy mắt đều tiêu tán đi đâu hết, chỉ còn lại trong cô sự bối rối cùng ngượng ngùng.

Hoàng Kỳ Linh nhìn bộ dáng Mộc Đào biết cô nàng này là đang xấu hổ cho nên anh mở lời nói trước “Thế nào... Tôi xuất hiện bằng cách này đã đủ hấp dẫn chưa? “. Nói rồi anh ta cũng cầm bó hoa trên tay đưa đến trước mặt Mộc Đào lại nói tiếp “Cô nhận lấy đi, đây là loại hoa tôi thích nhất, hôm nay tôi đem cái sở thích này của mình tặng lại cho cô hy vọng cô cũng thích nó.!”

Trần Phương Anh và Tô Thanh Hà đứng ở phía sau nghe được lời Hoàng Kỳ Linh nói mà đại ra, không hiểu anh đang muốn làm gì, anh ta có quen biết với Mộc Đào sao? Lời nói như vậy rõ ràng là đang trắng trợn tán tỉnh Mộc Đào, Trần Phương Anh lúc này thì đang cố hết sức để dập tắt lửa giận và sự ghen ghét trong lòng, lần đầu tiên trong đời cô ta bắt đầu cảm giác mình càng ngày càng không còn hiểu rõ bản tính của người đàn ông đã từng yêu mình say đắm như ngày xưa nữa, anh ta đã thay đổi rồi... Thật sự thay đổi rồi... Cô ta tuy là đang giận nhưng cũng không quên liếc nhìn sắc mặt của Tô Thanh Hà, quả như cô ta đoán sắc mặt của cô gái xinh đẹp lúc này cũng không khá hơn bao nhiêu.

Tô Thanh Hà trong lòng rối như tơ vò, cô không hiểu vì sao Hoàng Kỳ Linh và cả Tina đều cư xử như thể không quen biết mình như vậy, cô cũng không thể lý giải nổi Mộc Đào làm sao quen được với hai cha con họ. Cô cứ đắn đo suy nghĩ và rồi như chợt nghĩ ra chuyện mà Mộc Đào đã nói với mình trong lòng cô cả kinh nhảy dựng lên nói thần trong bụng “Đây... Không lẽ người mà Mộc Đào vẫn hay nhắc đến chính, chính là anh ta sao? Làm sao có thể...”

Mộc Đào nghe Hoàng Kỳ Linh vừa tặng hoa vừa nói ngọt ngào với mình như vậy cô ngượng ngùng hai má đỏ hồng lên, đang muốn đưa tay nhận lấy bó hoa thì chợt giật mình thu tay lại vì đằng sau giọng của Tô Thanh Hà đã hô lên “Không được nhận...” Tiếng gọi của Tô Thanh Hà cũng bất giác gây chú ý cho mọi người xung quanh nhìn theo. Còn Hoàng Kỳ Linh thì cảm thấy hơi ngạc nhiên một chút rồi nhìn Tina, khoe miệng hai cha con không hẹn mà cùng cong lên ý cười.

Trong lòng cô lúc này thậm chí kêu khổ, lời vừa mới hô lên cô cũng không hiểu vì sao mình lại lên tiếng, chỉ là mới chưa đầy 30s trước trong đầu cô đã nổ ra một sự đấu tranh tư tưởng, một bên thì bảo là mặc kệ anh ta ai thèm quan tâm, nhưng còn một bên thì hy vọng Mộc Đào không được nhận hoa, cứ như vậy trong thoáng chốc đã biết tư tưởng của cô thành lời nói mà bay ra khỏi miệng, với lại lời còn rất to và rõ.

Mộc Đào sau khi giật mình một cái cô cho là Tô Thanh Hà đang cảnh báo mình không được mạnh mẽ mà sập bẫy, cho nên cô cười gượng nhìn Hoàng Kỳ Linh mà đáp ứng nói “Tôi, tôi chỉ muốn chúng ta làm bạn chứ không phải... Không phải...! Mộc Đào đáp ứng nói không ra lời, cô không thể nói thẳng ra hết câu được.

Hoàng Kỳ Linh điềm nhiên cho là không sao cả nói “Không sao, cô có thể cẩn thận mà suy nghĩ, khi nào lại muốn nhận hoa thì bất cứ lúc nào cũng có thể nói với tôi”

--- Vâng...! Mộc Đào đáp một tiếng rồi mỉm cười.

Hoàng Kỳ Linh cũng cười một tiếng rồi dưới sự chú mục của mọi người, anh ta hứng thú quay người lại đối diện với Tô Thanh Hà mà bước đến gần cô, Tô Thanh Hà thấy vậy cảm giác có chuyện không ổn cô theo bản năng lui về sau một bước bảo trì khoảng cách.

Hoàng Kỳ Linh cầm theo bó hoa Hồng Tím đứng trước mặt Tô Thanh Hà nhìn thẳng vào mắt cô mà không hề e ngại, anh nhẹ nhàng nâng bó hoa đưa lên mũi ngửi lấy mùi hương dịu nhẹ mà tinh khiết của hoa hồng rồi sau đó mở miệng nói với giọng điệu ép buộc Tô Thanh Hà nhất định phải có câu trả lời, vì mọi người xung quanh vẫn đang nhìn vào hai người họ “Vừa nãy là cô bảo cô ấy không được nhận hoa của tôi đúng không? Lý do cô bảo cô ấy không nên nhận là gì?”

Tô Thanh Hà bị hỏi như vậy, cô nhất thời cứng họng không biết trả lời như thế nào, cô cứ lảng lảng tránh ánh mắt của Hoàng Kỳ Linh có vẻ lúng túng. Hoàng Kỳ Linh nhìn bộ dáng của cô nàng lúc này mà cười thầm trong bụng “Cô dám lên tiếng sao? Để tôi xem bây giờ cô trả lời thế nào...” “anh suy nghĩ thoáng chốc rồi lại nhìn Tô Thanh Hà hỏi ép tôi.

--- Cô sao vậy nói đi chứ... Vì sao cô ấy không thể nhận hoa của tôi...?

Tô Thanh Hà lúng túng gấp đến độ đỏ cả mặt, cô không ngờ tên đầu gối này lại hỏi ép mình như vậy, trong đầu cô xoay chuyển suy nghĩ thật nhanh vừa đáp ứng nói “Vi... Vi... Là vì anh đã có vợ (lại sập bẫy rồi nhé nàng) còn có con nữa, cô ấy là bạn tôi, tôi không cho phép anh dụ dỗ cô ấy...”

Hoàng Kỳ Linh nghe vậy mà muốn phá lên cười nhưng rồi vẫn nhịn xuống không chịu buông tha cho Tô Thanh Hà mà tiếp tục hỏi ép “Ồ cô biết tôi đã có vợ con sao? Làm thế nào cô biết rõ thế?”

--- Hừ, còn không rõ sao? Ngay cả con anh cũng đã dắt theo đến đây rồi vừa nhìn là biết ngay mà...! Tô Thanh Hà chỉ vào Tina đang bên cạnh Mộc Đào hừ một tiếng nói.

--- Ủa vậy sao, à tôi quên mất... Nhưng mà tôi thấy lạ nha... Cô có thấy con gái tôi trông có vẻ thật giống cô không nhỉ...! Hoàng Kỳ Linh cô tình yêu Tô Thanh Hà làm cho cô lúng ta lúng túng không biết nói gì.

Tô Thanh Hà xấu hổ quá hoá giận không biết trả lời như thế nào “Tên đầu gối này hôm nay tại sao lại nổi hứng trêu mình đến xấu hổ như vậy? “cô lúng túng tránh né nhìn quanh và rồi cô vô tình liếc nhìn thấy chân của Hoàng Kỳ Linh trong đầu lập tức nghĩ ra cách tránh xấu hổ, khoé miệng cô nhếch lên một nụ cười nham hiểm bước đến dẫm mạnh vào chân anh, nhưng Hoàng Kỳ Linh đã có phòng bị từ trước nên đã lập tức co chân lại cười nói.

--- Muốn dẫm chân tôi sao? Trò cũ rích...!

Tô Thanh Hà dẫm hụt cũng không nản chí mà ngược lại còn ghéch mặt cười hi hi, lại giơ chân dẫm mạnh vào cái chân còn lại của anh ta, lần này Hoàng Kỳ Linh không kịp phòng bị nên lập tức ăn một cước đau đớn mà khom mình ôm chân.

Tô Thanh Hà đắc ý hếch mặt một cái bỏ qua anh ta mà đi đến chỗ Tina và Mộc Đào nhưng lại bị Hoàng Kỳ Linh gọi lại, cô cau mày quay người lại định lên tiếng mắng Hoàng Kỳ Linh phiền phức, nhưng lời còn chưa kịp nói thì một bó hoa màu tím đã dúi vào người cô để cô ôm lấy và kèm theo giọng nói của Hoàng Kỳ Linh vang lên, tuy hơi cứng ngắt nhưng Cô lại nghe hiểu ý tứ trong đó... “Cầm ấy nó đi, cô không cho bạn cô nhận nó vậy thì cô thay cô ấy mà cầm đi, nếu dám vứt xuống thì vĩnh viễn cô sẽ không nhận được một bó hoa như vậy từ người khác đâu đấy.. “

Tô Thanh Hà ngờ ngác hết nhìn anh rồi lại nhìn bó hoa trên tay, cô hiểu ý tứ trong đó ý anh ta muốn nói là nếu bây giờ mình từ chối không nhận thì sau này anh ta sẽ không bao giờ sẽ tặng một bó hoa mang ý nghĩa như vậy cho mình nữa.. Cô do dự áp ứng nếu như mình nhận lấy nó thì sẽ không biết nhìn mặt Mộc Đào như thế nào...!

--- Tòì. Tòì...! Cô áp ứng không biết làm thế nào cho phải.

--- Nếu em muốn bỏ thì cứ bỏ nó đi... Anh sẽ chứng minh cho anh ta thấy lời anh ta vừa nói là đã hoàn toàn sai...! Đang lúc Tô Thanh Hà khó xử thì một giọng nói khác của một người đàn ông vang lên, mọi người nhìn lại người vừa lên tiếng bước vào sảnh thì toàn bộ khách ở đây đều mở to mắt há hốc mồm mà khó hiểu, hết nhìn người đàn ông này rồi lại nhìn Trần Phương Anh và Tô Thanh Hà. Không ai hiểu là đang xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy tình thế bắt đầu có chút rối loạn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Vũ Nhục Băng

Mộc Đăng ôm theo một bó hoa tươi đi vào trong sảnh, anh ta cũng không cần để ý đến những người xung quanh đang bàn tán này nọ, trực tiếp đi ngang qua mặt Trần Phương Anh đi đến trước mặt Tô Thanh Hà rồi dừng lại mỉm cười đưa bó hoa trên tay tặng cho cô nói. “Thanh Hà đã lâu rồi không em.. “...

Sắc mặt Trần Phương Anh trắng bệch ra, cô ta giận đến run người nhìn Mộc Đăng mà quát lên giận dữ “Mộc Đăng... Anh quá lắm rồi nha, anh nhất định không giữ cho tôi chút mặt mũi sao? “dù sao cũng vẫn còn mang tiếng là vợ chồng, hôm nay lại là ngày kỷ niệm ngày cưới, dù không còn yêu nhau thắm thiết, nhưng nhìn cảnh chồng mình ở trước mặt nhiều người như vậy mà xem mình như không khí, ngang nhiên tặng hoa nói cười với người con gái khác thì dù là ai cũng sẽ tức giận cả.

Ngay khi tiếng quát của Trần Phương Anh vừa dứt thì mọi người lại nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng thanh thúy khác vang lên, tế nhị chào hỏi Trần Phương Anh “Phương Anh à, xin lỗi nha mình đã đến hơi muộn một chút “Cô gái này cũng ôm trên tay một lẵng hoa Hồng Tím tươi cười bước vào, chính là cô gái lúc trước đã bị Mộc Đăng đụng phải. Mọi người vừa nhìn thấy cô gái này thì lại một lần nữa ngạc nhiên đến ngây dại, vì dụng mạo thấp toản thấp mỷ của cô, tuy là một khuôn mặt khác nhưng lại xinh đẹp không hề thua kém gì cô gái yêu nghiệt Tô Thanh Hà kia. Và lại thân hình còn chỗ lồi chỗ lõm là lướt đến bốc lửa, rất có sức dụ người phạm tội.

Trần Phương Anh nhìn thấy cô gái này thì hoá loạn trong lòng tạm thời được đè xuống, về mặt cô ta không tình nguyện nhìn cô gái mới đến kia chào lại một tiếng “Ừ, không sao đâu Nhục Băng cậu có thời gian đến được là tốt rồi “

Vũ Nhục Băng chậm rãi đến gần Trần Phương Anh, cô nhìn qua một lượt những người đang đứng xung quanh gần đó, phát hiện những người này ai nấy đều đang mang vẻ mặt căng thẳng, ánh mắt cô nhìn đến chỗ Hoàng Kỳ Linh và Tô Thanh Hà đang đứng gần nhau, đôi mắt đẹp của cô hơi nhướng lên một chút hiện ra ý cười với Hoàng Kỳ Linh rồi nhẹ gật đầu một cái xem như chào hỏi.

Đương nhiên nhưng động thái nhỏ này của Vũ Nhục Băng cũng không thể tránh khỏi sự chú mục của mọi người, đối với một người đến sau mà lại còn vô cùng xinh đẹp như cô. Những anh chàng trong buổi tiệc ai nấy trong lòng đều ghen tỵ với Hoàng Kỳ Linh muốn đồ mắt.

Biểu hiện của cô cũng không tránh khỏi được ánh mắt của Trần Phương Anh lướt qua trong lòng cô ta lại một lần nữa bùng lên trở lại, cô ta nhìn Vũ Nhục Băng bằng ánh mắt chán ghét lơ đãng nói “Mình còn có chuyện cần xử lý, cậu đã đến đây rồi thì cứ tự nhiên đi “

Vũ Nhục Băng đương nhiên là nhận ra cô bạn mình đang giận dữ, nhưng cô lại không hiểu là vì nguyên nhân gì. Cô chỉ mỉm cười thuận theo lời của Trần Phương Anh đáp một tiếng “Ừ “rồi đi sang chỗ của Hoàng Kỳ Linh đang đứng, đến trước mặt anh ta cô cười nhẹ một tiếng chào hỏi.

“Chào Anh... Anh có phải là Hoàng Kỳ Linh của tập đoàn ICS không?!”

--- Đúng vậy, là tôi, cô là...? Hoàng Kỳ Linh nhìn cô gái xinh đẹp này thắc mắc hỏi.

--- À tôi là Vũ Nhượng Băng, tôi rất hứng thú với bản thiết kế Thành Phố Thiên Đường của anh, cho nên hôm nay mới có tình mua hoa đến tìm đến anh để kết bạn học hỏi...! Vũ Nhượng Băng không hề che giấu mục đích của mình mà thẳng thừng thừa nhận cô vừa nói vừa đưa bó hoa trên tay tặng cho Hoàng Kỳ Linh.

Tô Thanh Hà đứng bên cạnh thấy vậy, không hiểu sao trong lòng lại đột nhiên căng thẳng như gặp phải đối thủ, cô liếc nhìn Hoàng Kỳ Linh một cái không biết anh ta có nhận hoa đồng ý kết bạn với cô gái xinh đẹp này hay không... Hoàng Kỳ Linh nhận thấy ánh mắt của Tô Thanh Hà đang cảnh giác nhìn mình, anh khẽ cười đắc ý nhún nhún vai tỏ ý không còn cách nào khác rồi tiến đến nhận lấy lăng hoa cười nói.

--- Cô ngay cả loại hoa và màu hoa yêu thích của tôi cũng đã cất công tìm hiểu rồi, nếu tôi không đồng ý thì thật là thất lễ quá...!

--- Hi Hi chỉ là chút chuyện nhỏ thôi mà... Sau này còn cần anh chỉ giáo trong ngành thiết kế kiến trúc rồi...! Vũ Nhượng Băng cười nói.

Tô Thanh Hà bực mình “Hừ “ một tiếng cầm bó hoa trên tay muốn ném trả lại cho Hoàng Kỳ Linh, nhưng lúc này Tina không biết đã chạy đến từ lúc nào, cô bé giật lấy bó hoa trên tay Tô Thanh Hà lại và la lên “ Không được ném, bó hoa này là để dành cho mẹ cháu không ai được cầm nó cả... Cháu sẽ giữ nó để về nhà đưa cho mẹ.. “

Tô Thanh Hà và Hoàng Kỳ Linh kinh ngạc nhìn con gái mình, Tô Thanh Hà trong lòng thầm vui mừng nhìn con gái đầy cảm kích, nói đứng ra lúc này cô là vì đột nhiên bực mình cho nên mới làm bộ ném trả lại bó hoa, nhưng nếu không có Tina thì cô nhất định bắt buộc phải ném nó đi rồi. Còn Hoàng Kỳ Linh thì lúc này lại cười khò, chính anh cũng không ngờ cô con gái này của mình lại cơ linh như vậy, ngay cả tình huống khó như vậy mà cũng biết cách xử lý thay mẹ, thật khiến anh không biết phải nói gì nữa.

Không riêng gì Hoàng Kỳ Linh và Tô Thanh Hà, mà tất cả mọi người lúc này đầu óc giống như u mê mà nhìn lại hai gương mặt một lớn một nhỏ của Tina và Tô Thanh Hà. “ Chuyện quái quỷ gì đây? “ một người trong đó không nhận được nói thầm

Hai gương mặt có đến tám phần giống nhau, bọn họ lúc này trong lòng nghi ngờ không biết liệu hai người có phải là có quan hệ gì hay không, nhất là hai người Trần Phương Anh và Mộc Đăng, ánh mắt của hai người như không thể tin nổi. Mộc Đăng mang theo sự nghi vấn trong lòng tiến lên phía trước cúi thấp người mỉm cười hoà ái nhìn Tina hỏi.

--- Cháu bé à, cháu thật xinh xắn, cháu có thể cho chú biết mẹ cháu tên gì hay không? Bởi vì nhìn cháu rất giống một người quen của chú...!

--- Đương nhiên mẹ cháu tên là...! “ Anh hỏi tên vợ tôi làm gì? “ Tina nghe Mộc Đăng hỏi mà quên mất lời ba dặn, đang định hăng hái trả lời thì lập tức bị Hoàng Kỳ Linh lên tiếng cắt ngang.

Tô Thanh Hà đứng bên cạnh nghiêng đầu khó hiểu nhìn cha con nhà này, cô hết nhìn Hoàng Kỳ Linh rồi lại trừng mắt nhìn Tina hăm dọa, không hiểu hai cha con nhà này đang muốn làm gì vì sao lại giấu mình. Nhưng vì khuôn mặt của cô vốn lạnh nhạt cho nên cái trừng mắt của cô cũng có vẻ giống như mang theo con giận, làm cho Tina giật mình hoảng sợ ôm lấy Hoàng Kỳ Linh mà lỡ miệng hô lên. “ Mẹ à con xin lỗi, là Ba dặn con ở chỗ này không được gọi mẹ... Con không cố ý đâu mẹ đừng giận con mà “

Yên tĩnh, yên tĩnh lúc này không có ai lên tiếng, bà người Hoàng Kỳ Linh, Tô Thanh Hà và Tina lúc này vô tình trở thành tâm điểm để mọi người nhìn vào trong đại sảnh, còn có một số người đã bắt đầu lên lấy điện thoại quay lại toàn bộ những chuyện đang diễn. Mộc Đào đứng ở phía sau từ đầu đến giờ mới chỉ có nói vài câu với Hoàng Kỳ Linh, lúc này khi nghe chính miệng Tina gọi bạn mình là mẹ, trong lòng cô bất giác nổi lên nhiều cảm giác lẫn lộn khó tả... Có thất vọng, có giận dữ, có trách móc, cô cảm thấy như mình trong thời gian qua giống như là một con ngựa bị người bạn mà mình coi như là chị em lừa gạt suốt một thời gian dài như vậy, cô lại trách mình tại sao lại ngây thơ không nhận ra từ sớm, để bây giờ lại biến thành kẻ có ý định tiếp cận chồng của bạn. Cô bật khóc vì tủi thân vì những uất ức khó nói, cô vừa khóc nức nở vừa quay người bỏ chạy lên lầu về phòng mình, đây là việc duy nhất cô nghĩ đến lúc này, cô muốn rời khỏi chỗ này thật mau.

--- Mộc Đào, cậu nghe mình nói đã...! Tô Thanh Hà biết cảm giác của Mộc Đào lúc này, nhưng cô cũng chẳng thể làm gì khác chỉ bất đắc dĩ muốn gọi Mộc Đào lại để giải thích và khuyên nhủ một chút.

--- Muốn nói gì thì để sau rồi nói, bây giờ mình hơi mệt mình đi nghỉ trước đây...! Mộc Đào cũng không quay mặt lại vừa khóc vừa chạy đi.

Hoàng Kỳ Linh cũng cảm thấy khó hiểu, anh nhìn con gái đang ôm khư khư mình mà thở dài lắc đầu “ Con gái ơi là con gái “

Tina biết là mình đã lỡ miệng, cô bé sợ bị mắng cho nên cái miệng nhỏ nhắn có chút đáng thương lí nhí nói. “ Ba ơi, Tina chỉ lỡ miệng thôi, thật sự không có cô ý mà.. Tại con tưởng là mẹ giận con “

Hoàng Kỳ Linh đưa tay vuốt tóc Tina khuôn mặt giãn ra mỉm cười nói “ Không sao đâu con gái của Ba, đã lộ rồi thì chúng ta xử lý thôi “

Tô Thanh Hà nhìn hai cha con, nhưng lúc này cô không có một chút giận dữ nào trong lòng cả, mà ngược lại còn cảm thấy một chút ấm áp ngọt ngào, vì cô biết tại sao Hoàng Kỳ Linh lại không cho Tina gọi mình là mẹ ở chỗ đông người như vậy, đó là bởi vì anh ta lo lắng cho danh tiếng của mình, anh ta sợ mình bị mang tiếng cho nên mới không muốn để người khác biết mình là gái chưa chồng mà đã có con. Nói như vậy có nghĩa là anh ta không phải không lo nghĩ, không quan tâm tới mình, chỉ là do anh ta không thể hiện ra mà thôi. Cô mặc kệ mọi người xung quanh đang nhìn mình, rồi bàn tán như thế nào, cô hạ thấp người ôm lấy Tina mà cưng chiều nói.

--- Con gái ngọc của mẹ, không phải mẹ đã nói với con rồi sao... Mẹ sẽ không bao giờ vì xem trọng danh tiếng mà bỏ con cả, vì con mẹ có thể làm tất cả, chút tai tiếng đó theo thời gian rồi cũng sẽ phai đi thôi...!

Chương 35: Âm mưu

Một buổi tiệc vốn đáng lẽ nhân vật chính là Mộc Đăng và Trần Phương Anh, nhưng bây giờ tình hình lại xảy bất ngờ khiến cho hai người Hoàng Kỳ Linh và Tô Thanh Hà bỗng chốc trở thành tâm điểm, không ai ngờ tiệc còn chưa bắt đầu mà sự việc lại thành ra như vậy. Ngày cả Hoàng Kỳ Linh cũng cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì ngày hôm nay anh đến đây mục đích cũng chỉ là muốn lợi dụng Mộc Đào để chọc tức hai vợ chồng Mộc Đăng cho hả dạ, nhưng không ngờ lại kéo ra nhiều chuyện như vậy. Anh cũng không ngờ giữa Mộc Đăng và Tô Thanh Hà lại còn quen biết nhau, mà dường như quan hệ cũng không phải bình thường.

Tại một góc trong đại sảnh, một nơi mà ít người chú ý đến, Đoàn Quốc Dân ngồi vắt chéo chân thản nhiên nhâm nhi ly rượu đang cầm trên tay về mặt hưởng thụ và thú vị nhìn sang những chuyện đang xảy ra giữa sảnh, nhìn bộ dáng của anh ta lúc này khuôn mặt đẹp trai cực kỳ trầm ổn và điềm tĩnh, không có chút dằn vặt về ngờ nghệch hấp tấp nào giống như lúc ngồi cùng với Mộc Đào và Tô Thanh Hà ở quán Cafe cà, nhìn cứ như là một người lúc đó và một người lúc này là hai người khác nhau vậy.

Anh ta ngồi nhìn mớ rối ren lộn xộn bên kia mà không khỏi nở nụ cười đầy khinh thường mà thì thầm “Quốc Việt ơi là Quốc Việt, người đàn bà mà em mong tưởng không phải tốt đẹp như em nghĩ. Nhưng nếu như em biết được chuyện này mà vẫn muốn thì anh sẽ dành người đàn bà họ Tô đó về cho em.”

Đoàn Quốc Dân cảm thấy điện thoại bấm một số nào đó rồi gọi, chính giữa đại sảnh trong đám đông người đang chú ý đến chuyện của Tô Thanh Hà đột nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên, một người trung niên khuôn mặt bình thường thò tay vào túi lấy ra điện thoại nhìn tên người gọi một cái rồi cầm điện thoại đi đến một góc khuất người, đến nơi một gian phòng nhỏ người trung niên này đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, thấy không có ai thì lập tức bắt máy hỏi.

--- Alo Đoàn Giám Đốc, gọi tôi có chuyện gì vậy?

Bên kia giọng nói lạnh nhạt như vô cảm của Đoàn Quốc Dân vang lên ra lệnh cho người trung niên kia nói “Có việc cần anh làm đây... Người phụ nữ đang ôm đứa trẻ trong kia là Tô Thanh Hà con gái của chủ tịch Tập Đoàn Tô Thị, anh là phóng Viên tôi nói ít như vậy chắc anh đã hiểu mình nên làm gì rồi chứ...?”

--- Tô Thanh Hà Tập Đoàn Tô Thị... Ý của Giám Đốc là muốn tôi đưa chuyện của cô ta lên báo?...! Người trung niên kia ngạc nhiên hỏi.

“Lên trang nhất, vào sáng mai” giọng nói của Đoàn Quốc Dân vẫn lạnh nhạt nói ngắn gọn.

--- Vậy còn người đàn ông kia thì sao? Người trung niên lại hỏi. Ý anh ta hỏi Hoàng Kỳ Linh.

“Anh không cần quan tâm đến hắn, tôi sẽ đối phó anh ta... Việc của anh là phải tìm đủ mọi cách hạ thấp phẩm giá của người đàn bà kia, càng tệ hại càng tốt...”

--- Giám Đốc muốn làm cho cô ta không ngóc đầu lên được sao? Nhưng làm như vậy để làm gì, không phải trong dự án lần này của công ty anh cũng có phần của Tập Đoàn Tô Thị đầu tư sao? Anh làm như vậy không sợ bị ảnh hưởng đến công ty à?...! Người trung niên này có vẻ rất thần tín với Đoàn Quốc Dân, nghe Đoàn Quốc Dân nói vậy anh ta có vẻ lo lắng do dự hỏi.

“Anh chỉ cần làm không được hỏi, đợi đến lúc xong việc rồi Tô Thị cũng không có quyền quyết định đến ảnh hưởng lợi ích của tôi nữa... Anh cứ làm cho tốt, đến lúc đó tôi sẽ cho anh phần thưởng xứng đáng.”

“Há? Giám Đốc, ý cậu muốn nói là bây giờ tôi đang phải giúp cậu chiếm đoạt cô gái kia để cậu có thể nắm Tô Thị trong tay sao? “Người trung niên kinh hoàng thốt lên, nhưng cảm thấy mình hơi to tiếng cho nên vội hạ thấp giọng lại hỏi, anh ta bây giờ mới hiểu ra ý đồ của Đoàn Quốc Dân. Đầu tiên là đem danh tiếng và phẩm giá của Tô Thanh Hà hủy hoại sạch sẽ để cô ta không có mặt mũi nhìn xã hội, đến lúc đó giá trị của cô gái này sẽ bị rơi xuống một cách thậm tệ, trong đoạn thời gian này chuyện tiếp theo thì có thể là Chính Đoàn Quốc Dân sẽ tìm cách tiếp cận cô ta, như vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều so với lúc cô ta còn là một tiểu thư Đức hạnh danh giá. Tô Thanh Hà là con một, chỉ cần lấy được cô ta thì Tô Thị tự nhiên sẽ vào tay.

“Anh không cần quan tâm nhiều như vậy... Được rồi mau đi làm việc đi”

--- Vâng, tôi sẽ đi thu thập tài liệu...! Người trung niên cúp điện thoại, cảnh giác nhìn quanh thấy không có ai ở gần thì thở phào một hơi mà lầm bầm “Lần này căng rồi... Giám Đốc đã tâm thật lớn, mình phải cẩn thận mới được” anh ta thì thầm vài câu làm bộ chỉnh trang lại quần Áo rồi đi ra ngoài trở lại sảnh.

Tại góc phòng người trung niên vừa đứng, ở bên trong một cô gái về mặt tiêu tụy vì khóc nhiều, trên mặt cô còn lấm tấm nước mắt, hai mắt hơi đỏ lên nhưng lúc này rõ ràng trên khuôn mặt cô đang thể hiện ra sự kinh hoàng. Cô gái này chính là Mộc Đào, vừa nãy cô đã vì tức giận và xấu hổ mà chạy đi, đáng lẽ là đã chạy lên lầu về phòng của mà mình nhưng không hiểu sao lại đột nhiên chuyển hướng chạy đến căn phòng nhỏ này ngồi khóc, và nhìn ra bên

ngoài sảnh thông qua ô kính nhỏ trong phòng, nhưng thật sự không ngờ chuyện vô tình này của cô lại giúp cô biết được một âm mưu lớn như vậy.

Lúc này trong lòng cô đang hoảng sợ, cô đang mâu thuẫn, bởi vì cô đang rất giận Tô Thanh Hà nhưng chuyện sắp xảy ra với Tô Thanh Hà lại khiến cô cực kỳ lo lắng như không đành lòng, vì vậy giữa con giận và sự thương cảm bạn mình lúc này cô do dự không biết làm thế nào. Cô thầm nhủ bản thân “Không thể cứ như vậy mà tha thứ cho cô ấy” nhưng cô lại không thể để mặc cho những chuyện kia giằng vò bạn mình như vậy, dù sao thì chuyện có con khi chưa lấy chồng cũng là chuyện mất mặt, cho nên gặp phải những chuyện này thì ai cũng sẽ làm như vậy giấu kín không cho người khác biết “mặc dù là cậu ấy đã giấu mình lâu như vậy cũng đáng giận, nhưng cậu ấy cũng đã nhịn nhục nuôi con chừng ấy năm mà không dám công khai cũng đã đủ khổ rồi... Vậy thì mình quyết định sẽ tha thứ cho cậu lần này..” “Mộc Đào tự nghĩ như vậy trong lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn, cuối cùng đã thông suốt mà tha thứ cho bạn mình, cô quyết định sẽ không để cho những chuyện mình vừa nghe được kia xảy đến với Tô Thanh Hà.

Theo cô nghĩ đối với loại chuyện này và chuyện mình giận Tô Thanh Hà thì nghiêm trọng hơn nhiều, nếu như mình ích kỷ vì chuyện giận đối không đáng này mà nhân tâm đem bí mật kia giấu kín thì quả thật mình sẽ biến thành người quá ích kỷ, quá độc ác rồi. Cô không muốn như vậy, vì vậy cô lập tức đứng dậy đi ra khỏi phòng hướng ngoài đại sảnh đi ra, cô phải đưa Tô Thanh Hà ra khỏi đó, bởi vì lúc này cô đã nghe người đàn ông kia nói chuyện, bảo là sẽ thu thập những tài liệu bất lợi để đưa lên báo, hại danh tiếng của Tô Thanh Hà mất hết để cô ấy không thể có uy tín làm việc, không có mặt mũi, không có chỗ đứng trong xã hội thượng lưu, luôn bị người khác soi mói chỉ trích.

Mộc Đào xuất hiện trở lại đại sảnh, lúc này Tô Thanh Hà đang bị Mộc Đằng nắm lấy tay, anh có vẻ như thất vọng và bức tức mà hỏi dồn “Thanh Hà em nói đi chuyện này là thế nào? Tại sao em lại có con với thằng đó, có phải trước kia là hấn đã cưỡng bức em nhưng không chịu trách nhiệm có đúng không?”

--- Mộc Đằng xin anh tự trọng một chút, mau thả tay em ra... Em không có việc gì cả, chuyện của em anh cũng không có quyền quản...! Tô Thanh Hà thấy Mộc Đào ở trước mặt đồng người như vậy mà dám nắm tay mình hỏi những câu vô lý, cô liền tức giận nói.

--- Không được, em nhất định phải nói cho anh biết, nếu không anh sẽ không thả, mặc kệ ở đây ai nói gì thì nói... Nếu em không nói thì anh sẽ cho là em đã bị hấn cưỡng bức, anh sẽ đánh hấn đấy...! Mộc Đằng vẫn kiên quyết lắc đầu không chịu buông ra. Còn chỉ vào mặt Hoàng Kỳ Linh lớn giọng nói.

--- Anh dám, anh dám đánh anh ấy... Tôi cũng sẽ không ngại thể diện của anh mà tát cho anh mấy cái đấy... Mau buông ra, vợ anh ở bên kia mau qua đó mà nắm tay vợ anh đi..! Tô Thanh Hà thấy Mộc Đằng hăm dọa sẽ đánh Hoàng Kỳ Linh, cô liền nổi giận không nể nan gì mà đánh đá nhìn thẳng Mộc Đằng hung dữ nói.

--- Em bảo vệ hấn sao? Vậy được... Á...! Mộc Đằng thấy Tô Thanh Hà ra sức bảo vệ cho Hoàng Kỳ Linh trong lòng càng tức tối, anh ta thả tay cô ra đang định nhắm về phía Hoàng Kỳ Linh, nhưng tiếc là đã có người ngửa mặt nãy giờ nên ra tay trước rồi. Hoàng Kỳ Linh nhìn Mộc Đằng ngang nhiên nắm tay Tô Thanh Hà anh đột nhiên có cảm giác ghen tức nổi lên, vừa hay nghe Mộc Đằng đòi đánh mình cho nên anh ta đã không ngại mà ra tay trước, ngay lúc Mộc Đằng vừa nhắm đến mình thì anh đã bắt lấy tay Tô Thanh Hà kéo về phía mình, tay còn lại tung ra một đấm vào mặt Mộc Đằng đánh anh ta ngã xuống đất nói “Này thì được, anh đúng là mặt dày không thua kém gì vợ anh, hai người lấy nhau đúng là xứng đôi lắm..”

Mộc Đằng tức giận từ dưới sàn đứng lên muốn xông vào đánh trả, nhưng lúc này hai giọng thanh thoát đồng thời vang lên “Đủ rồi, mau dừng lại đi”

Mộc Đào và Vũ Nhược Băng đồng thời đứng ra, Mộc Đào đến bên cạnh anh trai mình giọng nói có ý quở trách “Anh hai, anh làm cái gì vậy? Anh dám ở trước mặt mọi người và chửi dẫu mà nắm tay người khác hỏi những câu vô lý vậy sao? Em cứ tưởng anh đã thay đổi, thật sự anh làm em thất vọng quá”

Mộc Đào nói rồi cũng không thèm để ý đến anh hai mình, cô đi đến trước mặt Tô Thanh Hà, nét mặt không vui không buồn nhàn nhạt nói “Mình đã ổn rồi, bây giờ mình muốn cậu giải thích rõ ràng, mau theo mình ra ngoài nói chuyện...”

Tô Thanh Hà đang bị Hoàng Kỳ Linh ôm vai, nghe Mộc Đào nói như vậy cô liền vui mừng gật đầu, cô ngược nhìn Hoàng Kỳ Linh bằng ánh mắt ý bảo mau buông tôi ra, Hoàng Kỳ Linh buông Tô Thanh Hà ra để cô đi với Mộc Đào, anh còn nói thêm một câu “Em đưa Tina đi theo đi, chuyện ở đây để anh xử lý..”

Tô Thanh Hà cười ngọt ngào nắm tay Tina “Vậy em đi trước, anh làm việc không được hành xử lỗ mãng đâu đấy”.

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Hoàng kỳ linh cảnh cáo

Sau khi Tô Thanh Hà cùng Mộc Đào đưa Tina rời đi, nét mặt tươi cười hời hợt trên khuôn mặt Hoàng Kỳ Linh lập tức biến đổi trở nên đông cứng lại, anh lạnh nhạt nhìn Trần Phương Anh và Mộc Đằng có phần như tức giận nói. “Năm năm trước cả hai vợ chồng các người đã đâm vào tim tôi một dao thật nhức nhối, nhưng cũng cảm ơn các người, nhờ có các người mà tôi đã hiểu ra được giá trị của bản thân mình. Bây giờ tôi đã có con và cũng sẽ có vợ, nếu các người vẫn còn muốn dây dưa không dứt thì đừng trách tôi tàn nhẫn với các người..”

Trần Phương Anh lắng nghe Hoàng Kỳ Linh nói như đang thù hận, vì mục đích của mình nên cô ta nhẫn nhịn về mặt không biểu cảm đứng lên trước nhìn Hoàng Kỳ Linh viện cớ muốn giải thích “Anh à sự việc của năm năm trước thật sự không như anh nghĩ đâu, anh phải cho em cơ hội giải thích chứ...”

“ Cô không cần phải giải thích, bởi vì từ lúc cô quay lưng với tôi thì tôi đã biết cô là loại người gì rồi... Có thể tôi đã từng xem cô còn quan trọng hơn mạng sống của mình, nhưng toàn bộ đều là do trái tim tôi lúc đó bị mù cho nên mới như vậy, đã năm năm rồi cũng không còn gì vương vấn với nhau nữa.. “ Câu nói của Hoàng Kỳ Linh vừa dứt, Vũ Nhựt Băng đang đứng bên cạnh đã tròn to hai mắt nhìn anh mà kinh ngạc. Bởi vì chuyện người yêu cũ của Trần Phương Anh năm trước cô biết một ít nhưng chưa từng thấy mặt của người đó bao giờ. Hôm nay thật không ngờ lại vô tình nghe được chuyện này, hoá ra người đàn ông mà năm năm trước Trần Phương Anh đã nhẫn tâm phản bội lại là Hoàng Kỳ Linh, lúc đó cô cũng đã từng tội nghiệp cho người con trai đó mà hết lời không ngừng khuyên ngăn cô ta, nhưng Trần Phương Anh lúc đó lại kiên quyết dứt khoát, dù cho cô có khuyên thế nào cũng không được nên thôi.

“ Anh, anh chính là người yêu cũ của Phương Anh trước đây sao? Vũ Nhựt Băng ngạc nhiên hỏi.

--- Đó đã là chuyện quá khứ rồi, mà tại sao cô lại biết... À tôi quên mất cô là bạn của cô ta, chắc cũng đã biết được chút ít...! Hoàng Kỳ Linh thắc mắc, nhưng rồi lại nhớ ra cô gái này và Trần Phương Anh là bạn bè, hơn nữa còn có vẻ rất thân cho nên cô ta biết được thì cũng không có gì lạ.

--- Ừ tôi có biết một chút...!

Mộc Đăng nghiêng răng nghiêng lợi như đang nén giận liếc xéo Trần Phương Anh một cái, bởi vì anh ta biết lời mà người đàn bà này muốn giải thích là gì, chung sống bao nhiêu năm nay anh ta đã đi tuốt vào bụng của người phụ nữ này rồi. Chắc chuyện mà cô ta giải thích đến 90% là đổ hết mọi sai trái lên đầu mình để cô ta lấy sự thương hại của Hoàng Kỳ Linh rồi, thế nhưng anh ta cũng chẳng thêm quan tâm đến vấn đề này là mấy, chuyện mà anh ta quan tâm lúc này là Tô Thanh Hà.

Trong suy nghĩ của anh ta lúc này, chuyện Tô Thanh Hà có con mà không có chồng tất cả đều là do Hoàng Kỳ Linh đã lợi dụng cô ấy xong và rũ bỏ trách nhiệm. Vì thế lúc này anh ta mới tức giận chỉ vào mặt Hoàng kỳ Linh mà lớn giọng nói “ Cậu cứ đợi đây, tôi sẽ không để cho cậu làm tổn thương Thanh Hà nữa đâu, từ giờ tôi sẽ theo sát cô ấy, cậu đừng mong có cơ hội lại gần cô ấy.. “

Một câu nói vô lý vừa phát ra từ miệng của Mộc Đăng, một trong hai chủ nhân chính của bữa tiệc ngày hôm nay. Hoàng Kỳ Linh thấy vừa tức giận và tức cười, anh nhìn Mộc Đăng như thể không còn lời nào để trả nên chỉ đành mĩa mai nói “ Anh đúng là can đảm quá ha... Ngay cả lời dè tiện như vậy mà cũng có thể nói trước mặt vợ mình... Tôi hỏi anh lấy tư cách gì để giữ vợ tôi không cho tôi gặp.. “

Vũ Nhựt Băng đứng bên cạnh cũng cảm thấy lời nói của Mộc Đăng quá vô lý và quá đáng, một người ngoài như cô cũng không nhin được mà lên tiếng chỉ trích anh ta “ Đàn ông như anh đúng là quá vô lại, tôi không hiểu nổi trái tim của anh được làm bằng gì mà lại có thể đối xử với vợ mình như vậy... Ở trước mặt vợ mà dám tuyên bố chuyện theo đuổi người con gái khác, thật không còn gì để nói. “

--- Cô là ai có tư cách gì xen vào chuyện của tôi... Chuyện của vợ chồng tôi các người vĩnh viễn cũng không thể hiểu được đâu...!

--- Hoàng Kỳ Linh tôi nói cho cậu biết, dù có thế nào tôi cũng sẽ không để cho cậu được toại nguyện đâu, tôi nhất định sẽ giúp Thanh Hà thoát khỏi bàn tay của cậu...! Mộc Đăng bị hai người chỉ trích coi thường, anh ta cũng chẳng quan tâm vẫn giữ nguyên ý định của mình nhìn hai người bằng ánh mắt kiên định nói.

--- Hừ, đàn ông như anh đúng thật là hết thuốc chữa... Tôi mà có người chồng giống anh chắc tôi bóp cổ cho anh ta chết cho xong...! Vũ Nhựt Băng như hét chỗ nói, đây là lần đầu tiên cô gặp phải loại người mặt dày cứng đầu như thế này. Cô có phần tức giận nói với Mộc Đăng một câu, sau đó lại quay sang nhìn Trần Phương Anh giọng nói hoà hoãn xuống có phần thương cảm nói “ Phương Anh à, mình thật không thể hiểu nổi làm sao cậu có thể nhẫn nhịn chịu đựng được... Cậu không có gì để nói sao? “

Trần Phương Anh bày ra bộ mặt yếu đuối đáng thương, trong bụng lại đang nghĩ thầm “Hừ anh ta có làm gì thì đâu có liên quan đến tôi “ nhưng bên ngoài biểu cảm của cô ta lúc này như là người đang bị tổn thương giọng nói yếu ớt đứt quãng như muốn khóc nói với Vũ Nhựt Băng “.. Nhựt Băng à, mình buồn lắm mình cũng rất hối hận vì đã không nghe lời cậu... Mình xem như đây là quả báo mà mình phải chịu cho những gì mà mình đã gây ra “ lời nói của cô ta mang tiếng tuy là nói cho Vũ Nhựt Băng nghe, nhưng ý tứ đằng sau chính là muốn nói cho Hoàn Kỳ Linh nghe.

--- Chuyện của cậu cũng đã qua bao nhiêu năm rồi, mặc dù cậu có lỗi nhưng chuyện cũng đã qua rồi, cậu đã có gia đình anh ta là chồng cậu mà lại đối xử với cậu như vậy hai chuyện này hoàn toàn là không giống nhau...! Vũ Nhựt Băng đỡ lấy Trần Phương Anh đang lung lay muốn ngã mà an ủi.

--- Nhựt Băng à, mình thấy hơi mệt cậu đưa mình về phòng được không... Buổi tiệc tối nay coi như tiệc chiêu đãi bình thường, cứ để mọi người ăn uống xong rồi tự về thôi. Mình không muốn ở đây nữa...! Trần Phương Anh một bộ như muốn xiêu ngã dựa vào vai Vũ Nhựt Băng để cô dìu đi.

Trong sảnh lúc này tất cả mọi người vẫn còn đó, vẫn theo lời của Trần Phương Anh buổi tiệc kỷ niệm đã bị hủy bỏ trở thành tiệc chiêu đãi vui chơi, tất cả tuy mất hứng thú vì thiếu đi nhân vật chính nhưng vẫn tích cực uống rượu cho say sưa rồi mới ra về. Còn Mộc Đăng và Hoàng Kỳ Linh hai người đây mùi thuốc súng vẫn ve vãn trong sảnh tiệc, nhưng không ai nói câu nào mà chỉ thoảng liếc nhìn nhau rồi tích cực uống rượu, người này uống một ly thì người kia cũng không chịu thua uống một ly, cứ thế có không biết bao nhiêu ly rượu được rót ra rồi cạn sạch vào trong bụng của hai người. Trần cảnh như đang thi uống rượu không ai chịu nhường ai cả, ánh mắt họ đôi lúc còn va chạm tóe lửa.

Tại bờ sông Sài Gòn, Mộc Đào lái xe dừng cạnh bờ sông rồi bước xuống xe mà đi tảo bộ từng bước chậm rãi trên bờ sông khuôn mặt phiền muộn đón những cơn gió hiu hắt thanh nhàn thổi lướt qua làm mái tóc cô bay nhẹ. Tô Thanh Hà cũng nắm tay Tina chậm rãi đi phía sau cô nhìn bóng lưng cô đơn của bạn mình, trong lòng cô dâng lên một cảm giác thương cảm, mặc dù trong chuyện này cô không có lỗi gì nhưng cô cũng không thể thanh minh hết sự thật với Mộc Đào, cho nên cô chỉ có thể chịu đựng giấu biết Mộc Đào sẽ rất giận mình. Đang lúc hai cô gái vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình thì lúc này Tina nhỏ nhắn giống như là một người chuyên gở rối chạy đến nắm tay Mộc Đào mà lay lay non nớt hỏi.

“ Cô Đào ơi cô đang giận mẹ cháu sao? “

Mộc Đào mỉm cười nhìn Tina đưa tay xoa đầu cô bé, nhìn khuôn mặt đáng yêu như quen thuộc của Tina cô vẫn cảm thấy mình như đang nằm mộng, cô bạn của mình mới ngày nào mình vẫn cho là một người kén chọn xinh đẹp như cây mà đến giờ vẫn không chịu quen bạn trai, hoá ra mình đã nhầm, không phải là cô ấy không muốn quen bạn trai mà là cô ấy đã có người rất hoàn mỹ rồi, còn có cả một món quà nhỏ đáng yêu này nữa, như vậy cậu ấy còn cần gì nữa chứ mình đúng là ngốc mà.

--- Không, cô đã nghĩ thông suốt rồi... Cô sẽ không giận mẹ Hà của cháu đâu...! Mộc Đào cười nhẹ vừa xoa đầu Tina giọng nói vừa uyển chuyển dịu dàng.

Tô Thanh Hà nhìn biểu hiện của Mộc Đào như vậy thì thâm thở nhẹ trong lòng một hơi, cô biết tính cách bạn mình rất thoáng và thẳng thắn nhưng chuyện nào ra chuyện ấy, nếu cô ấy giận thì nhất định sẽ nói là giận, còn nếu hết giận thì nhất định sẽ nở nụ cười coi như là cho qua tất cả, vì vậy cô cảm kích nhìn Mộc Đào mà chân thành nói một tiếng “Cảm ơn cậu đã hiểu cho mình Mộc Đào”

--- Cậu không cần phải nói vậy, lúc đầu mình cũng rất giận cậu. Nhưng rồi mình đã bình tĩnh mà nghĩ thông suốt rồi, so với cơn giận của mình thì những gì cậu đã phải trải qua và chịu đựng chắc chắn còn khổ sở hơn nhiều, vì thế mình quyết định tha thứ cho cậu còn là vì bảo bối đáng yêu này nữa... Nó thật giống cậu..! Mộc Đào bình thản không có nửa điểm khó chịu hay hờn dỗi nào nữa, cô vừa nói vừa nặng hai má tròn trịa của Tina mà cưng chiều thích thú.

--- Hà? Chịu đựng khổ sở? À ừ cũng chẳng có gì, dù sao thì nhà mình vẫn dư sức đủ điều kiện nuôi Tina mà...! Tô Thanh Hà ngạc nhiên không hiểu đang định hỏi lại, nhưng cô là người thông minh khi nhìn Tian cô chợt hiểu ra, hoá ra Mộc Đào đã liên tưởng đến những chuyện đã xảy ra với mình, cô ấy tưởng rằng mình đã phải chịu đựng khổ sở mà nuôi Tina. Vì vậy cô hơi ngượng nhưng vẫn ậm ừ xem như thừa nhận chuyện đó là có thật, miễn sao Mộc Đào không giận mình nữa là được.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Làm bạn trai cô tối nay

Ban đêm trong quán Bar tiếng nhạc dồn dập reo vang âm ỉ, trước quầy rượu Hoàng Kỳ Linh ngồi cầm một chai bia Heineken cùng với một cô gái rồi đặt lên miệng mà trút xuống bụng một cách thoải mái, và cô gái ngồi cùng anh cũng không phải là ai khác mà chính là Vũ Nhục Băng. Lúc chiều sau khi đưa Trần Phương Anh lên phòng của cô ta và cùng cô ta tâm sự một lát xong, Vũ Nhục Băng đã trở lại sảnh tiệc thấy Hoàng Kỳ Linh vẫn còn chưa về mà vẫn ngồi uống rượu thì với Mộc Đằng đến khuôn mặt đẹp trai cũng tái nhợt đi. Cũng may cô là người có tính cách hơi bảo thủ, cô sợ Hoàng Kỳ Linh uống say thì sẽ xảy ra chuyện cho nên cô đã ngang nhiên làm như tức giận mà lừa hết những ly rượu trên bàn xuống sàn một cách bá đạo, rồi ở trước mặt mọi người cứ thế mà nắm tay Hoàng Kỳ Linh kéo đi, không cần biết là anh ta có đồng ý hay không. Nói một cách khác là lúc cô từ trên thang lầu đi xuống cô đã nhìn thấy cách mà đám người xung quanh Mộc Đằng giúp anh ta gian lận.

Cô nhìn thấy những người kia lấy phô mai bóp ra từng mảnh Băng rồi lên đưa cho Mộc Đằng ăn trước khi uống rượu, đây là mẹo nhỏ khiến cho người uống rượu có thể trở nên bất tử tạm thời vì công dụng của phô mai có thể làm giảm chậm lại quá trình men rượu ngấm vào cơ thể cho nên trong nhất thời người sử dụng sẽ vẫn được tỉnh táo dù có uống bao nhiêu rượu, có thể Hoàng Kỳ Linh cũng biết mẹo này, nhưng lúc những người kia đưa phô mai cho Mộc Đằng thì lại có người quấy nhiễu làm cho Hoàng Kỳ Linh không thể chú ý nên mới bị gạt cứ thế đục đầu mà uống, còn Mộc Đằng thì cũng uống như nhau nhưng thần sắc anh ta lại vô cùng tươi tỉnh như người bình thường vậy.

Vũ Nhục Băng lôi Hoàng Kỳ Linh siêu siêu vẹo vẹo đi ra ngoài, nhưng anh ta lại không chịu về nói là muốn uống tiếp và tiếp theo lại là Vũ Nhục Băng bị anh ta cưỡng ép lôi đi một cách không thể phản kháng, và thế là hai người đã chạy đến quán Bar tiếp tục uống cho đến lúc trời tối đen mà vẫn chưa chịu về. Lúc này khuôn mặt xinh đẹp của Vũ Nhục Băng đã có phản ứng hồng trở nên huyền ảo dưới ánh đèn lập loè của quán Bar, nhưng cô không có say, bởi vì loại mà cô uống chỉ là rượu nhẹ chẳng qua cô chỉ muốn để cho Hoàng Kỳ Linh thoải mái cho nên mới ngồi đây bồi rượu anh ta.

Hoàng Kỳ Linh hai mắt như đờ đi có vẻ đã thật sự say khướt rồi, nhưng anh vẫn không chịu ngừng lại mà vẫn tiếp tục uống. Vũ Nhục Băng lúc này cũng không ngăn cản mà cứ để cho anh uống thoải thích, cô cứ ngồi như vậy mà ngắm nhìn khuôn mặt đẹp trai đang trong lúc say rượu của Hoàng Kỳ Linh, từ trong đôi mắt như đang mờ đi của anh cô có thể nhìn thấy một phần nào đó sự cô đơn và buồn bã. Cô không thể thấu hiểu những đau khổ mà một người đàn ông này phải chịu trong năm năm qua, khi bị người mà mình yêu thương nhất phản bội rồi đi lấy người khác. Nhưng cô biết những đau khổ đó có thể giã vò anh ta đến thâm đến mức nào, những lời mà anh ta đã nói trong buổi tiệc hôm nay cô có thể nhìn ra một chút nào đó cố tình cùng gượng ép trong đó.

Anh ta buộc mình phải mạnh mẽ, buộc mình phải cứng rắn dứt khoát, nhưng anh ta không biết bản thân mình càng như vậy thì càng chứng tỏ anh ta vẫn chưa hết yêu, vẫn chưa thể quên được Trần Phương Anh. Và cô tin chắc rằng người thông minh như Trần Phương Anh cũng đã nhìn ra điều này.

Hai người vẫn cứ ngồi như thế nói chuyện qua loa rồi lại cụng rồi lại uống, cả hai đều không biết từ một góc bàn tối đã có người chú ý đến hai người từ sớm, nói đúng hơn là đám người này chú ý đến Vũ Nhục Băng. Một bàn năm người hết bốn tên đã là tóc xanh mỏ đỏ ngồi hai bên, một tên còn lại là một người cao to đầu trọc xăm kín mình, khuôn mặt có phần hung thần ác sát.

Cả đám cứ lăm le ngồi nhìn Vũ Nhục Băng với ánh mắt thèm thuồng, trong đó một tên gầy còm mặt dài như ngựa và một đầu tóc tím dựng ngược, hẳn có phần tiếu nữu nhìn Vũ Nhục Băng mà lên tiếng nói với tên đầu trọc “Đại ca, không lẽ cứ như vậy mà buông tha cho con bé xinh đẹp kia mà không động tay động chân chút nào sao?”

Tên đầu trục nghe vậy từ trong ánh mắt lóe lên một tia dâm dục, miệng hắn khô khan nuốt một ngụm nước miếng nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu nói “Không được, người kia đã dặn chúng ta là chỉ dùng con bé đó làm cái cớ để gây sự rồi đánh cho thằng nhóc đó một trận, cậu ta đã dặn kỹ là không được động loạn trên người cô gái kia “

“ Thế nhưng mà dù sao cũng đã bắt cô ta tới tay, chúng ta coi như vô tình sờ một tí cũng đâu có sao đâu đúng không? “ một tên khác cũng xen vào giọng đầy mê hoặc dụ dỗ tên đầu trục nói.

“Như vậy cũng được sao? Lỡ như người kia biết thì cậu ta sẽ không để yên cho chúng ta sống an nhàn đâu “ Tên đầu trục vẫn do dự lo sợ.

“Đại ca anh cứ yên tâm, nhìn con bé kia cũng có vẻ là người danh giá, những chuyện xấu hổ như vậy chắc chắn sẽ không dám nói ra đâu “ Tên mặt ngựa vẫn cố tình kích thích đại ca mình mà không tiết lộ.

“Vậy cứ xem đến đó rồi tính tiếp... Bây giờ thằng Công mày đẹp trai và mồm mép nhất trong chúng ta, mày mau qua ga gãm con bé đó rồi kiếm chuyện với thằng kia, khích cho nó ra tay trước rồi bọn tao sẽ xông vào rồi chữa...! “ Tên đầu trục chỉ vào Hoàng Kỳ Linh đang ngồi trước quầy mà dữ tợn ra lệnh cho đàn em của mình.

--- Mẹ nó, lâu rồi không có đánh ai, hôm nay nhất định phải đập thằng mặt trắng kia cho đã tay mới được... Nhìn cái mặt đẹp trai của nó mà phát ghét....! Tên mặt ngựa coi hàm răng hô ra vẻ mặt có phần ghen tị với Hoàng Kỳ Linh.

“Dạ được đại ca “ Người được gọi là Công này đáp một tiếng rồi dùng dũa, người này đúng là có điểm đặc biệt khác với bốn tên còn lại, thân hình cao ráo cân xứng, khuôn mặt cũng được xếp vào hàng đẹp trai theo kiểu trầm lắng lạnh lùng, hắn đứng dậy đưa điều thuốc đang kẹp trên hai ngón tay lên miệng riết một hơi dài rồi thổi ra một làn khói đặc, hắn vút phần còn lại xuống sàn và đưa chân đạp nát xong lại cầm lon bia lên tút một hơi rồi mới chịu đi đến chỗ của Vũ Nhục Băng.

--- Xin chào cô, xin thứ lỗi cho tôi đường đột, tôi có thể Vinh hạnh mời cô một ly không? Tên Công rất tự nhiên đi đến chọn ghế ngồi ngay bên cạnh Vũ Nhục Băng mà ngồi xuống, lời nói rất lễ độ thành kính.

Vũ Nhục Băng nhíu mày nhìn người vừa đến, cô thừa biết là người ta đến để ga gãm mình, nhưng đây là quán Bar những chuyện như vậy xảy ra trong này là chuyện thường tình. Nhưng tư tưởng của cô vẫn luôn là xem thường những chuyện kết giao ở những nơi phức tạp này, đa phần là không thể tin tưởng được, nhất là kiểu đàn ông đi ga gãm phụ nữ như này, nếu nói là không có mục đích thì đánh chết cô cũng không tin. Nói không phải tự tin chứ cô biết rất rõ lực sát thương của bản thân mình đối với đàn ông chính là vô hạn, vì vậy đối với đàn ông đến bắt chuyện để làm quen theo kiểu này cô có thể hoàn toàn xem như không thấy, về mặt chỉ liếc tên kia một cái rồi lại phớt lờ nhâm nhi ly rượu của mình và nói chuyện với Hoàng Kỳ Linh.

Tên Công thấy vậy hắn cũng cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng không có nản chí lại tiếp tục khơi gợi bắt chuyện hắn cố tình nói một câu để gây sự chú ý của cả hai người, và đồng thời ân ý để buộc Vũ Nhục Băng lên tiếng nói chuyện với mình, hắn tính toán lời lẽ như một tay điêu luyện “ À tôi quên mất có lẽ ở đây còn có bạn trai của cô nên chắc cô không tiện nói chuyện “ câu này có nghĩa là hắn muốn nói bởi vì lúc này có Hoàng Kỳ Linh đi cùng cho nên Vũ Nhục Băng mới làm giả không thèm nói chuyện với người khác, còn nếu không có Hoàng Kỳ Linh ở bên cạnh thì có lẽ đã khác. Tóm lại là hắn muốn nói Vũ Nhục Băng chỉ đang làm bộ thanh cao trước mặt Hoàng Kỳ Linh.

Quả nhiên lời hắn vừa nói xong cả hai người đều nhíu mày có vẻ khó chịu, Vũ Nhục Băng quay sang đứng như dự định của tên kia mà nói với hắn “Này anh kia, tôi không biết anh và cũng không muốn nói chuyện với anh... Tôi không phải loại con gái thêm khác đàn ông, những nơi thế này nếu không phải vì anh ấy thì tôi cũng không thèm đến đây đâu... “

Tên Công nghe câu trả lời hắn cũng hơi bất ngờ, lời nói của cô gái này ý tứ rõ ràng là chán ghét nơi này, nhưng lại vì chiều lòng bạn trai mà chịu đến đây. Nhưng mà hắn cũng chẳng quan tâm nhiệm vụ của hắn chỉ là khiêu khích gây chuyện rồi xong, vì vậy hắn lại khẽ cười lại nói một câu châm chọc, nói thẳng ra là chọc tức Hoàng Kỳ Linh “y du, thật là bất ngờ tôi cứ tưởng những người đàn bà bước vào đây đều là vì nhu cầu tình một đêm chứ “ với một câu nói đầy khiêu khích và sỉ nhục Vũ Nhục Băng như vậy, theo hắn tính toán nếu như Hoàng Kỳ Linh là một người đàn ông chân chính vì người phụ nữ của mình thì chắc chắn anh ta có thể hiểu được và tức giận.

Đúng như vậy một câu nói hạ thấp nhân phẩm của một người con gái như vậy, mặc dù Hoàng Kỳ Linh không phải là bạn trai của Vũ Nhục Băng, nhưng anh cũng không phải là loại đàn ông núp bóng vì vậy khi Vũ Nhục Băng đang định đưa tay tát cho tên kia một cái thì anh đã kịp thời nắm tay cô ngăn lại lắc đầu nói “ Đối với những loại người này, cô không cần đánh làm gì cho bẩn tay, cứ để đấy cho tôi “

Vũ Nhục Băng thấy Hoàng Kỳ Linh đã rời ghế còn nắm lấy tay mình mà nói như vậy, cô biết ngay là anh đang muốn làm gì vì vậy cô lo lắng cũng lắc đầu nhỏ nhẹ nói “Được rồi chúng ta mặc kệ hắn đi, anh cũng đừng làm gì cả “ thế nhưng Hoàng Kỳ Linh lại lắc đầu bất giác nở một nụ cười rồi nói một câu làm cho tim cô đập loạn nhịp “ Cứ theo như lời hắn nói đi, tôi này cô cứ để cho tôi thay thế trách nhiệm làm bạn trai của cô mà xử lý chuyện này, có đồng ý không?”

Vũ Nhục Băng không ngờ anh ta lại nói như vậy, trong lòng cô hơi lúng túng ngượng ngùng nhưng rồi cô như cảm thấy một tia ngọt ngào ấm áp nào đó kỳ lạ xuôi khiến cô vô thức mà gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: Có hôn được không?

Hoàng Kỳ Linh nhìn tên Công đang mỉm cười đắc ý, anh ta tiến lại gần không có làm ra động tác gì quá đáng, mà chỉ kề sát bên tai tên Công nói nhỏ một câu “ Muốn khiêu khích kiểm chuyện sao? Xin lỗi nhé mày tìm nhầm người rồi, tao vẫn chưa ngu tới mức bị mấy trò vặt này vặt mũi đâu. ...!

Tên Công nghe Hoàng Kỳ Linh nói vậy, hấn thẳm ngạc nhiên, hấn thật không ngờ lần này lại đụng phải một tay lão luyện. Chỉ vừa nghe hấn nói vài câu mà đã nhìn ra ý đồ của mình, tuy nhiên hấn vừa kinh ngạc xong thì Hoàng Kỳ Linh lại nói thêm một câu làm cho hấn giật mình.

“ Tao biết là bọn mày đang muốn kiểm chuyện, nhưng yên tâm hôm nay tâm trạng tao đang không tốt nên sẽ thanh toán cho mày đây. ...! “.... Vừa nói xong Hoàng Kỳ Linh không chút do dự mà tung ra một đấm vào mặt tên Công làm cho hấn ngã ngược từ trên ghế xuống sàn.

Cùng lúc này bốn tên khác vẫn đang chú ý bên này, vừa thấy Hoàng Kỳ Linh ra tay thì cả bốn người lập tức hùng hổ đứng dậy đi về phía Hoàng Kỳ Linh, trên tay mỗi người còn xách theo một vỏ chai rượu ý định dùng nó để đánh Hoàng Kỳ Linh. Vũ Nhục Băng thấy mấy người bắt đầu động, cô lập tức căng thẳng lên theo quán tính mà ôm lấy cánh tay của Hoàng Kỳ Linh mà lo lắng khuyên ngăn.

--- Anh Kỳ Linh đủ rồi đừng kiểm chuyện nữa, bọn họ đang qua kia. ...!

Hoàng Kỳ Linh mỉm cười nhìn bốn người vừa đến sau lưng tên Công, khoe miệng anh ta nhếch lên một nụ cười, anh đưa tay mình áp lên bàn tay nhỏ bé của Vũ Nhục Băng đang ôm trên cánh tay mình mà vỗ nhẹ trấn an cô “ Không sao đâu, cô cứ để tôi giải tỏa một chút, nếu thật sự đánh không lại thì chúng ta vẫn có thể chạy mà. ...! “

--- Nhưng mà. ...!

--- Thằng nhóc kia, mày dám đánh thằng em của tao bây giờ mày tính thế nào đây..! Tên đầu trọc trung ra bộ mặt dữ tợn tròn mắt nhìn Hoàng Kỳ Linh mà quát lên.

Hoàng Kỳ Linh cười tự nhiên, anh nhẹ nhàng đẩy Vũ Nhục Băng qua một bên rồi nhìn đám người giọng nói lạnh nhạt không dài dòng nói “ Nếu đã cất công kiểm chuyện thì đừng có dài dòng nữa, muốn đánh thì mau qua đây đi. ... “

--- Lão xược, nếu mày đã muốn ăn đòn thì đừng có trách bọn tao. ... Lên bọn này, đập hấn một trận cho tao...! Tên đầu trọc vừa dứt câu thì cả hấn và ba teb còn lại đều xông vào thẳng tay thẳng chân mà đánh đập với Hoàng Kỳ Linh túi bụi, riêng chỉ có tên Công là không có xông vào, hấn chỉ đứng thật lùi về phía sau mà nhìn bởi vì hấn cảm thấy rất hứng thú đối với Hoàng Kỳ Linh.

Bốn người đánh một người, Hoàng Kỳ Linh lúc này tuy đã say sấn nhưng đầu óc xử lý vẫn rất nhanh nhẹn, bị bốn người vây đánh nhưng anh vẫn rất linh hoạt mà tránh né và đánh trả. Tuy nhiên anh cũng không tránh khỏi việc bị đánh trúng, tên mặt ngựa và một tên khác đã nhân lúc Hoàng Kỳ Linh vừa đánh ngã hai tên kia mà cầm hai cái chai thủy tinh đập mạnh vào sau đầu anh ta.

Vũ Nhục Băng thấy vậy thì hoảng sợ, cô vội vàng hét lên để nhắc nhở Hoàng Kỳ Linh “ Anh Kỳ Linh, cẩn thận phía sau kia “

Hoàng Kỳ Linh nghe tiếng hét anh liền xoay người lại, dưới tình huống bất ngờ anh chỉ kịp đưa tay đỡ lấy một bên để không bị đánh vào đầu, nhưng còn một chai thì không cách nào đỡ được cho nên anh bị đánh thẳng vào mặt. Một cú đập mạnh làm anh ta quay cuồng mà ngã lăn xuống sàn, cả bốn tên nhân lúc này lại một lần nữa cùng một lượt xông vào mỗi người một chân điên cuồng mà đá lên người anh ta tới tấp.

Vũ Nhục Băng đứng bên ngoài nhìn cảnh này cô cuốn cuồng lên, cô nhìn Hoàng Kỳ Linh bị đánh mà nóng lòng vừa hô dừng lại vừa đảo mắt nhìn xung quanh để tìm kiếm những vật cứng. Và rồi cô bất chợt nhìn thấy mấy chai bia mà lúc này Hoàng Kỳ Linh đã uống, cô không chút do dự liền vớ lấy chúng, hai tay cô cầm hai vỏ bia mà xông vào đập liên hồi vào bốn người kia.

Cả bốn người đều không ngờ cái cô nàng nhỏ nhắn xinh đẹp này lại đánh đá như vậy, bọn hấn bị cô nàng tập kích bất ngờ nên vội buông tha cho Hoàng Kỳ Linh mà tách ra, Vũ Nhục Băng động tác cực nhanh liền chạy đến đỡ lấy anh ta đứng dậy, cô tiện tay ném mấy cái chai vào mấy tên kia rồi nắm lấy tay Hoàng Kỳ Linh kéo anh bỏ chạy. Hai bàn tay lúc này trong vô thức mà bắt giắc xiết chặt lấy nhau cùng nhau chạy ra ngoài.

Hai người tung cửa chạy ra khỏi quán Bar, nhắm thẳng một hướng mà chạy đi ngay cả xe cũng bỏ lại. Bốn tên kia vẫn bám theo phía sau không buông, đuổi sát hai người một nam một nữ phía trước. Ban đầu là Vũ Nhục Băng kéo Hoàng Kỳ Linh bỏ chạy, nhưng cứ lúnh quýnh không biết phải chạy đi đâu cứ nhắm một đường lớn rộng rãi mà chạy, qua một lúc vị trí lại đổi thành Hoàng Kỳ Linh dẫn cô theo đường của anh ta mà chạy. Hai người đang ở gần khu chợ đêm nên Hoàng Kỳ Linh biết ý nơi này có đông người để cản chân đám người kia nên anh đã kéo theo Vũ Nhục Băng chạy vào nơi này.

Đúng như anh dự liệu chợ đêm đông người qua lại, hai người kéo nhau lên vào giữa đám đông chạy được một lúc thì đã mất dấu đám người phía sau, cả hai chạy đến núp vào một khu bếp của một cô bán hàng rong lề đường chờ xem đám người kia có đuổi đến không. ...

Qua một lúc quả nhiên mấy người kia đã đuổi đến nơi này, nhưng hai người vẫn cứ núp ở đó quan sát mấy người kia chạy đi xa, hai người đi ra khỏi khu bếp cảm ơn cô chủ hàng một tiếng rồi cùng nhau chạy về hướng ngược lại. Lúc này Vũ Nhục Băng mới thấy thoải mái cất lên một tiếng cười giòn dã xinh đẹp, còn Hoàng Kỳ Linh thì ngược lại hiện tại anh ta bắt đầu cảm thấy toàn thân ê ẩm đau nhức, nhất là vết bầm gần như đang rỉ máu ở trên mặt. Anh bụm mặt “ A “ lên một tiếng đau nhói làm Vũ Nhục Băng đang vui vẻ bỗng chú ý đến, cô thương xót mà đưa tay áp nhẹ lên vết bầm trên mặt Hoàng Kỳ Linh mà vừa xoa vừa thổi nhẹ, bộ dáng quan tâm cực kỳ đáng yêu làm cho anh ta nhìn đến ngẩn người. Anh vội giật mình trấn định lại hắng giọng một tiếng nói.

--- Được rồi, chúng ta mau rời khỏi chỗ này đi. ...!

--- Nhưng mà anh không sao chứ?...! Vũ Nhựt Băng vẫn lo lắng hỏi.

--- Tôi không sao, đi thôi...! Hoàng Kỳ Linh nói xong liền nắm lấy tay Vũ Nhựt Băng muốn kéo cô đi, nhưng cô gái lúc này lại như chôn chân tại chỗ nhìn tay mình đang bị Hoàng Kỳ Linh tự nhiên mà nắm lấy, lúc này cô mới cảm thấy ngượng ngùng và trong đầu lại xuất hiện cảm giác lúc trước hai người nắm tay nhau bỏ chạy, càng nghĩ khuôn mặt xinh đẹp của cô như hồng lên cô ấp úng nói.

“Bây giờ đã không sao rồi, anh, anh thả tay tôi ra được không?.. “

Những tưởng Hoàng Kỳ Linh sẽ chịu buông tay cô ra ngay lập tức, nhưng không ngờ anh ta lại mặt dày không những không chịu buông ra mà còn nắm chặt và mỉm cười nói một câu làm Vũ Nhựt Băng thêm xấu hổ không biết nói gì, chỉ đành để cho anh ta cứ thế nắm tay mình kéo đi “Không phải lúc vừa rồi cô đã đồng ý để tôi làm bạn trai của cô tối nay sao...? Yên tâm đi tôi sẽ không đi quá giới hạn đâu mà lo... Cùng lắm thì...! “

--- Thì, thì làm sao? Vũ Nhựt Băng ngượng ngùng cúi gầm mặt xuống, không hiểu sao tim đập thình thịch hỏi.

--- Ha ha, cô có cần phải căng thẳng vậy không? Ý tôi muốn nói là cùng lắm thì tôi mời cô đi ăn một bữa khuya thật thịnh soạn... Và nếu như cô thấy cảm động thì có thể tặng tôi một nụ hôn xem như cảm ơn là được mà, tôi rất thích như vậy a hi hi...! Hoàng Kỳ Linh nhìn bộ dáng dễ thương của cô nàng trong đầu anh đột nhiên lại xuất hiện bóng dáng của Tô Thanh Hà, anh cười lên một tiếng không nhận được mà theo thói quen như lúc ở cùng với Tô Thanh Hà trêu ghẹo Vũ Nhựt Băng.

--- Anh, anh thật vô lại, hừ... Muốn tôi hôn anh cũng được nếu anh có thể làm tôi mềm lòng và cảm động thì tôi sẽ để cho anh hôn, thế nào có đủ tự tin không?...! Vũ Nhựt Băng nghe Hoàng Kỳ Linh vô lại mà xào ngôn, cô trừng mắt với anh ta một cái rồi lại lém lỉnh tính ý dụ dỗ anh ta.

Hoàng Kỳ Linh cũng không ngờ cô nàng lại giờ chiều này, anh cười trừ bất đắc dĩ lắc đầu, cô nàng này nói chuyện rào trước rào sau đúng là thông minh. Một nụ hôn mà cô đưa ra để dụ dỗ anh ta rõ ràng là không có khả năng để làm được, đừng nói là hai người chỉ vừa mới quen mà dù có quen thân rồi thì cũng tuyệt đối không có khả năng, bởi vì với tính cách của cô gái này ngày hôm nay chịu để cho mình nắm tay cũng đã là quá lắm rồi chứ đừng nói là hôn. Vì thế anh lắc đầu cười cười nói.

--- Thôi quên đi, cô nghĩ chuyện đó có khả năng sao... Đi chúng ta đi ăn thôi?

Vũ Nhựt Băng bùi bùi, nhưng trong mắt lại lướt qua một tia thất vọng nho nhỏ và biến mất rất nhanh, cô mỉm cười ve vẩy cánh tay đàn bị Hoàng Kỳ Linh nắm giống như một đôi tình nhân, cô vừa đi trước vừa nói “Chúng ta đi mua ít thuốc đã, để tôi bôi thuốc cho anh xong thì anh mời tôi đi ăn có được không? “

--- Hà? Ừ vậy đi theo ý cô..!

Hai người rất nhanh đến quầy thuốc mua một ít băng dán và thuốc khử trùng rồi đi ra ngoài một quán ăn lề đường, theo ý của Hoàng Kỳ Linh và tìm một bàn trống mà ngồi xuống. Vũ Nhựt Băng thấy vậy cô cũng hơi ngạc nhiên nhìn Hoàng Kỳ Linh nhưng cô cũng không có phản đối mà ngược lại còn tỏ ra rất hứng thú và tò mò các món ăn ở lề đường này. Đến khi một cô bé phục đi đến bàn hai người hỏi hai người muốn ăn gì thì Vũ Nhựt Băng liền dơ mặt ra nhìn Hoàng Kỳ Linh mà ấp úng.

Thấy cô nàng nhìn mình bằng ánh mắt như vậy, anh cười cười hiểu được dù sao cô gái này cũng là tiểu thư con nhà giàu từ nhỏ chỉ toàn ăn sơn hào hải vị cho nên không biết đến những món ăn dân gian lề đường như vậy cũng là chuyện đương nhiên. Vì vậy anh mới nhìn cô bé gọi thay luôn cho Cô nàng đang ngệt mặt kia một tô hủ tiếu khô dầm tương, chả, và thịt nướng.

Trong lúc chờ đợi chủ hàng làm đồ ăn, Vũ Nhựt Băng cầm bị thuốc trên tay xé ra, cô kéo ghế xích lại gần Hoàng Kỳ Linh bảo anh ta ngồi yên rồi cô lấy một cây bông nhỏ chấm thuốc, cô nhẹ nhàng sát nhẹ cây bông lên vết thương trên mặt anh, đôi môi hồng nhỏ nhắn còn sợ anh bị đau mà nhẹ thổi những hơi thơm tho thoảng vào vết bầm làm cho Hoàng Kỳ Linh xúng người. Đôi mắt anh dán chặt vào khuôn mặt và đôi mắt xinh đẹp của cô nàng, hai người kề sát nhau trong bất giác như gần chạm vào nhau, Vũ Nhựt Băng cũng nhận ra điều này, động tác trên tay cô cũng bỗng nhiên dừng lại cứ thế mà mất đối mắt với Hoàng Kỳ Linh, trái tim trong ngực cô cũng theo đó mà đập loạn nhịp.

Cô cứ ngỡ ngác như vậy mà không hề hay biết đôi môi của Hoàng Kỳ Linh đang vô thức tiến lại gần với đôi môi của mình muốn chạm vào nhau

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Nụ hôn đầu tiên

Khi hai đôi môi gần kề sát nhau, bỗng dưng Hoàng Kỳ Linh miệng nhếch lên cười ta dì, anh lấy lại bình tĩnh nhích người ra cười cười nhìn Vũ Nhựt Băng đang đỏ mặt, anh ta lấp liếm lên tiếng trêu cô nàng “Ha ha xem ra tôi đã làm cho cô cảm động mềm lòng rồi nha, có vẻ như cô đang ngấm men rượu nên mặt đỏ bừng rồi kìa.. “

Vũ Nhựt Băng biết vừa nãy mình đã thật sự yếu lòng, nhưng không ngờ tên xấu xa này lại đang cố ý trêu mình chứ không tính làm thật, cô vừa xấu hổ

vừa giận hai tay cầm hai chiếc đũa mà đập loạn lên người Hoàng Kỳ Linh, đổi lại Hoàng Kỳ Linh thì không cảm thấy đau chút nào, chỉ là làm bộ tránh né rồi cười giòn dã vui vẻ làm cho cô nàng thêm tức và cuối cùng tiếng cười của Hoàng Kỳ Linh kết thúc bằng một cú té ghế. Đây là anh ta cố tình làm mình ngã người ra sau để bị té, là anh cố tình biến mình thành trò cười để cho cô nàng thỏa mãn mà đắc ý vui vẻ.

Và đúng như dự liệu của anh, một tay chơi chuyên nghiệp đúng là không thiếu cách để xua tan sự xấu hổ và cơn giận của phụ nữ, Vũ Nhục Băng nghiêng người mà cười khoái chí khi nhìn Hoàng Kỳ Linh bị té ghế, cô héch mặt “Hức “ một tiếng yêu kiều rồi cầm hai chiếc đũa gõ gõ nhẹ trên bàn vui vẻ, làm như không thèm để ý đến Hoàng Kỳ Linh nữa.

Với dung mạo và hành động của hai người vừa rồi, đã vô tình gây sự chú ý của rất nhiều người, có một số thì ganh tỵ mà lờm qua liếc lại, lại có một số người thì ngưỡng mộ hai người, tưởng họ là tình nhân với nhau mà nhìn vui đùa trêu nhau hạnh phúc mà hâm mộ không thôi.

Hoàng Kỳ Linh lồm cồm từ dưới đất bò dậy ngồi lại ghế của mình, anh đưa tay xoa xoa cái mông của mình miệng thì lải nhải “ Ai du, đâu chết mất.. “

“ Cho anh đáng đời... Ai bảo anh dám đùa t..... “ Vũ Nhục Băng nói chưa hết câu thì đã xấu hổ ngậm miệng lại không nói tiếp nữa.

--- Ao, cô tiếc nuối chuyện vừa nãy sao? Hay là bây giờ chúng ta làm lại nhé..! Hoàng Kỳ Linh cười thầm, anh bắt đầu giờ trò đùa dai giống như giống như hay đùa với Tô Thanh Hà, tuy là mới tiếp xúc không lâu nhưng anh có thể dễ dàng nhận biết giữa cô nàng này và Tô Thanh Hà tính cách hai người thật sự cũng tựa tựa nhau, cho nên làm cho anh hay bị nhầm lẫn là mình đang ở cùng Tô Thanh Hà mà vui đùa tự nhiên với Vũ Nhục Băng không hề câu nệ gì cả..

“ Á, anh, anh, tôi cảnh cáo anh không được nhắc lại chuyện này nữa, nếu không tôi sẽ giận mà đi về luôn đấy..! “ Vũ Nhục Băng nói không nên lời, cô thật không biết phải đối đáp với tên đàn ông miệng mồm leo lẻo này thế nào, cho nên cô hăng học cảnh cáo để cho Hoàng Kỳ Linh không trêu mình nữa. Thật sự cô cũng không hiểu vì sao hôm nay mình lại nói nhiều cười nhiều như vậy, bình thường khi tiếp xúc với người khác thì cô đều là một bộ mặt giống như một hàm băng, nói chuyện thì toàn nhắm chủ đề chính ngắn gọn mà nói, ngay cả nụ cười cũng rất hiếm hoi mà ít người trông thấy. Vậy mà hôm nay cô chỉ vừa gặp người đàn ông này chưa đến một ngày mà cô đã nói nhiều hơn ba ngày của bình thường cộng lại, với lại còn cười đùa thoải mái không vướng bận như vậy nữa, thật kỳ lạ.

Lúc cô đang trầm ngâm suy nghĩ về vấn đề này, bỗng dung một mùi thơm kỳ lạ mà bình thường cô chưa ngửi thấy bao giờ xộc lên mũi cô làm cho cô định thần lại nhìn tò hủ tiếu khô và nước thịt trên bàn. Cô hiếu kỳ cầm hai chiếc đũa sẫm soi những sợi hủ tiếu nhỏ, tò mò không biết mùi vị của những thứ này như thế nào, một tô hủ tiếu khô vẫn chưa có gia vị gì cả, cô cứ thế gấp những sợi nhỏ lên cho vào miệng cảm giác lạt nhách, cô liền buông đũa nhìn Hoàng Kỳ Linh với một đĩa com hén hỏi.

“ Này sao anh không gọi cho tôi món giống anh... Anh gọi cho tôi món này khó ăn quá, không có mùi vị gì cả thật nhạt nhẽo.. “

Hoàng Kỳ Linh nhìn bộ dạng cô nàng mà không nhịn nổi cười, anh kéo lấy tô hủ tiếu của Tô Thanh Hà về phía mình rồi cầm đũa và cho gia vị vào trộn đều lên giúp cô “ Đúng là tiếu thư, mấy món này đâu phải ăn không như vậy? Phải cho gia vị phụ gia vào mới ăn ngon được hiểu không? “

Vũ Nhục Băng mếu máo chu miệng lẩm bẩm “ Thì người ta đã ăn những món này bao giờ đâu “ cô ngồi nhìn Hoàng Kỳ Linh thành thực trộn đều tô hủ tiếu của mình, ánh mắt cô nhìn anh lại tăng thêm vài phần hiếu kỳ hỏi. “ Này anh những thứ này anh hay ăn lắm sao? Tại sao lại thành thạo như vậy? “

--- Ừm lúc rảnh rỗi thì thỉnh thoảng có đến những nơi như thế này để ăn, bởi vì chỉ có như vậy tôi mới có thể hòa mình sống cùng với những cuộc sống bình dân thanh đạm như thế này được... Tôi muốn hiểu thêm về cách sống của những người phải lăn lộn vật vã kiếm tiền để tôi có thể cải thiện bản thân mình, tôi không muốn mình bị coi là một người có tiền đứng từ trên cao nhìn xuống mà chê bai những người nghèo...!

Hoàng Kỳ Linh rất tự nhiên rành mạch mà trả lời câu hỏi của Vũ Nhục Băng, làm cho cô lúc này như hiểu thêm một chút về người đàn ông này, theo cô nghĩ có lẽ chắc là chính vì những đặc điểm này của anh đã khiến cho người như Trần Phương Anh cảm thấy không có hy vọng cho nên đã lựa chọn phản bội anh. Nhưng đối với cô một người đàn ông có tiền rất nhiều tiền mà lại có thể nghĩ thoáng như vậy thì thật là ít người có thể sánh được, thậm chí cô thấy ngay cả bản thân mình ít ra cũng chưa từng nghĩ đến những chuyện này.

Chỉ trong chốc lát một tô hủ tiếu trắng nhợt bây giờ đã biến thành một màu đỏ do tương ớt trộn vào cùng các loại gia vị, nhìn các sợi nửa khô nửa ỉm màu đỏ đầy hấp dẫn giống như một tô mì ý kia. Vũ Nhục Băng lần đầu tiên thất thố không nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt, Hoàng Kỳ Linh đưa trả lại tô hủ tiếu, sau khi cô nếm thử cảm giác mùi vị mới lạ có chua có cay, có ngọt và vị mặn vừa phải làm cho cô cảm thấy ngạc nhiên à ăn rất ngon miệng. Cô vừa ăn lại còn vừa hiếu kỳ nhìn đĩa com hén của Hoàng Kỳ Linh.

Anh nhận ra cô nàng này dường như cũng đang muốn nếm thử com của mình, anh cười cười xúc lên một muỗng kèm theo những sợi rau được thái mỏng nâng lên trước mặt cô “ Nếu cô không chê bản thì có thể nếm thử, tôi bón cho cô, ăn đi.. “

Vũ Nhục Băng nhìn muỗng com trước mặt, cô lưỡng lự một chút rồi cũng há miệng để cho Hoàng Kỳ Linh bón com cho mình ăn, trong lòng cô không hiểu sao lại có cảm giác ngọt ngào khó tả, trong lúc nhất thời cô nhìn người đàn ông đang tươi cười với mình mà không chớp mắt.

--- Này cô không sao chứ, có phải là ngon quá nên đang tận hưởng hương vị của miền trung không? Hoàng Kỳ Linh thấy cô nàng đang thất thần nhìn mình, anh biết điều đó nhưng lại vờ như không biết cố tình trêu cô nàng để lạc ý nghĩ nói.

--- A, đúng là ngon thật, tại sao lúc nãy anh không gọi cho tôi món như vậy? Vũ Nhục Băng giật mình, cô hơi ngượng nhưng rồi lại chỉ vào đĩa com của Hoàng Kỳ Linh hỏi.

--- Nếu cô muốn ăn thì gọi thêm một phần nữa có sao đâu...!

--- Không, người ta đang giảm cân không ăn được nhiều như vậy... Hay anh chia cho tôi bớt một ít đi nha... Nha...!

Hoàng Kỳ Linh bắt đầu đi lắc đầu, chỉ đành chia cho cô nàng một phần com của mình, đối với cô gái này anh cũng thật sự rất có hảo cảm, sự thông minh và lời nói luôn thể hiện đúng lúc đúng chỗ quả thật tính cách cẩn thận rất hoàn hảo.

Sau một bữa com khuya, hai người cùng nhau đi bộ trở lại chỗ đậu xe, cả hai người đều rất tự nhiên mà nói chuyện vui cười với nhau, nhưng chỉ nói chuyện phiếm không ai đề cập đến chuyện công việc hay là chuyện riêng tư của nhau cả, đối với hai người chỉ nói chuyện đùa nghịch với nhau như vậy là đủ rồi, còn những chuyện khác thì để sau này có cơ hội rồi hẳn nói.

Hai người rón rén nhìn trước nhìn sau, quan sát xem mấy teb lưu manh kia có còn lại vẫn ở xung quanh hay không rồi mới dám đi đến chỗ xe của mình, lúc này là hai người đi chung chiếc xe của Vũ Nhựt Băng, còn xe của Hoàng Kỳ Linh thì để lại ở chỗ biệt thự của nhà Trần Phương Anh. Hai người vừa vào được trong xe thì thờ phào nhẹ nhõm nhìn nhau cười một cái, Hoàng Kỳ Linh đang chuẩn bị lái xe đi về thì đột nhiên muốn hỏi Vũ Nhựt Băng xem cô có muốn anh đưa về tận nhà hay không? Vì thế cho nên khi anh vừa quay sang thì lập tức đôi môi của anh đã chạm vào một thứ gì đó ẩm ướt mềm mềm, còn có một mùi hương nhẹ bay vào mũi. Thì ra đó chính là đôi môi của cô nàng Vũ Nhựt Băng, vừa rồi cô gái nhỏ này không biết đã lấy dùng khi ở đâu ra, cô đã dẫn đo và cuối cùng cô quyết định tặng cho Hoàng Kỳ Linh một cái hôn lên má, nhưng không ngờ cơ duyên sao lại xảo hợp như vậy, vốn là cô lên hôn bất ngờ nhưng lại nhằm ngay lúc đó Hoàng Kỳ Linh lại quay mặt sang phía cô, cho nên từ hôn má chuyển thành một nụ hôn môi bất đắc dĩ và đầy ngọt ngào cùng rung động đối Vũ Nhựt Băng. Cô nàng mở to hai mắt mà kinh ngạc, hương vị từ đôi môi truyền lại một cảm giác vi diệu đến kỳ lạ, bởi vì đây là nụ hôn đầu tiên của cô và cô không ngờ nó lại bị lấy đi trong loại tình huống này.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Đến Từ Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.